ISAAC ASIMOV

ALTIN GALAKSİ

ISAAC ASIMOV

Foundation and Em

p
i
r
e
(
V
a
k
ı
f
v
e
İ
m
p
a
r
a
t
o
r
l
u

k

)

(Altın Galaksi)

Giriş

Galaksi İmparatorluğu çöküyordu.

Dev bir imparatorluktu bu. Samanyolunu oluşturan o pek büyük çift helezonun bir ucundan öbür ucuna yayılmış olan milyonlarca dünyayı içine alıyordu. Çöküşü de bir devinki gibi uzun sürecekti. Çünkü çok yükseklerden derinliklere doğru yuvarlanacaktı.

Sadece bir tek insanın bu çöküşü fark ettiği sırada, İmparatorluk yüzyıllardan beri tepe aşağı gidiyordu. Bu adam Hari Seldon'du. Gitgide artan o yozlaşma arasında görülen tek yaratıcı güç kıvılcımı da onunkiydi. Seldon, psiko-tarih bilimini geliştirdi ve doruk noktasına erişmesini sağladı. Psiko-tarih bir tek bireyle değil, insan kitleleriyle ilgileniyordu. Milyarlarca insandan oluşan yığınların bilimiydi. Psiko - tarih bir dürtüye karşı gösterilecek tepkileri önceden saptayabiliyordu. Hem de daha önemsiz bir bilimin bir bilardo topunun geri dönüşünü hesaplarken ki doğruluk ve kesinliğiyle. Bir tek insanın tepkisini bilinen hiçbir matematik dalı önceden tahmin edemezdi. Ama bir milyar insanın tepkileri daha farklı bir konuydu.

Hari Seldon o çağın sosyal ve ekonomik eğilimlerinin grafiklerini çıkardı, eğrileri inceledi. Böylece uygarlığın çöküşünün devam ederek hızlanacağını ve harabelerden yeni bir İmparatorluk yükselinceye kadar aradan otuz milyon yıl geçmesi gerekeceğini anladı.

Çöküşü önlemek için çok geçti artık. Ama barbarlıkla geçecek süreyi kısaltmak için henüz geç kalınmış sayılmazdı. Seldon, Galaksinin karşılıklı iki ucunda birer Vakıf kurdu. Bunların yerleri büyük bir dikkatle seçilmişti. Bu sayede bin yıl gibi kısa bir sürede olaylar birbirine bağlanarak kenetlenecek ve bu zorlama sonucu daha güçlü, daha kalıcı bir İkinci imparatorluk nispeten daha çabuk ortaya çıkacaktı. İmparatorluk adlı kitapta bu Vakıflardan birinin ilk iki yüzyıllık gelişmesinin öyküsü anlatılmıştır.

Vakıf, Galaksinin helezon biçimi kollarından birinin en ucundaki Terminus adlı gezegene yerleşen fizik bilginleri tarafından kuruldu. Bu

bilim adamları İmparatorluğun karmaşa ve kargaşasından çok uzakta, evrensel bilgilerin özetlerini içeren Galaksi Ansiklopedisini hazırlamakla uğraşıyorlardı. Artık ölmüş olan Hari Seldon'un daha önemli bir rol oynamalarını planladığından haberleri yoktu.

İmparatorluk çökerken dış bölgeler bağımsız "Krallar"ın ellerine geçti. Bu Krallar Vakfı tehdit ettiler. Ancak Vakıf ilk Belediye Başkanı Saivor Hardin'in liderliğinde bu önemsiz hükümdarları birbirine düşürerek pek de sağlam olmayan bağımsızlığını koruyabildi. Eski bilimleri unutan ve yeniden kömürle petrol kullanmaya başlayan dünyaların arasında yalnızca Vakıf atom gücüne sahipti. Vakıf bu sayede diğerlerinden üstün bir duruma geldi. Terminus da komşu Krallıkların "dini" merkezi halini aldı.

Ansiklopedi gitgide ikinci plana atılırken Vakıf ağır ağır ticarete dayanan bir ekonomi geliştirdi. İmparatorluğun bile en parlak çağında kopya etmesi imkânsız olan küçücük atomik araç ve gereç satan Vakıf Tüccarları, Çevrenin yüzlerce ışık yılı içerlerine kadar sızdılar.

Terminus, Vakfın ilk "Ticaret Kralı" olan Hobar Mallow'un yönetiminde ekonomik savaş yöntemleri geliştirdi, böylece Korel Cumhuriyetini yenmeyi başardı. Üstelik Korell parçalanan İmparatorluğun dış eyaletlerinin birinden de yardım görüyordu.

Vakıf iki yüzyılın sonunda, İmparatorluğun kalıntıları dışında Galaksinin en güçlü devleti halini aldı. İmparatorluk, Samanyolunun ortasında üçte bir büyüklüğündeki alana sıkışmıştı. Ama evrendeki insan kitlelerinin ve zenginliklerin üçte birini hâlâ kontrolü altında tutuyordu.

Vakfın karşılaşacağı yeni tehlike, ölmekte olan İmparatorluğun son vuruşu olacaktı kuşkusuz. Bu kaçınılmaz bir şeydi.

Vakıfla İmparatorluğun yapacakları savaş için zemin hazırlanması gerekiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM - Galaksi Generali

1 - SİHİRBAZLARIN PEŞİNDE

BEL RIOSE... Riose kısa süren meslek yaşamında "Emperyallerin Sonuncusu" unvanını kazandı. Bunu hak da etmişti. Riose'nin kampanyaları incelendiğinde, strateji yeteneği bakımından Puerifoy'den farksız olduğu görülür. Belki de Riose adamlarını yönetme açısından Puerifoy'dan da üstündü. Galaksi Generalinin İmparatorluğun çökmeye başladığı günlerde dünyaya gelmesi, bir fatih olarak Puerifoy'un rekorunu kırmasını hemen hemen imkânsızlaştırdı. Ancak Vâkıfın karşısına dikildiği zaman eline Puerifoy'dan üstün olduğunu kanıtlama fırsatı da geçti. Vakıfla savaşmaya hazırlanan ilk İmparatorluk generali Bel Riose'ydi...

Galaksi Ansiklopedisi

Bel Riose yanında maiyeti olmadan yolculuk yapıyordu. Oysa saray geleneklerine göre, Galaksi İmparatorluğunun sınırındaki, hoşnutsuzluklarla dolu bir yıldız sistemine gönderilmiş olan bir filo komutanının böyle davranmaması gerekirdi ama Bel Riose genç ve enerjikti. Duygusuz ve hesaplı saraylıların evrenin en uzak köşesine göndermelerine neden olacak kadar enerjik. Ayrıca meraklıydı da Riose. Yüzlerce kişinin süslemeler yaparak tekrarladıkları, binlerce kişinin de belirsiz bir şekilde bildiği garip, olmayacak hikâyeler merakını uyandırmıştı. Bir harekâta girişebilme olasılığı genç ve enerjik bir insanın hoşuna gidecek bir şeydi. Bütün bunlar biraraya gelince Bel Riose da dayanamamıştı.

Riose el koyduğu biçimsiz yer taşıtından inerek eski kâşanenin kapısına gitti İstediği yere gelmişti. Bekledi. Kapıyı tarayan fotonik göz çalışıyordu. Ama kapıyı ona bir insan eli açtı.

Galaksi Generali eşikte beliren yaşlı adama gülümsedi. "Ben Riose'yim..." "Sizi tanıdım." Yaşlı adam hiç şaşırmamıştı. Soğuk bir tavırla kımıldamadan duruyordu. "Ne istiyorsunuz?"

Riose boyun eğdiğini belirtmek istercesine bir adım geriledi. "Barışçı amaçlarla geldim. Siz Ducem Barr'sanız, benimle konuşmanızı rica edeceğim."

Ducem Barr yana çekildi. Evin içinde duvarlar birdenbire aydınlandı. Galaksi Generali sanki gündüzmüş gibi aydınlık bir odaya girdi.

Genç adam çalışma odasının duvarına dokundu, sonra da parmaklarının uçlarına baktı. "Demek Siwenna'da böyle bir şey var?"

Barr hafifçe güldü. "Başka hiçbir yerde böyle bir aygıt yok sanırım. Elimden geldiği kadar aygıtı onarmaya çalışıyorum. Sizi kapıda beklettiğim için özür dilemeliyim. Otomatik olarak bir konuğun geldiğini haber veriyor ama artık kapıyı açamıyor."

"Demek yeterince onaramıyorsunuz." Riose'nin sesinde hafif bir alay vardı.

"Artık yedek parça bulunmuyor. Oturmaz mısınız, efendim? Çay içer miydiniz?"

"Siwenna'da mı? Burada çay içmemek toplum açısından âdeta imkânsız, efendim."

Yaşlı soylu ağır ağır eğilerek selâm verdikten sonra sessizce uzaklaştı. Bu hareketi ona son yüzyılın daha güzel günlerinde yaşamış olan eski aristokrasiden kalan resmi bir miraçtı.

Riose uzaklaşan ev sahibinin arkasından baktı. O dikkatli nezaketine biraz şaşkınlık karışmıştı. Kendisi bir savaşçı olarak eğitilmişti. Geçirdiği tecrübeler de yine savaşla ilgiliydi. Şu klişeleşmiş sözü tekrarlamak gerekirse, Riose da birçok kez ölümle yüzyüze gelmişti. Ama bu tanıdık, âdeta elle tutulabilecek bir ölümdü. İşte bu yüzden Yirminci Uzay Filosunun tapınılan komutanının birdenbire âdeta havasız kalan bu çok eski odada ürpermesine şaşmamak gerekiyordu.

Riose raflara dizilmiş olan fildişi süslü siyah küçük kutuların kitap olduğunu anladı. Eserlerin adlarını hiç duymamıştı. Odanın dibindeki büyük aygıtın kitapları istendiği zaman ses ve görüntü haline dönüştürdüğünü tahmin etti. O zamana kadar böyle bir aygıtın çalıştığını hiç görmemiş ama söz edildiğini duymuştu. Riose'ye bir keresinde, uzun yıllar önce, İmparatorluğun bütün Galaksiyi kapladığı o altın çağlarda her on evden dokuzunda böyle sıra sıra kitaplar ve bu tür aygıtlar olduğunu söylemişlerdi. Ama şimdi onun sınırlarla ilgilenmesi gerekiyordu. Kitaplar da yaşlı insanlara göre şeylerdi. Ve eski günlerle ilgili hikâyelerin yarısı da efsaneydi zaten. Hatta yarısından fazlası.

Çay geldi. Riose de bir koltuğa oturdu. Ducem Barr fincanını havaya kaldırdı. "Şerefinize." "Teşekkür ederim. Şerefinize."

Ducem Barr ağır ağır, "Genç olduğunuzu söylüyorlardı," dedi. "Otuz beşinde var mısınız?"

"Ona yakın. Otuz dördündeyim."

Barr usulca, sözcüklere basa basa, "O halde söze en iyi şöyle başlayabilirim," diye karşılık verdi. "Çok üzgünüm, ama bende aşk büyüleri, iksirleri ve tılsımlı içkiler yok. Hoşunuza giden genç bir hanımı size ilgi göstermesi için etkilemem de olanaksız."

"O konuda bu tür yardımlara hiç ihtiyacım yok, efendim." Riose'nin alaylı sesinden kendisini çok beğendiği anlaşılıyordu. "Sizden sık sık böyle yardımlar istiyorlar mı?"

"Oldukça sık. Ne yazık ki, bilgisiz bir kamu bilginlikle sihirbazlığı birbirine karıştırıyor. Sihirin yardımına en çok aşk hayatı konusunda ihtiyaç olduğu anlaşılıyor."

"En doğal gözükeni de bu. Ama ben diğerlerinden farklıyım. Bence bilginlik sadece zor soruları yanıtlamanın bir yoludur."

Siwenna'lı bir an bu sözleri düşündü. "Siz de onlar kadar yanılıyor olabilirsiniz."

"Öyle de olabilir. Olmayabilir de." Genç Galaksi Generali fincanını kenarları dışa dönük zarfının içine bıraktı. Fincan kendiliğinden doldu. Riose, Barr'ın uzattığı tad kapsülünü hafif bir şıpırtıyla çaya attı. "Söyleyin, soylu bey, sihirbazlar kimler? Gerçek sihir bazlar."

Barr çoktan beri kullanılmayan unvanını duyduğu zaman şaşırmış görünerek, "Sihirbaz diye biri yok," dedi.

"Ama herkes onlardan söz ediyor. Siwenna'da sihirbazlarla ilgili türlü hikâye dolaşıyor. Onlarla ilgili tarikatler kuruluyor. Ülkemizde eski günleri, özgürlük ve özerklik adını verdikleri şeyleri hayal edip saçma sapan sözler söyleyen birtakım gruplarla sihirbazların arasında garip bir bağ var. Sonunda bu sorun İmparatorluk için tehlikeli bir hal alabilir."

Yaşlı adam başını salladı. "Bunu bana neden soruyorsunuz? Burnunuza bir isyan kokusu mu geliyor? Benim elebaşılık edeceğim bir ayaklanma?"

Riose omzunu silkti. "Asla! Asla! Ah tabii, bu tümüyle gülünç bir düşünce de pek sayılmaz. Babanız kendi zamanında bir sürgünmüş. Sizse vatansever ve aşırı derecede milliyetçiymişsiniz. Konuğunuz olarak bundan söz etmem nezaketsizlik sayılabilir. Ama buradaki görevim bunu gerektiriyor. Şu ara bir komplo kurulabilir mi? Hiç sanmıyorum. Siwenna'lılar üç kuşak boyunca yenile yenile bütün cesaretlerini yitirmişler."

Yaşlı adam bu sözlere aynı biçimde karşılık verme zorunluluğunu duydu. "Sizin bir konuk olarak gösterdiğiniz nezaketsizliği ben de bir ev sahibi olarak tekrarlayacağım. Size bir zamanlar bir İmparatorluk Valisinin de Siwenna'lılar konusunda sizin gibi düşündüğünü hatırlatacağım. O Valinin emirleri yüzünden babam yasalardan kaçan bir dilenci durumuna düştü. Ağabeylerim öldürüldüler. Kız kardeşim intihar etti. Ama o Vali de esir ruhlu Siwenna'lıların elinde korkunç bir ölümle can verdi." "Ah, evet. Benim de açmak istediğim bir konuya değindiniz. Üç yıldan beri o valinin esrarlı ölümünün içyüzünü biliyorum. Valinin özel muhafızları arasında davranışları ilgi çeken bir genç vardı. O genç sizdiniz. Ama ayrıntıları açıklamaya gerek yok sanırım."

Barr istifini bozmadı. "Evet, yok. Ne yapmak niyetindesiniz?"

"Soruma cevap vermenizi istiyorum."

"Tehditle konuşmam. Evet, yaşlandım. Ama hayata fazla değer verecek kadar da ihtiyar değilim henüz."

Riose anlamlı anlamlı, "Zor günler bunlar, aziz efendim," dedi. "Ve sizin çocuklarınızla dostlarınız var. Bir vatanınız da. Geçmişte hakkında sevgi dolu, budalaca sözler söylediğiniz bir vatanınız. Haydi haydi, güç

kullanmaya karar verdiğim takdirde herhalde size saldırmak gibi bir beceriksizlik yapmam."

Barr soğuk bir tavırla sordu. "Ne istiyorsunuz?"

Riose boş fincanını öne doğru uzatarak konuşmaya başladı. "Beni dinleyin, soylu bey. İmparatorluk Sarayının bahçelerinde yapılan geçit törenlerini yöneten ve Haşmetli İmparator yazlık gezegenl ere giderken onun ışıltılı eğlence gemilerine eşlik eden kimseler. Ben... Ben başarısızlığa uğramış bir insanım. Otuz dört yaşında başarısız bir adam. Çünkü savaşmaktan hoşlanıyorum.

"İşte beni bu yüzden buraya yolladilar. Saraydakilerin başlarına fazla dert oluyorum. Etiket kurallarına uymuyorum. Züppeleri ve uzay amirallerini kızdırıyorum. Ama uzayın bir köşesinde yalnız başına bırakılarak baştan atılacak bir insan da değilim. Çünkü uzay gemilerini ve insanları yönetmesini çok iyi biliyorum. İşte beni uzayın derinliklerine bırakıverecekleri yerde buraya, Siwenna'ya yolladılar. Sınırda bir dünya bu. Asi ve verimsiz bir eyalet. Ve merkezden de uzakta. Herkesi memnun edecek kadar uzakta.

"İşte bu yüzden küflenmeye başladım. Bastırmam gereken bir ayaklanma çıkmıyor. Sınır valileri de son zamanlarda başkaldırmıyorlar. Hiç olmazsa Haşmetli İmparatorumuzun şenli anısı daima yaşayan babası, Paramay'lı Mountel'i herkese ders olacak bir şekilde cezalandırdığından beri."

Barr mırıldandı. "Güçlü bir imparator."

"Evet. Ve onun gibi kişilere çok ihtiyacımız var. imparator benim efendim. Bunu unutmayın. Ben de onun çıkarlarını korumaya çalışıyorum."

Barr kayıtsızca omzunu silkti. "Bütün bunların konuyla ne ilgisi var?"

"Bunu size iki kelimeyle açıklayacağım. Sözünü ettiğim sihirbazlar sınır muhafızlarının da ötesinde bir yerden geliyorlar. Yıldızların seyrekleştiği..."

Barr şiirin iki dizesini tekrarladı. "Yıldızların seyrekleştiği... Ve soğuk uzayın içeriye sızdığı yerde."

Riose kaşlarını çattı. "Şiir mi bu?" O sırada şiiri pek anlamsız ve saçma bulmuştu. "Her neyse... Sihirbazlar Çevreden geliyorlar. İmparatorumuzun şanı için savaşmakta serbest olduğum tek kesimden yani."

"Böylece Haşmetli İmparatora hizmet edecek ve ayrıca savaşma isteğinizi de güzelce tatmin etmiş olacaksınız."

"Öyle. Ama neyle savaştığımı bilmeliyim. İşte siz bana bu bakımdan yardım edebilirsiniz."

"Nereden biliyorsunuz?"

Riose sakin bir tavırla bir mini pastayı ısırdı. "Çünkü üç yıldan beri sihirbazlarla ilgili her söylenti, her efsane ve her fısıltıyı izliyorum. Bir kütüphane dolusu bilgi topladım. Bunların hepsinde de diğerlerine bağlı olmayan iki ayrıntı üzerinde duruluyordu. Herkes bu bakımdan aynı fikirdeydi. Bu da o ayrıntıların doğru olduklarını gösteriyordu. Bir: Sihirbazlar Galaksinin, Siwenna'nın tam karşısındaki sınırından geliyorlar. İki: Babanız vaktiyle canlı ve gerçek bir sihirbazla karşılaşmış, onunla konuşmuş." Barr düşünceli düşünceli, "Size bazı şeyleri anlatmak ilginç olacak," dedi. "Bir bakıma bu yapacağım, bir psiko-tarih deneyi de sayılabilir."

"Ne deneyi?"

"Psiko-tarih." Yaşlı adamın gülümsemesinde hoşa gitmeyecek bir şeyler gizliydi. Sonra Ducem Barr daha kesin bir tavırla, "Biraz daha çay için," diye ekledi. "Size konferans vereceğim."

Arkasına, koltuğunun yumuşak yastıklarına yaslandı. Duvar ışıkları tatlılaşmış, pembemsi beyaz bir renge bürünmüşlerdi. Bu ışıklar Riose'nin sert profilini bile yumuşatıyordu.

Ducem Barr, "Bildiklerimi öğrenmem iki raslantı sonucu oldu," diye başladı. "Birincisi, babamın oğlu olarak dünyaya gelmem. İkincisi, bu vatanın evladı olmam. Hikâye kırk yıldan daha uzun bir süre önce başladı. Büyük Katliamdan hemen sonra. Babam kaçarak güneydeki ormanlara saklanmıştı. Bense Valinin özel filosunda topçuydum. O Katliamı emreden ve daha sonra da feci şekilde ölen Valinin filosunda."

Barr haşin bir tavırla gülümsedi, sonra da konuşmasını sürdürdü. "Babam İmparatorluğun soylularından ve Siwenna Senatörüydü. Adı Onum Barr'dı."

Riose sabırsızca yaşlı adamın sözünü kesti. "Babanızın nasıl ve neden sürüldüğünü çok iyi biliyorum. Bunları uzun uzun açıklamanıza gerek yok."

Siwenna'ıı ona aldırmayarak sözlerini bildiği gibi sürdürdü. "Babam sürgünde olduğu sırada bir gezginle karşılaştı. Galaksinin sınırından gelmiş olan bir tüccardı bu adam. Acayip bir lehçeyle konuşan, İmparatorluğun son yıllarının tarihçesi konusunda hiçbir bilgisi olmayan ve kişisel bir güç alanıyla korunan genç bir adam."

"Kişisel bir güç alanı mı?" Riose öfkeyle Barr'a baktı. "Olmayacak şeyler söylüyorsunuz. Bir koruyucu alanı yoğunlaştırarak bir tek insan boyutuna indirecek kadar güçlü bir jeneratör yapılabilir mi? Ulu Galaksi adına! Bu tüccar beş bin miriatonluk bir atom gücü kaynağını yanında, el arabasıyla mı taşıyormuş?"

Barr usulca, "Hakkında fısıltılar, efsaneler ve hikâyeler duyduğunuz sihirbaz bu genç adam işte," diye açıkladı. "O bu 'sihirbaz' ünvanını kolay kolay kazanmadı. Yanında görülecek büyüklükte bir jeneratör yoktu. Ama elinizde taşıyabileceğiniz en ağır silah bile onun üzerindeki güç zırhını etkileyemezdi. Bunu çizemezdi bile."

"Bütün hikâye bu mu? Sihirbazlar ıstırap ve sürgün yüzünden mahvolmuş bir ihtiyarın sayıklamaları sonucu mu doğdular?"

"Sihirbazlarla ilgili hikâyeler babamdan çok önce çıkmıştı, efendim. Ama elimde kesin kanıt da var. Herkesin 'sihirbaz' adını verdiği bu tüccar, babamın yanından ayrıldıktan sonra kentteki Tek-adamı görmeye gitti. Yolu ona babam tarif etmişti. Tüccar, Tek-adama kendi kullandığına benzer bir jeneratörü bıraktı. Babam kanlı Valinin idamından sonra sürgünden döndüğü zaman o jeneratörü de ele geçirdi. Ama uzun bir süre aradıktan sonra..."

"Jeneratör şimdi, arkanızdaki duvarda asılı, efendim. Ama artık çalışmıyor. Zaten ilk iki günden sonra hiçbir zaman çalışmamış. Onu incelediğiniz takdirde jeneratörü İmparatorluktan hiç kimsenin yapmamış olduğunu anlarsınız."

Bel Riose kavisli duvara yapışmış gibi duran ve birbirine geçmiş maden halkalardan oluşan kemere uzandı. Elini dokunduğu zaman küçük yapışma alanı şapırtıya benzer bir sesle kayboldu ve Galaksi Generali kemeri aldı. Dikkatini kemerin üst noktasındaki elips biçimi bir parça çekmişti. Bu bir ceviz büyüklüğündeydi.

"Bu mu?" dedi.

Barr, "Evet, jeneratör o," diye başını salladı. "Gerçekten bir jeneratör. Ama nasıl çalıştığını öğrenmek, bu sırrı çözmek için çok geç artık. Alt elektronik incelemeler bunun birkaç maden parçasının birbirine kaynaması sonucu oluştuğunu gösterdi. Tayf ölçeğinin gösterdiği şekiller de büyük bir dikkatle incelendi ama kaynamadan önceki parçaları ayırt etmek mümkün olmadı."

"O halde 'kanıtınız' yine de bir hikâye sayılır. İddianızı destekleyen başka kesin kanıtlarınız da yok." Barr omzunu silkti. "Benden neler bildiğimi sordunuz. Beni zorla konuşturmakla tehdit ettiniz. Şimdi sözlerimi kuşkuyla karşılamanız benim için hiç de önemli değil. Susmamı ister misiniz?"

Riose sert bir esle, "Devam edin!" dedi.

"Babam öldükten sonra onun başladığı araştırmaları ben sürdürdüm. O zaman sözünü ettiğim ikinci raslantının bana yardımı oldu. Çünkü Hari Seldon, Siwenna'yı çok iyi biliyordu."

"Hari Seldon da kim?"

"Hari Seldon, İmparator IV Daluben zamanında yaşamış bir bilim adamıydı. Bir psiko-tarih uzmanıydı. O uzmanların sonuncusu ve en büyüğü. Bir keresinde Siwenna'ya da geldi. Siwenna büyük bir ticaret merkezi olduğu, sanatlar ve bilimler açısından önemli bir kaynak sayıldığı günlerde."

Riose hoşnutsuzlukla homurdandı. "Hıh... Şimdiye dek gördüğüm her küflenmiş gezegende eski günlerde ülkenin zenginliklerle dolup taştığını iddia ettiler."

"Sözünü ettiğim günler iki yüzyıl geride kaldı. O günlerde İmparator en uzaktaki yıldızı bile yönetiyordu. Siwenna İmparatorluğun içerilerinde kalan bir dünyaydı. Böyle yarı barbarlaşmış bir sınır eyaleti değildi. O günlerde Hari Seldon İmparatorluğun gücünün gitgide azalacağını ve sonunda bütün Galaksinin barbarlaşacağını önceden saptadı."

Riose birden bir kahkaha attı. "Demek bunu saptadı? O halde Hari Seldon yanlış bir tahminde bulundu, benim saygıdeğer bilginim. Herhalde kendinizi bir bilgin sayıyorsunuzdur. Aslında İmparatorluk bin yıldan beri hiç bu kadar güçlü olmadı. Sınırın o soğuk ve kasvetli hali yaşlı gözlerinizi körleştirmiş. İleride bir gün iç gezegenlere gelin. Merkezin sıcaklığını hissedin, zenginliğini görün."

Yaşlı adam ciddi bir tavırla başını salladı. "Dolaşım önce dış çevrede kesilir. Çürüme ve kokuşmanın kalbe erişmesi için biraz zaman ister. Yani herkesin fark edebileceği, gözle görülür çürümenin. Bu, iç çürümeden farklıdır. İç çürümeyse on beş yüzyıldan beri sürüyor..."

Riose neşeyle, "Demek bu Hari Seldon bütün Galaksinin barbarlaşacağını tahmin etti..." dedi. "Ee, sonra ne oldu?"

"Hari Seldon Galaksinin karşılıklı iki ucunda birer Vakıf kurdu. En iyi, en genç ve en güçlü kişilerden oluşuyordu bu Vakıflar. Bulundukları yerlerde çoğalacak, büyüyecek ve gelişeceklerdi. Vakıfların kuruldukları gezegenler de büyük bir dikkatle seçildi. Zaman ve çevre de öyle. Her şey ustalıkla ayarlandı. Böylece psiko-tarih biliminin değiştirilmesi imkânsız matematik formüllerinin de belirttiği gibi. Vakıflar daha başlangıçta İmparatorluk uygarlığından ayrılacaklardı. Ve böylece İkinci Galaksi

İmparatorluğunun tohumları atılmış olacaktı. Bu sayede barbarlıkla geçecek otuz bin yıllık süre kısaltılacak ve sadece bin yıla indirilecekti."

"Bütün bunları nereden öğrendiniz? Hikâyeyi bütün ayrıntılarıyla bildiğiniz anlaşılıyor."

Soylu ihtiyar sakin sakin, "Bilmiyorum aslında," diye açıkladı. "Hiçbir zaman da öğrenemedim. Bu hikâye babamın bulduğu kanıtlarla, öğrendiğim bazı gerçekleri dikkatle birleştirmem sonucu ortaya çıktı. Temel çürük, üzerine yapılan binaysa önemli eksiklikleri tamamlamak için romantik hayallerle desteklenmiş. Ama hikâyenin ana hatlarının doğru olduğuna inanıyorum."

"Çok kolaylıkla inanıyorsunuz demek."

"Öyle mi? Bütün bunları kırk yıl süren araştırmalar sonucu öğrendim."

"Hıh Kırk yıl! Ben bu sorunu kırk günde çözebilirim. Hatta bunu yapmam gerektiğine de inanıyorum. Ama benim yöntemim farklı olur."

"Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Bir kâşif rolü oynayabilirim. O sözünü ettiğiniz Vakfı bulur ve kendi gözlerimle görürüm. İki Vakıf mı kurulmuş?"

"Kayıtlarda iki Vakıftan söz ediliyor. Ancak bir tek Vakfın varlığını destekleyecek kanıtlar bulunabildi. Ama bu da normal. Çünkü İkinci Vakıf Galaksinin uzun ekseninin en uç noktasında."

"Eh, biz de yakındakine gideriz." Galaksi Generali ayağa kalkarak kemerini düzeltti.

Barr sordu. "Nereye gideceğinizi biliyor musunuz?"

"Bir bakıma. Şimdikinden bir önceki Valinin, yani ustalıkla öldürdüğünüz o adamın bıraktığı kayıtlarda dış çevrede yaşayan barbarlarla ilgili kuşku uyandıran sözler var. Hatta Vali kızını barbar bir hükümdarla evlendirmiş. Yolu bulacağım." Elini uzattı. "Konukseverliğiniz için teşekkür ederim." Ducem Barr bu ele parmaklarıyla dokunarak resmi bir tavırla eğildi. "Ziyaretinizle bana büyük bir onur verdiniz."

Bel Riose ekledi. "Bana verdiğiniz bilgiye gelince... Size bunun için nasıl teşekkür etmem gerektiğine ancak dönüşümde karar verebileceğim."

Ducem Barr konuğunu uysal bir tavırla dış kapıya kadar geçirdi. Yer taşıtı gözden kaybolurken de usulca, "Tabii eğer dönebilirseniz..." diye mırıldandı.

2 - SİHİRBAZLAR

VAKIF... Kırk yıl boyunca genişleyerek yayılmış olan Vakıf, Riose tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hardin ve Mallow'un kahramanlık günleri sona ermiş, o eski cüret ve azim de kalmamıştı...

Galaksi Ansiklopedisi

* * *

Odada dört kişi vardı. Ve bu oda kimsenin yaklaşamayacağı bir yerdeydi. Dört adam aralarındaki masanın üzerinden birbirlerine çabucak bir göz attılar. Masada dört şişe ve bir o kadar da dolu kadeh vardı ama hiçbiri içkisine dokunmamıştı.

Kapıya en yakın olan adam parmaklarını masaya ağır ağır vurmaya başladı. "Burada oturup sonsuza dek düşünecek miyiz? Önce kimin konuşacağı o kadar önemli mi?"

Karşısına düşen iriyarı adam, "O halde önce sen konuş," dedi. "İçimizde en çok endişelenmesi gereken sensin."

Sennett Forell sessiz ve neşesizce güldü. "Çünkü içinizde en zengininizin ben olduğumu düşünüyorsunuz. Eh... Yoksa her şeye başladığım gibi devam etmemi mi bekliyorsunuz? Onların keşif gemisini kendi ticaret filomun ele geçirdiğini unuttuğunuzu sanmıyorum."

Üçüncü adam, "En büyük ticaret filosu seninkiydi," dedi. "En iyi pilotlar da senin yanında çalışıyorlardı. Tabii bu da en zenginimiz olduğunu söylemenin başka bir yolu. Korkunç bir riskti bu. Bizim için daha da tehlikeli olabilirdi."

Sennett Forell tekrar hafif bir kahkaha attı. "Ben riskleri kolaylıkla göze alabiliyorum. Bana babamdan miras kalan bir özellik bu. Sonuçta bir riski göze almak için sonucun bunu haklı çıkarması gerekir."

Önemli olan nokta da budur. Bu olayda da düşman gemisini diğerlerinden ayırdık ve bir kayba uğramadan onu ele geçirdik. Düşman gemisi diğer uzay teknelerine haber de veremedi."

Forell'in Hobar Mallow'un uzak akrabası olduğu bütün Vakıfça biliniyordu. Onun Mallow'un gayrimeşru oğlu olduğu da yine bütün Vakıfta sessizce kabul ediliyordu.

Dördüncü adam küçücük gözlerini kırptı. Sözler ince dudakları arasından âdeta sürünerek çıktılar. "Küçücük gemiler ele geçirildiği için zaferle tembel tembel uyuklamak hiç de doğru olmaz. Herhalde bu olay o genç adamı büsbütün kızdıracak."

Forell hor görüyle, "Onun bahaneye ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, öyle düşünüyorum. Ve bu olay onu bahane uydurma zahmetine katlanmaktan kurtaracak. Ya da kurtarabilir." Dördüncü adam ağır ağır konuşuyordu. "Hobar Mallow başka türlü çalışırdı. Salvor Hardin de öyle. Onlar karşılarındakilerin pek de emin olmayan güç kullanma yoluna sapmalarına izin verirler, o arada usulca, güvenle manevra yaparlardı."

Forell omzunu silkti. "Bu gemi değerini kanıtladı. Bahaneler ucuzdur. Ve biz bu bahaneyi kârla sattık." Sesinde doğuştan tüccar olan bir insanın memnunluğu vardı. Forell konuşmasını sürdürdü. "O genç adam eski İmparatorluktan."

İriyarı olan ikinci adam ağır ağır, hoşnutsuzca, "Bunu biliyoruz." dedi.

Forell düzeltti. "Bundan kuşkulanıyorduk. Bir insan gemiler ve bir servetle gelir, dostluk girişimlerinde bulunur ve alışveriş teklif ederse, işin içyüzünü anlayıncaya kadar onu kızdırmamak akıllıca bir şey olur. Ama şimdi..."

Üçüncü adam konuşmaya başladı. Sesinde gizli bir yakınma vardı. "Daha dikkatli olabilirdik. Önce her şeyi öğrenmemiz daha doğru olurdu. Onun buradan gitmesine izin vermeden önce işin içyüzünü anlayabilirdik. En akıllıca davranış da buydu."

Forell, "Bunu tartıştık ve bu konuyu kapattık," dedi. Elini kesin bir tavırla sallayarak bu konuyu önemsemediğini belirtti.

Üçüncü adam, "Hükümet çok yumuşak davranıyor," diye yakındı. "Belediye Başkanı ahmağın teki." Dördüncü adam diğer üç kişiyi teker teker inceledi, sonra küçülmüş sigarını dudaklarının arasından alıp sağındaki ince, uzun bir deliğe attı. Sigar bir alev çıkararak sessizce kayboldu. Dördüncü adam alayla, "Konuşan son beyin bu sözleri salt alışkanlık yüzünden söylediğini umarım," dedi. "Burada hükümetin biz demek olduğunu rahatlıkla kabullenebiliriz." Diğerleri mırıltılarla aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Dördüncü adam küçük gözlerini masaya dikmişti. "O halde hükümetin siyasetini bir yana bırakalım. Bu genç adam... bu yabancı bir müşteri olabilirdi. Böyle olaylar görülmedi değil. Üçünüz de o genç adama yaltaklanarak ona bir ön anlaşma imzalatmak için elinizden geleni yaptınız. Oysa bu konuda aramızdan yazısız bir anlaşma var. Birbirimize söz verdik. Ama siz yine de elinizden geleni ardınıza koymadınız."

İkinci adam, "Sen de öyle," diye homurdandı.

Dördüncü adam sakin sakin, "Biliyorum," dedi.

Forell sabırsızca onun sözünü kesti. "O halde daha önce neler yapmamız gerektiği konusunu unutalım. Şimdi ne yapmamız gerektiğinden söz edelim. O genç adamı hapse atsaydık, hatta öldürseydik, ne olurdu? Hâlâ onun niyetlerinden emin değiliz. Ayrıca bir tek kişinin hayatını yarıda kesmekle bir İmparatorluğu mahvedemeyiz. Belki de tampon bölgenin ötesinde sıra sıra filolar bekliyor."

Dördüncü adam aynı fikirde olduğunu belirtti. "Tabii ya... Pekala, ele geçirdiğiniz gemiden ne öğrendiniz? Bu kadar uzun bir konuşmaya dayanamayacak kadar yaşlıyım."

Forell sert bir tavırla, "Öğrendiklerimizi birkaç sözcükle açıklayabilirim," dedi. "Bu genç adam imparatorluk generallerinden. Savaşın, geçmiş günlerin şan ve şeref anlayışına hayran romantik bir insan. Onun savaş konusunda dehasını kanıtlamış olduğunu bana söylediler. Adamları ona tapıyorlarmış. Onların bu genç adam hakkında anlattıkları hikâyelerin yarısı herhalde yalan. Ama onun yine de harika bir insan olduğu anlaşılıyor."

İkinci adam, "'Onlar' dediğin de kimler?" diye sordu.

"Ele geçirdiğimiz uzay gemisinin mürettebatı. Dinleyin. Onların bütün ifadelerini mikro-filme kaydettirdim. Filmleri de güvenli bir yere sakladım. İstiyorsanız daha sonra onları görebilirsiniz. Hatta gerektiğini düşünüyorsanız, mürettebatla kendiniz konuşursunuz. Ben size önemli noktaları açıkladım."

"Bütün bunları mürettebattan nasıl öğrenebildin? Onların doğruyu söylediklerini nereden biliyorsun?"

Forell kaşlarını çattı. "Onlara pek nazik davranmadım, efendim. Onları tartakladım. İlaçlarla âdeta çıldırttım. Ve 'Psişik Sondayı acımasızca kullandım. Adamlar da konuştular. Onlara inanabilirsiniz." Üçüncü adam birden konuyla ilgisi olmayan bir şey söyledi. "Eski günlerde sadece psikolojiden yararlanırlardı. Acı vermeyen bir yöntemdi bu. Ama doğru ve kesindi. Suçlunun insanı aldatması olanaksızdı."

Forell alayla, "Eski günlerde çok iyi şeyler varmış," dedi. "Ama bunlar artık yeni günler."

Dördüncü adam, "Peki," diye atıldı. "O Galaksi Generali, o harika adamın burada ne işi varmış?" Yorgun yorgun ama inatla ısrar ediyordu. Forell ona çabucak bir göz attı. "Onun devlet siyasetini mürettebata açıkladığını mı sanıyorsun?

Adamlar bu konuda bir şey bilmiyorlardı. Bu bakımdan onlardan hiçbir şey öğrenemedim. Galaksi de biliyor ya, elimden geleni yaptım ben."

"O halde... "

"Bütün bunlardan kendimizce bir sonuç çıkarmamız gerekiyor. Bu belli bir şey." Forell yine parmaklarını usul usul masaya vurmaya başlamıştı. "Bu genç adam İmparatorluğun liderlerinden biri. Ama buraya geldiği zaman Çevrenin ıssız bir köşesindeki dağınık bir yıldız kümesinden önemsiz bir Prens olduğunu iddia etti. Sadece bu bile gerçek amacını öğrenmemizin işine hiç gelmeyeceğini bize kesinlikle kanıtlıyor. Onun meslek hayatını ve babamın zamanında bize saldıranları İmparatorluğun desteklediğini düşünün. O zaman ortaya korkunç ve tehlikeli olasılıklar çıkıyor. O ilk saldırı başarılı olamadı. İmparatorluğun bu yüzden bizi sevdiğini de pek sanmıyorum."

Dördüncü adam ihtiyatla, "Öğrendiklerin arasında durumu kesinleştiren hiçbir şey yok mu?" diye sordu. "Bizden bir şey saklamıyorsun ya?"

Forell sözcüklere basa basa cevap verdi. "Ben hiçbir şeyi saklayamam. Bu andan itibaren aramızda iş rekabeti olamaz. Birleşmek zorundayız."

"Bunun nedeni vatanseverlik mi?" Üçüncü adamın cırlak sesinde küçükseme vardı.

Forell usulca, "Vatanseverliğin canı cehenneme," dedi. "İkinci İmparatorluğun geleceğine önem verdiğimi mi sanıyorsun? O bana vız gelir. İkinci İmparatorluk için bir tek ticaret misyonunu bile tehlikeye atmam! Ama... İmparatorluğun Terminus'u ele geçirmesinin işime bir yararı olur mu? Ya senin işine? Savaşı İmparatorluk kazandığı takdirde ortaya yeterince leş kargası çıkar. Savaş ganimetini ele geçirmek isteyen leş kargaları."

Dördüncü adam alayla ekledi. "Ve o ganimet de biziz."

Bu sözleri sessizce dinleyen ikinci adam birden konuşmaya başladı. İri gövdesiyle öfkeli öfkeli kımıldarken iskemlesi gıcırdıyordu. "Bundan neden söz ediyoruz? İmparatorluk savaşı kazanamaz. Öyle değil mi? Seldon sonunda İkinci İmparatorluğu kuracağımızı garanti etti. Bu da o acil ve tehlikeli durumlardan biri. Vakıf daha önce de böyle üç olayla karşılaştı."

"Evet, bu da sadece yeni bir acil durum." Forell'in yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Ama ilk iki olayda başımızda bize yol gösterecek biri bulunuyordu. Salvor Hardin yani. Üçüncüsündeyse Hobar Mallow. Şimdi kim var ki?" Ciddi bir tavırla diğerlerine bakarak konuşmasını sürdürdü. "Seldon'un psiko-tarih kurallarına güvenmek içimizi rahatlatıyor. Ama herhalde bu formüllerin de değişken bir niteliği var. Örneğin, Vakıfların kişisel girişimleri. Yani Seldon yasaları, kendi kendilerine yardım eden insanlara yardımcı oluyor."

Üçüncü adam, "İnsanı çağ yaratır," dedi. "İşte sana bir atasözü daha."

Forell homurdandı. "Buna güvenemezsin. Kesinlikle güvenemezsin. Şimdi... Ben duruma şöyle bakıyorum: Eğer bu dördüncü acil durumsa, o zaman Seldon bunu önceden tahmin etmiş demektir. Seldon sorunu önceden gördüğüne göre, o halde çözümlenebilecek bir meseledir. Bunu yapmanın da yolu vardır. İmparatorluk bizden çok güçlü. Daima da öyleydi. Ama ilk kez şimdi İmparatorluğun bize doğrudan doğruya saldırması tehlikesiyle karşı karşıyayız. İşte bu yüzden de İmparatorluğun gücü çok korkunç ve tehlikeli bir hal alıyor. İmparatorluk yenilebilecek durumdaysa, o zaman

bunun salt güç dışında başka bir yöntemle başarılması gerekiyor. Eski acil durumlarda olduğu gibi. Düşmanın zayıf tarafını bulmalı ve oraya saldırmalıyız."

Dördüncü adam, "Nedir bu zayıf taraf?" diye sordu. "Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Hayır. İşte ben de bundan söz etmek istiyordum. Geçmişte büyük liderlerimiz daima düşmanlarının zayıf noktalarını fark ettiler ve o taraflarına nişan aldılar. Ama şimdi..." Forell'in sesinde çaresizlik vardı. Diğerleri bir an hiçbir şey söylemediler.

Sonra dördüncü adam, "Casuslara ihtiyacımız var," dedi.

Forell heyecanla ona döndü. "Doğru! İmparatorluğun ne zaman saldırıya geçeceğini bilmiyoruz. Belki biraz zamanımız vardır."

İkinci adam, "Hobar Mallow da İmparatorluğun sömürgelerine gitmişti," diye anımsattı.

Ama Forell başını salladı. "Öyle doğrudan doğruya harekete geçmek olmaz. Artık hiçbirimiz genç değiliz. Bürokrasi ve yönetim ayrıntıları yüzünden hepimiz paslandık. Bize uzaya açılmış gençler gerekiyor."

Dördüncü adam sordu. "Bağımsız tüccarlar mı?"

Forell, "Eğer hâlâ zamanımız varsa..." diye fısıldadı.

3 - ÖLÜNÜN ELİ

Bel Riose öfkeyle bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Yaveri içeriye girince duraklayarak umutla başını kaldırdı. "Yıldızcık'tan hiç haber var mı?"

"Hiçbir haber yok. Keşif grubu uzayın o bölümünü araştırdı. Ama aygıtlar hiçbir şey göstermedi. Komutan Yume filonun misilleme olarak hemen saldırıya geçmeye hazır olduğunu bildirdi."

Galaksi Generali başını salladı. "Hayır. Bir devriye gemisi için misilleme yapılamaz. Hiç olmazsa hemen... Yume'ye söyle... Bir dakika! Mesajı yazacağım. Bunu şifreyle göndersinler. Sıkı-ışınla gönderilmesi iyi olur." Konuşurken emri yazmaya başlamıştı. Sonra kâğıdı bekleyen subaya uzattı. "Siwenna'lı geldi mi?"

"Henüz gelmedi."

"O gemiye gelir gelmez kendisini hemen yanıma getirsinler."

Yaver selam vererek çıktı. Riose de kafese kapatılmış bir kaplan gibi yeniden bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Kapı ikinci kez açıldı ve eşikte Ducem Barr belirdi. Yaşlı adam kendisini oraya getirmiş olan yaverin peşi sıra renkleri göz alan odaya ağır ağır girdi. Tavana Galaksinin süslü, stereoskopik bir modeli yapılmıştı. Odanın ortasında savaş üniformasıyla Bel Riose duruyordu.

"İyi günler, soylu bey." Riose ayağıyla bir iskemleyi öne doğru itti. Sonra da yaverine eliyle işaret ederek, "O kapı ben açıncaya kadar kapalı kalacak," dedi. İskemleye oturmuş olan yaşlı Siwenna' lının karşısına dikildi. Ellerini arkasında kavuşturmuş, ayaklarını hafifçe açmıştı. Ayaklarının burnunda hafif hafif, düşünceli düşünceli sallanıyordu.

Sonra sert bir tavırla, "Soylu bey," dedi. "İmparatorun sadık bir uyruğu musunuz?"

O zamana kadar kayıtsız bir sessizlik içinde bekleyen Barr kaşlarını kaldırdı. "İmparatorun yönetimini sevmem için hiçbir neden yok."

"Ama bu ona ihanet edeceğiniz anlamına da gelmez."

"Doğru. Ama İmparatora ihanet etmemekle, ona fiilen yardıma çalışmak arasında da dağlar kadar fark var."

"Normal zamanda bu da doğru sayılır." Riose sözcüklere basa basa konuşuyordu. "Ama şu ara yardıma yanaşmamanız vatan hainliği sayılacak ve size buna göre davranılacak."

Barr'ın kaşları çatıldı. "Bu tehditleri maiyetinizdekilere saklayın. Şu anda bana nelere ihtiyacınız olduğunu, ne istediğinizi kısaca söylemeniz yeterli."

Riose koltuğa oturarak ayak ayak üstüne attı. "Barr, sizinle altı ay önce bir konuşma yaptık."

"Şu sihirbazlarınız hakkındaki konuşma mı?"

"Evet. Size ne yapacağımı da söyledim o zaman. Bunu hatırlıyor musunuz?"

Barr başını salladı. Ellerini gevşekçe kucağına bırakmıştı. "Onları gidip yerlerinde görecektiniz. Son dört ay burada değildiniz. Onları bulabildiniz mi?"

Riose, "Onları bulmak mı?" diye bağırdı. "Gerçekten buldum." Dudakları donup katılaşmış gibi konuşuyordu. Dişlerini gıcırdatmamak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi de bir hali vardı. "Soylu bey, onlar sihirbaz değil, birer iblis. Durum aklın alacağı gibi değil. Düşünün! Onlarınki mendil kadar bir dünya. Bir tırnak kadar. Kaynakları yetersiz. Güçleri yok gibi. Nüfusları da çok az. O kadarcık insan Karanlık Yıldızların tozlu sınırlarındaki en geri kalmış dünyalara bile yetmez. Ama bütün bunlara karşın, bu insanlar o kadar azametli ve hırslılar ki. Sakin sakin sistemli bir şekilde Galaksiyi ele geçirecekleri, günü hayal ediyorlar.

"Kendilerinden o kadar da eminler ki! Bu yüzden hiç acele etmiyorlar. Ağır ağır ilerliyorlar. Geçmesi gereken yüzyıllardan söz ediyorlar. Yavaş

yavaş, rahat rahat dünyaları yutuyorlar, işi ağırdan alarak yıldız sistemlerinde sürünürcesine memnun memnun ilerliyorlar."

"Ve başarılılar! Onları durduracak kimse yok. İğrenç bir tüccar toplumu yaratmışlar. Bu ahtapot, oyuncak gemilerinin erişme cesaretini gösteremediği uzak sistemlere kol atıyor. Kendilerinden 'Tüccar' diye söz eden adamları Galaksinin parsek'lerce derinliğine sızıyor."

Ducem Barr bu öfkeli sözleri yarıda kesti. "Bu bilginin ne kadar kesin, ne kadarı sadece hiddet?"

Riose soluğunu tuttu ve daha sakinleşti. "Hiddetim beni körleştirmiyor. Siwenna'ya yakın olan dünyalara gittim. Oradakiler için İmparatorluk uzaklardaki bir efsaneydi. Tüccarlarsa canlı birer gerçek. Bizi bile Tüccar sandılar."

"Vakıftakiler size bütün Galaksiyi ele geçirmek niyetinde olduklarını mı söylediler?"

"Söylemek mi?" Riose yine öfkelendi. "Bunu bana söylemelerine gerek yok ki! Yüksek mevkideki memurlar bana hiçbir şeyi açıklamadılar. Sadece işten söz ettiler. Ama ben sokaktaki, sıradan adamlarla da konuştum. Halkın fikirlerini öğrendim. 'Belirlenmiş kaderlerini de! Büyük bir gelecekleri olduğunu sükûnetle kabul ediyorlardı. Zaten bu saklanılmayacak bir şeydi. Onlar da bu evrensel iyimserliği gizlemeye kalkışmıyorlardı bile."

Siwenna'lı sakin ve belirgin bir memnunlukla Galaksi Generaline baktı. "Farkındasınız değil mi? Şimdiye dek anlattıklarınız, benim bu konuda topladığım pek az bilgiye dayanarak tahmin ettiğim olaylar dizisini destekliyor gibi."

Riose hiddetle karışık bir alayla karşılık verdi. "Hiç kuşku yok, bu. analiz gücünüzü takdir etmemiz gerektiğini gösteren bir kanıt. Ayrıca Haşmetli İmparatorun topraklarının gitgide artan bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu belirten neşeli ve kibirli bir açıklama."

Barr bunun kendisini hiç ilgilendirmediğini belirtmek için omzunu silkti.

Be! Riose birden öne doğru eğilip yaşlı adamın omuzlarını kavrayarak gözlerinin içine garip bir şefkatle baktı. "Bırakın bunları, soylu bey. Ben barbarca davranmak istemiyorum. Bana sorarsanız, Siwenna'nın İmparatorluğa kin duymasına neden olan o miras iğrenç bir yük. O lekeyi

silmek için elimden gelen her şeyi yapabilirim. Ama benim işim savaşmak. Sivil sorunlara karışmam olanaksız. Böyle bir şeye kalkıştığım takdirde beni hemen merkeze geri çağırırlar. Ve imparatorluğa hiçbir şekilde yararlı olamam. Bunu anlıyorsunuz değil mi? Evet, anladığınızı biliyorum. Bırakın bu sorunu aramızda çözümlemiş olalım. Kırk yıl önceki iğrenç gaddarlığın öcünü buna neden olan insandan aldınız. Böylece ödeşmiş olduğumuzu düşünelim ve o olayı unutalım. Yardımınıza ihtiyacım var! Bunu açık açık itiraf ediyorum." Genç adamın sesi heyecanlıydı.

Ama Ducem Barr başını kesin bir tavırla ağır ağır, "Hayır," der gibi salladı.

Riose yalvarırcasına, "Durumu anlamıyorsunuz, soylu bey," dedi. "Bunu size anlatabileceğimi de sanmıyorum. Sizinle bu konuda tartışamam da. Çünkü siz bir bilginsiniz, ben değilim. Ama size şu kadarını söyleyebilirim: imparatorluk hakkında ne düşünürseniz düşünün, onun yaptığı büyük hizmetleri inkâr edemezsiniz. Evet, İmparatorluktan bazı kimseler birbirine bağlı olmayan bir, iki suç işlediler. Ama genellikle çoğu barış ve uygarlık sağladı. Galaksiye iki bin yıl egemen olan Pax imperium'un yaratıcısı İmparatorluk donanmasıydı. İmparatorluğun 'Güneş ve Uzay Gemisi' işareti altında geçen barış dolu iki bin yılla, ondan önceki yine iki bin yıl süren yıldızlar arası anarşiyi birbirleriyle kıyaslayın. O eski günlerdeki savaşları, mahvolan yerleri düşünün. Ve o zaman bana İmparatorluğun bütün kusurlarına karşın yine de korunmaya değip değmeyeceğini söyleyin." İnandırıcı bir tavırla konuşuyordu. "Galaksinin dış çevresindeki yıldızlar son zamanlarda İmparatorluktan ayrılarak bağımsızlıklarını ilan ediyorlar. Çevrenin şimdiki durumunu bir düşünün. Sonra da kendi kendinize şu soruyu sorun: Önemsiz bir intikam uğruna, dev bir filonun koruduğu bir İmparatorluk eyaleti olan Siwenna'nın çökmesine neden olabilir miyim? Onun çökerek ıstırap ve acıya batmış barbar bir Galakside barbar bir dünya olmasına göz yumabilir miyim?"

Siwenna'lı, "Durum bu kadar kötü mü?" diye mırıldandı. "Bu felaket o kadar yakın mı?"

Riose, "Hayır," diye itiraf etti. "Herhalde biz güvendeyiz. Ömrümüz dört katına da çıksa yine güvende oluruz sanırım. Ama ben İmparatorluk adına savaşıyorum. Bir de bence değeri olan bazı töreler adına. Sizden aynı

törelere bağlanmanızı isteyemem. Bunlar hizmet ettiğimiz İmparatorluk kurumuna bağlı, savaşçıları ilgilendiren törelerdir."

"Gizemli sözler söylüyorsunuz. Ve ben başka bir insanın mistisizmini kavramakta hep zorluk çekerim." "Bu önemli değil. Ama o Vakfın ne büyük bir tehlike olduğunu anlıyorsunuz."

"O tehlikeyi size ben açıkladım. Üstelik siz daha Siwenna'dan ayrılmadan. Çevreye gitmeden önce."

"O halde Vakfın daha başlangıçta durdurulması gerektiğini biliyorsunuz. Belki de artık hiç durdurulamayacak. Daha kimse Vakfın adını duymamışken siz o dünyayı biliyordunuz. Bu konuda İmparatorlukta yaşayan herkesten daha fazla bilginiz var. Herhalde Vakfa en iyi nasıl saldırılacağım da biliyorsunuz. Vakfın karşı önlemleri konusunda beni önceden uyarabilirsiniz. Haydi, gelin sizinle dost olalım."

Ducem Barr ayağa kalktı. Kuru bir sesle, "Size yapabileceğim yardım aslında pek önemsiz," dedi. "Israrla istediğiniz için size yardım edeceğim. Hem de hiç karşılık beklemeden."

"Bunun ne anlama geleceğine ben karar vereceğim."

"Ben çok ciddiyim. Ulu imparatorluğun bütün gücü bile o cüce dünyayı ezmeye yetmez."

"Neden?" Bel Riose'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hayır, yerinizden kımıldamayın. Ne zaman gideceğinizi size ben söyleyeceğim! Neden? Keşfettiğimiz bu düşmanı önemsemediğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz." Artık istemeye istemeye konuşuyordu. "Soylu bey, dönüşte gemilerimden biri kayboldu. Onun Vakfın eline geçtiğini gösteren hiçbir kanıtım yok. Ama gemi o zamandan beri bulunamadı. Bir kazaya uğrasaydı, hiç olmazsa parçalanmış teknesinin izlediğimiz yolun üzerinde bulunması gerekirdi. Bu önemli bir kayıp değil. Pire ısırığının onda biri kadar bir şey bite sayılmaz. Ama bu olay Vakfın şimdiden savaşı başlatmış olduğu anlamına da gelebilir. Böyle bir saldırgan davranış ve sonuçlara hiç aldırmamak Vakfın elinde, hakkında hiçbir şey bilmediğim bazı güçler bulunduğunu gösterebilir. Belirli bir soruya cevap vererek bana yardım edebilir misiniz? Vakfın askeri gücü ne kadar?"

"Bu konuda hiçbir fikrim yok."

"O halde bana düşüncelerinizi kendinizce açıklayın. Neden imparatorluğun bu küçük düşmanını yenemeyeceğini söylüyorsunuz?"

Siwenna'lı tekrar yerine oturdu ve bakışlarını, gözlerini öfkeyle kendisine dikmiş olan Riose'den kaçırdı. Ağır ağır konuşmaya başladı. "Çünkü psiko-tarih biliminin ilkelerine inanıyorum. Garip bir bilim bu. Bu bilim dalı bir tek insanın, yani Hari Seldon'un sayesinde matematik bakımdan olgunluğa erişti. Ve Seldon'la birlikte de öldü. Çünkü ondan sonra bu karmaşık bilimle uğraşabilecek kimse çıkmadı. Ama psiko-tarih o kısacık sürede insanlığın incelenmesi konusunda icat edilen en güçlü araç olduğunu kanıtladı. Bu bilim insanların tek tek nasıl davranacaklarını önceden saptadığı iddiasında değildi. Ama insan kitlelerinin davranışlarını önceden tahmin etme ve gruplan yönetme konusunda, matematiksel bir analiz yapmayı ve bilinene dayanarak bilinmeyenleri saptamayı başarıyordu."

"Yani... "

"Seldon ve birlikte çalıştığı grup, Vakfın kuruluşunda psiko-tarih ilkelerini olanca güçleriyle uyguladılar. Yer, zaman ve koşullar matematik bakımından evrensel bir imparatorluğun gelişmesini sağlıyor ve bunu kaçınılmaz bir hale sokuyorlar."

Riose'nin sesi hiddetinden titriyordu. "Yani Seldon o bilimi sayesinde benim Vakfa saldıracağımı, şuşu savaşı, şu-şu nedenlerle kaybedeceğimi mi tahmin etti? Benim gülünç bir robot olduğumu ve mahva giden önceden çizilmiş bir yolu izlediğimi söylemeye çalışıyorsunuz sanırım."

İhtiyar soylu sert bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Size o bilimin bireylerin davranışlarıyla ilgilenmediğini demin söyledim. Önceden saptanan, çok geniş olan arka plan."

"O halde Tarihsel Zorunluluk Tanrıçasının amansız pençesindeyiz ve o bizi sıkıca yakalamış."

Barr usulca düzeltti. "Psiko-tarihsel zorunluluk..." "Ya ben özgür irademi kullanırsam? Bu benim hakkım değil mi? Ya Vakfa gelecek yıl saldırmaya karar verirsem? Ya da o dünyaya hiç saldırmazsam? Bu Tanrıça ne dereceye kadar etkilenebilir? Ne kadar esnek? Ne kadar becerikli?"

Barr omzunu silkti, "İsterseniz şimdi saldırın ya da hiç saldırmayın, isterseniz bir tek gemi kullanın, isterseniz İmparatorluğun bütün güçlerini.

İsterseniz askeri güç uygulayın ya da ekonomik baskı. İsterseniz açık açık savaş ilan edin, isterseniz haince bir pusu kurun. Özgür iradenizi tam anlamıyla kullanarak her istediğinizi yapın. Ama savaşı yine de kaybedeceksiniz."

"Bir ölünün eli yüzünden mi? Hari Seldon'un eli yüzünden?"

"İnsan davranışlarına uygulanan matematik biliminin ölü eli yüzünden. Bu durdurulamaz, yolundan saptırılamaz ve geciktirilemez."

İki adamın bakışları birbirine kenetlenmişti.

Sonra Riose bir adım geriledi. Kısaca, "Bu, meydan okumayı kabul edeceğim," dedi. "Bir ölünün eline karşılık yaşayan birinin iradesi."

4 - İMPARATOR

II. CLEON — İkinci Cleon'dan genellikle "Büyük" diye söz edilir. Birinci İmparatorluğun sonuncu güçlü hükümdendir. Cleon'a, uzun saltanatı sırasında siyaset ve sanat alanlarında başlayan Rönesans dolayısıyla önem verilir. Ancak romantik kimseler onu daha çok Bel Riose'yle olan ilişkisi nedeniyle tanırlar. II. Cleon yaşadığı sürede halk için sadece "Riose'nin İmparatoruydu. Cleon'un saltanatının son yılının, kırk yıl süresince başarılan şeylere gölge düşürmesine izin verilmemesi gerekmekteydi.

Galaksi Ansiklopedisi

Büyük Cleon, Birinci İmparatorluğun son güçlü hükümdarıydı ve teşhis edilemeyen, ıstırap verici bir hastalık yüzünden ölüyordu. İnsan yaşamı incelendiğinde, bu iki gerçeğin birbiriyle ilişkisi bakımından birer "istisna" oluşturmadıkları anlaşılır. Hatta bu iki olgu birbirlerine karşıt da değildir. Bunun tarih boyunca iç sıkacak kadar tekrarlandığı görülmüştür.

Ama İkinci Cleon'un tarihte böyle örnekler olduğuna aldırdığı yoktu. Benzer vakalardan oluşan uzun bir listeyi incelemek ıstırabını bir elektron kadar bile azaltmayacaktı. Büyük dedesinin büyükbabasının toz zerresine benzeyen bir gezegenin korsan yöneticisi olmasına karşılık kendisi Büyük Ammenetik'in zevk ve sefa dolu sarayında yaşıyordu. Sonuçta o, Galaksi hükümdarlarının oluşturduğu ve başlangıcı geçmişin sisleri arasında kaybolmuş bir zincirin son halkasıydı. Ama bunu düşünmek Cleon'u teselli etmiyordu. İmparatorlukta yer yer görülen ayaklanmaların babasının çabalarıyla bastırıldığını ve ülkenin vaktiyle VI. Stanel zamanında olduğu gibi birlik ve barış içinde yaşadığını bilmek de Cleon'un rahatlatmıyordu. Babasının iyi yönetimi sonucu, yirmi beş yıl süren kendi hükümdarlığı sırasında da en ufak bir isyanın şan ve şerefine gölge düşürmediğini anımsamak da öyle.

Galaksinin İmparatoru ve her şeyin efendisi başını arkaya atarak yastıklarının hemen yukarısındaki canlandırıcı güç alanına dayarken usulca inledi. Güç alanı İmparatorun başına dokunmadan hafifçe çöktü. O hoş karıncalanma Cleon'un biraz gevşemesini sağladı. Hükümdar zorlukla doğrulup oturdu ve büyük odanın epey uzaktaki duvarlarına sıkıntıyla baktı. İnsanın yalnız kalmaktan hoşlanmayacağı bir odaydı bu. Çok büyüktü. Zaten bütün odalar çok büyüktü.

Ama bu mahvedici krizler sırasında süslü püslü saraylıların abartılmış merhametine, uysal ahmaklıklarına katlanmaktansa yalnız kalmayı tercih ediyordu. O tatsız ve yavan maskelere bakarak, bunların ölüm olasılığı ve tahta kimin çıkacağıyla ilgili karmaşık düşünceleri sakladığını sezmektense, yalnız kalmak çok daha iyiydi.

İmparatorun kafasında düşünceler hızla birbirlerini kovalıyorlardı. Üç oğlu ardı. Umut ve fazilet dolu, başlan dimdik üç genç. "Böyle kötü günlerimde nereye saklanıyor bunlar? Kuşkusuz bekliyorlar. Her biri birbirini gözetliyor. Sonra hepsi de beni."

Cleon endişeyle kımıldandı. Ve şimdi de Brodrig huzura kabulünü rica ediyordu. Aşağı, tabakadan, sadık Brodrig. Ama imparatora sadık olmak zorundaydı. Çünkü Cleon'un sarayını bölen on iki kadar grup sadece bir tek konuda anlaşıyorlardı. Brodrig'e karşı hepsinin duyduğu o nazik nefret konusunda.

Brodrig... sadık gözde... sadık olmak zorundaydı. Çünkü Brodrig, Galaksinin en hızlı uzay gemisine sahip olmadığı ve İmparator öldüğü an buna binmediği takdirde, ertesi gün atom odasını boylayacaktı.

Cleon büyük divanın dirsek dayanılan yerindeki bir tokmağa dokununca, odanın dibindeki dev kapı saydamlaşarak gözden kayboldu.

Brodrig kırmızı halının üzerinde ilerleyerek yaklaştı. Yere diz çökerek imparatorun cansız elini öptü. İmparatorun özel sekreteri kendisine yakıştırdığı endişeli bir tavır ve alçak sesle, "Sağlığınız nasıl, efendimiz?" diye sordu.

İmparator öfkeyle, "Hâlâ yaşıyorum," diye söylendi. "Tabii eğer bir tıp kitabı okumuş her düzenbazın beni önemsiz deneyleri için uysal ve uygun bir konu saymasına yaşamak denilebilirse! Eğer henüz denenmemiş, akla gelebilecek bir kimyasal, fiziksel ya da atomik çare kaldıysa, nasıl olsa

yarın İmparatorluğun ücra bir köşesinden kalkıp gelmiş olan geveze bir bilgin bunu uygulamaya kalkar. Ve tabii yine yeni keşfedilmiş bir kitap, daha doğrusu sahte bir eser de kesin bir kaynak olarak gösterilir." Müthiş bir hiddetle homurdanmasını sürdürdü. "Babamın anıları aşkına! Gözlerinin önündeki hastalığı yine o gözlerle incelemeyi başarabilen bir tek çift ayaklı yaratık bile yok! İçlerinden bir teki bile önüne eskilerden kalma bir kitabi açmadıkça nabzımı sayamıyor. Ben hastayım. Ve onlar bu illetten 'bilinmeyen bir dert' diye söz ediyorlar. Budalalar! Bin yıllık bir sürede insan vücutları hastalanmanın yeni yollarını, buldular. Tabii eskilerin incelemeleri arasında bunların adı bile yok. Bu yüzden de hastalıkların geçirilmesinin imkânsız olduğunu iddia ediyorlar. O eskiler şimdi sağ olmalılardı! Ya da ben o çağlarda yaşamalıydım!"

Brodrig saygıyla beklerken İmparator sözlerini alçak sesle bir küfür savurarak tamamladı. Sonra da aksi aksi, "Dışarıda kaç kişi bekliyor?" diye sordu. Başıyla kapıyı işaret ediyordu.

Brodrig sabırla, "Büyük salonda her zamanki kadar insan var," dedi.

"İyi ya, beklesinler. Devlet işleriyle meşgulüm şimdi. Muhafızların komutanı bunu açıklasın. Hayır, hayır, dur. Devlet işlerini bir yana bırak. Komutan kimseyi huzura kabul edemeyeceğimi açıklasın ve o sırada pek üzgünmüş gibi de bir tavır takınsın. Belki bekleyenlerin arasındaki çakallar kendi kendilerini ele verirler o zaman."

İmparator kötü bir ifadeyle dudak büktü.

Brodrig uysalca, "Bir dedikodu çıkmış, efendimiz," diye açıkladı. "Kalbinizden rahatsız olduğunuzu söylüyorlar."

İmparatorun gülümseyişi de biraz önceki dudak büküşü kadar kötülük doluydu. "Bu dedikoduya güvenerek zamansız harekete geçerlerse, bunun benden çok onlara zararı dokunur. Şimdi senin istediğin nedir? Şu işi hemen halledelim."

Brodrig, Cleon'un işareti üzerine ayağa kalktı. "Siwenna Genel Valisi Galaksi Generali Bel Riose'yle ilgili, efendimiz."

"Riose'yle mi?" İmparator ağır ağır kaşlarını çattı. "Onu hatırlayamadım. Dur, dur, birkaç ay önce bana o romantik ve hayali mesajı gönderen Riose değil miydi? İmparatorluk ve imparatorun şan ve şerefi için fetihlere başlamak istiyor ve sabırsızlanıyormuş."

"Ta kendisi, efendimiz."

İmparator kısaca güldü. "Artık öyle generallerimin kalmış olduğunu biliyor muydun, Brodrig? Eski kuşakların özelliklerini taşıyor bu adam. Ona ne cevap verdik? Bu işle sen ilgilendin sanırım."

"Evet, efendimiz. Galaksi Generali Riose'ye ek bilgi göndermesi ve İmparatorluktan yeni emir gelinceye kadar uzay harekâtına girişmemesi bildirildi."

"Hıh. İşi yeterince güvenceye almışsın. Kim bu Riose? Hiç sarayda bulundu mu?

Brodrig'in dudakları pek hafifçe büküldü. "On yıl önce muhafız alayında göreve başladı. Lemuel Yıldız Kümesiyle ilgili olayda da rol oynadı."

"Lemuel Yıldız Kümesi mi? Açıkçası belleğim pek... O olay sırasında bir genç iki uzay gemisinin çarpışmasını engellememiş miydi? Şey... şu ya da bu şekilde?" Cleon elini sabırsızca salladı. "Ayrıntıları hatırlamıyorum. Kahramanca bir davranıştı sanırım." "O genç Riose'ydi. Olay yüzünden de terfi etti." Brodrig'in sesinde hafif bir alay vardı. "Bir gemiye komutan oldu."

"Ve şimdi sınırdaki bir güneş sisteminin Valisi ve hâlâ da genç. Becerikli bir insan o, Brodrig."

"Ama güvenilecek biri değil, efendimiz. Riose geçmişte yaşıyor. Eski günleri hayal ediyor. Daha doğrusu efsanelerde sözü edilen o eski günleri. Böyle insanlar kendi başlarına zararsızdırlar. Ama gerçeklerle ilişkileri olmadığı için başkaları onları kolaylıkla kandırabilir." Brodrig bir an durduktan sonra ekledi. "Anladığıma göre, adamları tümüyle onun kontrolü altındaymışlar. Riose şu sevilen liderlerden."

"Öyle mi?" İmparator düşündü. "Ah, yapma, Brodrig, bana sadece beceriksizlerin hizmet etmelerini istemem! Üstelik onların sadakat bakımından imrenilecek ölçülere göre davrandıkları da söylenemez."

"Beceriksiz bir vatan haini tehlikeli değildir. Gözden kaçırılmaması gerekenler becerikli kimselerdir." "Bunların arasında sen de var mısın, Brodrig?" İkinci Cleon'a güldü, sonra da can acısıyla yüzünü buruşturdu. "Şimdi konferansı bir süre için bir yana bırak. Bu genç fatihle ilgili yeni

gelişmeler var mı? Buraya sadece olanları hatırlatmak için gelmediğini umarım."

"Galaksi Generali Riose'den bir haber daha geldi, efendimiz.", "Ya? Nasıl bir haber bu?"

"Riose o barbarların ülkesini keşfetmiş ve güçlü bir harekâta geçilmesini öneriyor. İddiaları uzun ve oldukça da sıkıcı. Bu rahatsızlığınız sırasında bunları açıklayarak başınızı ağrıtmaya değmez, majeste, Zaten bu konu Lordlar Meclisinde uzun uzadıya görüşülecek." Brodrig yan yan İmparatora baktı.

"İyi ya, Lordlar bu sorunu görüşsünler bakalım. Ama neden bu kadar ciddisin? Sonuçta önemsiz bir konu bu. Uzak bir sınırda belirti bir güçle kazanılacak başarı bir devlet sorunu sayılmaz."

Brodrig hafifçe gülümsedi. Sonra da sakin sakin, "Bu romantik bir budalanın çıkardığı bir sorun," dedi. "Ama romantik bir budala bile romantik olmayan biri tarafından bir araç gibi kullanılabilir. Ve o zaman da tehlikeli bir silah halini alır tabii. Bel Riose buradayken herkes onu çok seviyordu, efendimiz. Durum şimdi orada da aynı. Riose genç ve önemsiz bir iki barbar gezegeni ilhak ettiği takdirde bir fatih sayılacak. Şimdi... pilotları, madencileri, tüccarları ve onlar gibi ayaktakımını coşturma yeteneği olduğunu kanıtlamış genç bir fatih her zaman için tehlikelidir. Saygıdeğer babanızın tahtı gasp etmeye kalkan Ricker'e nasıl davrandığını biliyorsunuz. Belki Riose size karşı öyle davranmak niyetinde değil. Ama İmparatorluğun sadık Lordlarından biri onu bir silah olarak kullanmaya karar verebilir."

İkinci Cleon eliyle bir hareket yapmak için kolunu oynatacak oldu ve acıyla kaskatı kesildi. Sonra vücudu ağır ağır gevşedi. Ama sesi bir fısıltı halini almıştı. "Sen değerli bir uyruksun, Brodrig. Ancak gerektiğinden daha fazla kuşkucusun. Tam an-lamıyla güvende olmak için salık verdiğin önlemlerin yarısını uygulamam yetiyor. Bu sorunu Lordlara bırakacağız. Bakalım neler söyleyecekler. Ondan sonra uygun şekilde önlem alırız. O genç adam henüz saldırıya geçmedi sanırım."

"Böyle bir şeyi bildirmedi. Ama daha şimdiden takviye istiyor."

"Takviye mi?" İmparatorun gözleri hayretle kısıldı. "Onun gücü ne kadar?"

"On uzay savaş gemisi var, efendimiz. Ve bir o kadar da yardımcı tekne. Gemilerden ikisine eski büyük filodan alınmış motorlar takılı. Birisinde de yine büyük filodan getirilmiş bir batarya güç topu var. Diğer gemiler son elli yıl içinde yapılmış yeni tekneler. Ama yine de işe yarıyorlar."

"On gemi mantıklı bir harekât için yeterli olmalı. Babam tahtı gasp eden o adama karşı ilk zaferini kazandığı zaman emrinde on gemi yoktu. Riose'nin savaşmak istediği o barbarlar da kimmiş?"

Özel sekreter azametle kaşlarını kaldırdı.

"Riose onlardan 'Vakıf' diye söz ediyor."

"Vakıf mı? O da nesi?"

"Kayıtlarda Vakıfla ilgili hiçbir bilgi yok, efendimiz. Arşivleri dikkatle araştırdım. Galaksinin Riose' nin bildirdiği bölümü eski Anacreon vilayetinin sınırlan içine düşüyor. Anacreon iki yüzyıldan beri haydutların yurdu halini aldı. Barbarlık ve anarşiden geçilmiyor. Ama o bölgede Vakıf diye bilinen bir gezegen yok. Kayıtlarda Anacreon'un bizim himayemizden çıkmasından hemen önce bir grup bilim adamının o vilayete gönderildiğinden belli belirsiz söz ediliyor. Bu bilim adamları bir Ansiklopedi hazırlamayı düşünüyorlarmış." Brodrig hafifçe güldü. "Yanılmıyorsam, grubun adı da 'Ansiklopedi Vakfı'ymış."

İmparator şöyle bir düşündükten sonra, "İleri sürdüğün pek zayıf bir olasılık," dedi.

"Ben böyle bir şeyi ileri sürmüyorum, efendimiz. O bölgede anarşi tırmandıktan sonra gruptan hiçbir haber alınamamış. Eğer o bilim adamlarının torunları hâlâ yaşıyorlarsa ve Vakıf adını da kullanıyorlarsa, barbarlığa dönmüş olmaları gerekir. Kesinlikle."

"Ve Riose takviye istiyor." İmparator sekreterine zekice öfkeyle bir göz attı. "Bu çok garip. Vahşilerle on gemiyle savaşmayı planlamak ve daha harekete geçmeden takviye istemek! Ama ben yavaş yavaş bu Riose'yi hatırlamaya başlıyorum. İmparatorluğa sadık bir aileden, yakışıklı bir delikanlıydı. Brodrig, bu sorun biraz karışık. Şu durumda işin içyüzünü kavrayamıyorum. Belki de bu olay göründüğünden çok daha önemli." Kaskatı kesilmiş bacaklarını örten ışıltılı örtüyle dalgın dalgın oynuyordu. "Orada bir adamımın bulunması gerekli. Gözlerini kullanabilen, kafalı ve sadık biri. Brodrig..."

Sekreter itaatle başını eğdi. "Ya gemiler, efendimiz?"

"Hemen olmaz!" İmparator usul usul durumunu değiştirirken hafifçe inledi. Parmağını bitkin bir tavırla sallayarak ekledi. "Daha fazla bilgimiz olmadıkça bunu yapamayız. Lordlar Meclisi gelecek hafta bugün toplansın. Bu yeni bir ödenek isteme için de güzel bir fırsat olur. Onu kabul ettireceğim. Yoksa çok kişi ölecek."

Ağrıyan başını güç alanlı yastığa doğru indirdi. "Git artık, Brodrig. Ve doktoru yolla. İçlerinde en beceriksizi de o."

5 - SAVAŞ BAŞLIYOR

İmparatorluk güçleri Siwenna'dan ihtiyatla Çevre denilen o karanlık ve bilinmeyen yere doğru uzandılar. Dev gemiler Galaksinin sınırındaki serseri yıldızları birbirlerinden ayıran uçsuz bucaksız uzaklıkları aştılar. Vakfın etkisinin duyulduğu en uç noktalara usul usul sokuldular.

İmparatorluktan ayrılarak iki yüzyıllık yeni barbarlıklarına dalmış olan dünyalar, efendilerinin tekrar topraklarına indiklerine tanık oldular. Başkentlere çevrilmiş olan güçlü silahlar yüzünden tekrar İmparatorluğa sadakat yeminleri edildi.

Gezegenlerde garnizonlar kuruldu. Omuzlarında "Uzay Gemisi ve Güneş" işareti bulunan üniformalar giymiş kişilerden oluşan garnizonlar. Yaşlı insanlar bu üniformalara baktılar ve dedelerinin babalarının samanıyla ilgili olarak anlatılan unutulmuş hikâyeleri anımsadılar. O zamanlar evren büyük ve zengin, aynı zamanda da barış doluydu. Ve hepsini de bu "Uzay Gemisi ve Güneş" yönetiyordu.

Sonra büyük gemiler Vakfın etrafında öncü pislerden oluşan bir ağ örmek üzere ilerlediler. Ve her dünya İmparatorluktaki uygun yerini kesin bir şekilde alırken, durum Bel Riose'ye bildirildi. Genç adam uzayda sürüklenen güneşsiz, verimsiz kayalık bir gezegende karargâh kurmuştu.

Bel Riose bir koltuğa yerleşerek Ducem Barr'a gülümsedi. "Ee, şimdi ne diyorsunuz, soylu bey?"

"Ben mi? Benim düşüncelerimin ne önemi var? Ben savaşçı değilim ki." Barr duvarları kayadan oyulmuş, eşya dolu, karışık odada yorgun yorgun, hoşnutsuzca etrafına bakındı. Yapay hava, ışık ve ısıyla bu mağara, bu kasvetli, koskocaman dünyada hayat dolu bir kabarcık gibiydi.

Barr. "Size yapacağım yardıma," diye homurdandı. "Ya da yapmayı isteyeceğim yardıma karşılık beni Siwenna'ya geri gönderebilirsiniz."

"Hemen olmaz! Hemen olmaz!" Galaksi Generali koltuğunu köşeye doğru döndürdü. Orada saydam, ışıklı, dev bir küre vardı. Eski İmparatorluk vilayeti Anacreon'u ve komşu sektörleri gösteriyordu.

"Daha sonra, her şey halledildiği zaman siz de kitaplarınıza döneceksiniz. Daha başka şeylere de. Ailenizin mal ve mülkünün size ve çocuklarınıza iade edilmesini ve bir daha da elinizden alınmamasını sağlayacağım."

Barr pek hafif bir alayla, "Teşekkür ederim dedi. "Ama ben sizin gibi bu harekâtın muttu bir şekilde sonuçlanacağına inanmıyorum."

Riose sertçe güldü. "Yine kehanetlerde bulunmaya başlamayın. Bu harita sizin o karamsar varsayımlarınızdan daha etkileyici bir biçimde konuşuyor." Kürenin görünmeyen dış kavisli çevresini okşadı. "Merkezden çevreye yayılan ışınlar halinde gösterilen bir haritadan anlar mısınız? Anlıyor musunuz? Eh, öyleyse, kendiniz bakın. Şu altın yıldızlar İmparatorluk topraklarını simgeliyor. Kırmızılar Vakfın etkisindeki yerler. Pembelerse Vakfın ekonomik etki alanına girmiş olmaları olasılığı bulunan bölgeler. "Şimdi bakın... "

Riose yuvarlak bir tokmağı kavradı. Beyaz, parlak ışıklardan oluşan bir bölüm gitgide daha koyu mavi renge büründü. Bunlar tıpkı tersine çevrilmiş birer fincan gibi kırmızı ve pembe ışıkların üzerine geçtiler.

Riose sakin bir memnunlukla, "O mavi yıldızları emrimdeki güçler ele geçirdiler," diye açıkladı. "Adamlarım hâlâ ilerliyorlar. Şu ana dek onlara karşı çıkan da olmadı. Barbarların hiç sesi çıkmıyor. En önemlisi Vakıf güçleri bize karşı koymaya kalkışmadılar. Onlar rahat rahat, mışıl mışıl uyuyorlar."

Barr, "Güçlerinizi fazla yaymışsınız sanırım," dedi.

Riose, "Görünüşte öyle," diye cevap verdi. "Ama aslında durum farklı. Garnizon kurarak takviye ettiğim yerler nispeten az, ama onları dikkatle seçtim. Bunun sonucu olarak da güçlerimin az bir bölümünü yaymış oldum. Ama stratejik açıdan bunun sonucu çok parlak. Bu durumun birçok üstünlüğü var. Uzay taktiğini dikkatle incelememiş birinin fark edeceğinden çok daha fazla. Ama herkes bölgeyi içine alan kürenin hemen her noktasından kolaylıkla saldırıya geçebileceğimi anlar. İşimi sona erdirdiğim

zaman Vakfın yanlardan ve arkadan saldırmasının olanaksız olduğunu da öyle. Onlar açısından güçlerimin yanları ve arkası olmayacak. Bu 'Önceden Kuşatma' taktiği özellikle iki bin yıl kadar önce VI. Loris'in seferleri sırasında denenmiş. Ama bu yöntem hiçbir zaman başarıyla uygulanamamış, çünkü düşman daima durumu anlamış ve kuşatmaya engel olmaya çalışmış. Fakat şimdi durum başka."

"Tam ders kitaplarına geçecek ideal bir durum, öyle mi?" Barr'ın sesi tembel ve kayıtsızdı.

Riose sabırsızlandı. "Hâlâ güçlerimin başarısızlığa uğrayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Bu kaçınılmaz bir şey."

"Şunu bilmelisiniz... Savaş tarihinde kuşatma tamamlandıktan sonra her çarpışmayı saldıran gücün kazandığı yazılıdır. Tabii dışarıda kuşatmayı yaracak güçte bir uzay filosunun bulunmaması koşuluyla." "Madem öyle diyorsunuz..."

"Ve siz hâlâ o kehanete inanıyorsunuz..."

" Evet."

Riose omzunu silkti. "Öyle olsun."

Barr öfkeli sessizliğin bir süre uzamasına izin verdi, sonra da usulca, "İmparatordan cevap aldınız mı?" diye sordu.

Riose elini başının arkasına doğru uzatarak duvardaki kutudan bir sigara çekti. Filtreli ucunu dudaklarının arasına sıkıştırarak bir nefes alınca sigara yandı. "Takviyeyle ilgili isteklerimi mi kastediyorsunuz? Cevap geldi ama işte o kadar. Sadece bir karşılık."

"Gemi göndermiyorlar mı?"

"Hayır. Bunu beklemiyor da değildim. Açıkçası varsayımlarınız yüzünden telaşlanıp takviye istememem gerekirdi, soylu bey. Bu yüzden hakkımda yanlış şeyler düşünebilirler."

"Öyle mi?"

"Tabii ya. Uzay gemisi kolay bulunmuyor. Son iki yüzyıldaki iç savaşlar yüzünden büyük filonun yarısından fazlası mahvoldu. Geri kalan gemilerse

pek de mükemmel değiller. Bildiğiniz gibi, son zamanlarda yaptığımız gemiler hiç işe yaramıyorlar. Bugün Galakside birinci sınıf hiper-atomik bir motor yapabilecek bir tek insan olduğunu bile sanmıyorum."

Siwenna'lı, "Bunu biliyordum," dedi. Gözlerinde düşünceli ve dalgın bir ifade belirmişti. "Ama sizin de bu gerçeği bildiğinizden haberim yoktu. Demek Haşmetli İmparatorun daha fazla gemi yollaması imkânsız. Herhalde psiko-tarih bilimi bunu saptayabilirdi. Belki de gerçekten saptadı. Hari Seldon'un ölü elinin açış oyununu kazandığını söylemeliyim."

Riose sert bir karşılık verdi. "Benim yeteri kadar gemim var! Sizin Seldon hiçbir şeyi kazanamadı! Durum daha ciddileştiği takdirde bana başka gemiler de göndereceklerdir. İmparator henüz bütün hikâyeyi bilmiyor."

"Öyle mi? Bunu kendisine neden açıklamadınız?"

"Bu apaçık değil mi?" Riose'nin yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Size saygım büyük, ama anlattığınız hikâye inanılacak gibi değil. Ancak olaylar gereken kanıtları elde etmemi sağladığı, gelişmeler gerektirdiği takdirde vahim bir tehlike olduğundan söz edebilirim. Ama ancak o zaman." Riose bir an durdu, sonra sakin bir sesle ekledi. "Ayrıca kanıtlarla desteklenmeyen bu hikâye biraz da ihanet kokuyor.

Herhalde Haşmetli İmparatorun pek de hoşuna gitmez bu."

Yaşlı soylu gülümsedi. "Ona evrenin bir ucundaki yırtık pırtık elbiseli bir grup barbar yüzünden muhteşem tahtının tehlikede olduğunu haber verdiğiniz takdirde imparator bu uyarınıza inanmayacak, öyle mi? O halde İmparatordan hiçbir şey beklemiyorsunuz."

"Özel elçiyi 'bir şey' saymazsanız öyle."

"İmparator neden özel bir elçi yolluyor?"

"Eski bir âdet bu. Hükümetin desteklediği her seferde hükümdarın mutlaka bir temsilcisi bulunur." "Sahi mi? Neden?"

"Böylece bütün seferlere İmparatorun liderlik ettiği inancı korunmuş olur. Tabii bu âdet sonraları ikinci bir işe de yaramaya başlamıştır. Komutanların sadık kalmalarını sağlamaya. Ama bu bakımdan her zaman başarılı olduğu da söylenemez."

"Bu sizi sıkacak sanırım. Yani dışarıdan gelen ikinci bir yetkili... "

Riose hafifçe kızardı. "Bundan hiç kuşkum yok. Ama kaçınılamayacak bir şey bu..."

Galaksi Generalinin elinin yakınındaki alıcı birdenbire sıcak bir ışıkla aydınlandı ve silindir şeklindeki haberleşme kapsülü yarıktan fırladı.

Riose kapsülü açtı. "İyi! İşte şimdi oldu."

Ducem Barr soru sorarmış gibi kaşlarını hafifçe Kaldırdı.

Riose, "O Tüccar denilen adamlardan birini yakaladığımızı biliyorsunuz sanırım," dedi. "Onu sağ salim ele geçirdiler. Gemisine de bir şey olmadı."

"Bundan söz edildiğini duydum."

"işte o Tüccarı biraz önce bu gezegene getirdiler. Bir dakika sonra onu buraya alacağım. Siz yerinizden kalkmayın, soylu bey. Tüccarı sorguya çekerken sizin de yanımızda olmanızı istiyorum. Zaten bugün sizi buraya çağırtmanın nedeni de bu. Ben önemli noktaları gözden kaçırabilirim. Ama siz o adamı daha iyi anlarsınız."

Kapı işaretinin vızıltısı duyuldu. Galaksi Generali ayağıyla yerdeki bir düğmeye basınca kapı ardına kadar açıldı. Eşikte beliren adam uzun boylu ve sakallıydı. Arkasına yumuşak, deriye benzer plastikten kısa bir ceket giymiş, kukuletasını ensesine indirmişti. Elleri bağlı değildi. Belki etrafı ndakilerin silahlı olduğunun farkındaydı ama umursamaz bir hali vardı.

Kaygısızca içeri girerek dikkatle etrafına bakındı. Elini sallayarak ve başını da hafifçe eğerek Bel Riose'ye selam verdi.

Riose sert bir sesle, "Adınız?" diye sordu.

"Lathan Devers." Tüccar ellerinin başparmaklarını fazla parlak renkli, enli kemerine soktu. "Buranın patronu siz misiniz?"

"Siz Vakıf Tüccarlarından mısınız?"

"Evet, öyle. Dinleyin. Eğer patron sizseniz kiralık adamlarınıza yüküme dokunmamalarını söyleyin." Galaksi Generali başını kaldırarak tutsağını buz gibi bakışlarla süzdü. "Sorularıma cevap verin. Kimse sizden emir beklemiyor."

"Pekala: Ben uysal bir adamım. Ama sizin çocuklardan biri göğsüne altmış santimlik bir delik açtı bile. Çünkü üzerine vazife olmayan şeylere burnunu soktu."

Riose, Tüccarın yanında duran teğmene döndü. "Bu adam gerçeği mi söylüyor? Bana hiç can kaybı olmadığını bildirmiştin, Vrank."

Teğmen endişeyle, resmi bir tavırla cevap verdi. "O sırada can kaybı olmamıştı, efendim. Daha sonra gemide bir kadın saklı olduğu söylentileri dolaşmaya başladığı için teknenin aranmasına karar verildi. Ama öyle biri yerine ne işe yaradıkları anlaşılmayan bir sürü araç ve gereç bulundu, efendim. Tutsak o araç ve gereçleri sattığını iddia etti. Ama onlardan birine uzanıldığı zaman parladı ve gereci tutan genç öldü."

Riose tekrar Tüccara baktı. "Elinde atomik silahlar mı var?"

"Galaksi aşkına! Ne münasebet! Neden olsun? O ahmak en yüksek güçte çalışması için ayarlanmış atomik bir deliciye uzandı. Üstelik onu ters de tuttu. Şakağına bir nötr-tabancası dayasaydı daha iyi ederdi. Eğer beş kişi üzerime çullanmamış olsaydı, o delikanlıya engel olurdum."

Riose bekleyen adamlarına işaret etti. "Gidebilirsiniz. Yakalanan gemi mühürlenecek. Tekneye girilmesi yasak. Oturun, Devers."

Tüccar, Riose'nin işaret ettiği yere oturdu. İmparatorluk Galaksi Generalinin kendisini sert bir tavırla süzmesine ve Siwenna'lı İhtiyar soylunun da merakla bakmasına sakin sakin katlandı.

Riose, "Siz makul bir insansınız, Devers," dedi.

"Teşekkür ederim Sizi etkileyen suratım mı? Yoksa benden istediğiniz bir şey mi var? Ama size şunu da söylemeliyim: Ben iyi bir işadamıyımdır."

"Hepsi aynı kapıya çıkar. Cephanemizi ziyan etmemize neden olur, o arada kendiniz de elektro tozu haline girerdiniz. Ama onun yerine geminizi bize teslim ettiniz. Olaya bu açıdan bakmaya devam ederseniz, burada size çok daha iyi davranırız."

"Ben en çok bana iyi davranılmasına biterim, patron."

"İyi. Ben de en çok işbirliği yapılmasına biterim," Riose gülümseyerek Ducem Barr'a alçak sesle. "'Bitmek' sözcüğünün sandığım anlama geldiğini umarım, dedi. "Hiç böyle barbarca bir konuşma duydunuz mu?"

Devers sakin bir sesle, "Tamam," diye mırıldandı. "Sizi anlıyorum. Ama sözünü ettiğiniz nasıl bir işbirliği, patron? Doğrusunu isterseniz kafam karmakarışık. Nerede olduğumu bile bilmiyorum." Etrafına bakındı. "Sahi burası neresi? Beni buraya neden getirdiniz?"

"Ah, tanışma törenini yanda bıraktım. Özür dilerim." Riose'nin keyfi yerindeydi. "Bu bey İmparatorluğun soylularından Ducem Barr. Ben de İmparatorluğun aristokratlarından Be! Riose'yim, Haşmetli İmparatorun savaş güçlerinden, üçüncü sınıf bir uzay generaliyim."

Tüccarın ağzı bir karış açık kaldı. Sonra, "İmparatorluk mu?" dedi. "Yani... bize okullarda öğrettikleri eski İmparatorluktan mı söz ediyorsunuz? Hah! Çok garip! Ben artık İmparatorluğun var olmadığını sanıyordum."

Riose öfkeyle, "Etrafınıza bakın," diye karşılık verdi, "imparatorluk yaşıyor."

Lathan Devers sakalıyla tavanı işaret etti. "Bunu bilmeliydim... Benim uçurtmayı yakalayanlar şahane uzay gemileriydi. Çevrede hiçbir krallık öyle gemi yapamazdı." Kaşlarını kaldırdı. "Peki ne oluyor, patron? Yoksa sizi 'Galaksi Generali' diye mi çağırmam gerekiyor?"

"Savaş oluyor."

"İmparatorlukla Vakıf karşı karşıya öyle mi?"

" Evet."

"Ama neden?"

"Bunun nedenini bildiğinizi sanıyorum."

Tüccar, Riose'ye dikkatle baktı, sonra da, "Hayır," der gibi başını salladı.

Riose, Devers'in düşünmesi için ona biraz zaman tanıdıktan sonra, "Nedeni bildiğinizden eminim," dedi.

Lathan Devers, "Burası çok sıcak," diye mırıldanarak ayağa kalkıp kukuletalı ceketini çıkardı. Sonra tekrar iskemlesine oturarak ayaklarını öne doğru uzattı. Rahat bir tavırla, "Herhalde haykırarak ayağa fırlamam ve etrafıma saldırmam gerektiğini düşünüyorsunuz," diye gülümsedi. "Saldırma anını dikkatle seçtiğim takdirde daha kımıldayamadan sizi

yakalayabilirim. Orada oturan ve hiç konuşmayan bu ihtiyar da bana pek engel olamaz."

Riose güvenle, "Ama öyle yapmayacaksınız," dedi.

Devers uysalca, "Yapmayacağım," diye başını salladı. "Bir kere... sizi öldürmem savaşı sona erdirmez sanırım. Geldiğiniz yerde daha birçok komutan olmalı."

"Evet, çok iyi bildiniz."

"Bundan başka sizi öldürdükten iki saniye sonra beni de temizlerler. Ya çabucak ya da ağır ağır. Artık bu duruma bağlı. Sonuçta beni öldürürler. Ve ben plan yaparken bu olasılığın üzerinde durmaktan hiç hoşlanmam. Böyle bir şeyin bana hiç yararı olmaz."

"Sizin mantıklı bir insan olduğunuzu söylemiştim."

"Ama öğrenmek istediğim bir şey var, patron. Bize neden saldırdığınızı bildiğimi söylediniz. Bununla ne demek istiyordunuz? Savaş nedenini bilmiyorum. Tahminlere dayalı oyunlar da içimi sıkar."

"Öyle mi? Hiç Hari Seldon'dan söz edildiğini duydunuz mu?"

"Hayır. Size tahminlere dayalı oyunlardan sıkıldığımı söyledim."

Riose yan yan Ducem Barr'a baktı. Yaşlı adam usulca, hafifçe gülümsedi. Sonra da yüzünde yine o dalgın ve düşünceli anlam belirdi.

Riose yüzünü buruşturdu. "Oyunlar oynamaya kalkışmayın, Devers. Sizin Vakıfta tekrarlanan bir hikâye var. Ya bu bir töre ya da tarihi bir gerçek. Hangisi olduğu beni ilgilendirmiyor. Ama sonunda İkinci İmparatorluğu kuracağınızdan söz ediliyor. Hari Seldon'un psiko-tarih saçmalarını ve sonunda İmparatorluğa saldırmakla ilgili planlarınızı bütün ayrıntılarıyla biliyorum."

"Öyle mi?" Devers düşünceli düşünceli başın" salladı. "Bütün bunları size kim söyledi?"

"Bu önemli mi?" Riose tehlikeli bir nezaketle konuşuyordu. "Buraya soru sormaya gelmediniz. Seldon masalı hakkında bildiklerinizi öğrenmek istiyorum."

"Ama madem bu bir masal..."

"Kelime oyunlarına kalkışmayın, Devers!"

"Kalkıştığım yok. Hatta sizinle açık açık konuşacağım. Bu konuda bütün bildiklerimi zaten öğrenmişsiniz. Saçma sapan, mantığa uymayan bir hikâye bu. Her dünyanın kendisine göre bir efsanesi vardır. Bu efsaneleri onlara unutturamazsınız. Evet, ben de bu sözünü ettiğiniz şeyleri duydum. Seldon, İkinci İmparatorluk, falan filan. Geceleri çocukları uyutmak için onlara bu masalı anlatıyorlar. Bacaksızlar, cep projektörleriyle loş bir odaya kaçıp Seldon'un maceralarıyla ilgili kitapları okuyorlar. Ama bu tümüyle çocukça bir hikâye. Olgun insanlara göre bir şey değil. Daha doğrusu akıllı insanlara göre değil." Tüccar yine başını salladı.

İmparatorluk Galaksi Generalinin gözleri daha koyu renk duruyordu. "Gerçekten öyle mi? Yalanlar uydurarak boşuna zahmete katlanıyorsunuz. Ben Terminus gezegenine gittim. Sizin Vakfınızı biliyorum, iyice inceledim."

"Ve şimdi her şeyi bana soruyorsunuz, öyle mi? Bana? Ben şu son on yılda Terminus'da iki ay bile kalmadım. Aslında siz boşuna zaman kaybediyorsunuz. Ama masal peşindeyseniz, o zaman savaşa devam edin."

Barr ilk kez o zaman uysal bir tavırla söze karıştı. "Vakfın savaşı kazanacağından çok mu eminsiniz?" Tüccar döndü. Hafifçe kızardı ve o zaman şakağındaki beyaz yara izi de belirginleşti. "Hım... Sessiz ortak... Söylediklerimden bu sonucu nasıl çıkardınız?"

Riose, Barr'a bakarak hafifçe başını salladı. Yaşlı Siwenna'lı da alçak sesle konuşmasını sürdürdü. "Dünyanızın bu savaşı kaybetmesi ve yenilginin acı ürünleri yüzünden acı çekmesi fikri sizi rahatsız ederdi. Bunu biliyorum. Kendi dünyam aynı yenilgiyi tattı. Hâlâ da bunun ıstırabını çekiyor."

Lathan Devers sakalını kaşıyarak bir Siwenna'lıya baktı, bir Galaksi Generaline. Sonra da kısaca güldü. "O her zaman böyle mi konuşur, patron? Dinleyin..." Birden ciddileşti. "Yenilgi nedir? Ben savaşlar da gördüm, yenilgiler de. Kazanan, dünyayı yönetimine alırsa ne olur? Bu kimi

ilgilendirir? Beni mi? Benim gibi insanları mı?" Alayla başını salladı. Sonra da heyecanla, içten bir tavırla sözlerini sürdürdü. "Beni dinleyin. Bir gezegeni genellikle beş, altı şişko tembel yönetir. Yumruğu onlar yiyecekler. Ama bu yüzden uykum da kaçacak değil. Anlıyor musunuz? Ya halk? Ya sıradan insanlar? Tabii, içlerinden bazıları ölecek ve geri kalanlar da bir süre ek vergi ödeyecekler. Ama sonunda sular durulacak, heyecan yatışacak. Ve o eski beş, altı kişinin yerini başkaları almış olacak. Eski tas, eski hamam." Ducem Barr'ın burun kanatları kabardı, yaşlı sağ elinin eklemleri gerildi. Ama bir şey söylemedi.

Lathan Devers bakışlarını ona dikmişti. Tüccarın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Dinleyin," dedi. "Ben beş, on kuruşluk araç gereç satarak hayatımı uzayda geçiriyorum. Kombinelerin verdiği rüşvet ancak bira masrafımı karşılıyor. Ama orada... " Baş-parmağıyla omzunun üzerinden geriyi işaret etti. "Orada bazı şişkolar var. Evlerinde oturuyor ve her dakika benim yıllık kazancımı elde ediyorlar. Bunu ben ve benim gibilere borçlular. Vakfı sizin yönettiğinizi düşünelim. Yine de bizim gibilere ihtiyacınız olacak. Hatta bize kombinelerden daha da fazla ihtiyaç duyacaksınız. Çünkü bu işi bilmiyorsunuz. Oysa biz bol para kazanmanızı sağlarız. Herhalde İmparatorlukla daha iyi bir anlaşma yapabiliriz. Evet, öyle ya! Ve ben bir işadamıyım. Eğer kazanç sağlayacaksa bu işte ben de varım."

Ve iki adama alaylı bir meydan okumayla baktı.

Sessizlik dakikalar boyunca bozulmadı. Sonra bir silindir tıkırdayarak yarıktan çıktı. Galaksi Generali bunu açarak düzgün yazıya çabucak bir göz gezdirdi. Parmaklarını düğmelerde dolaştırarak bütün göstericileri açtı.

"Harekât halindeki her geminin yerini gösteren bir plan hazırlansın. Tam teçhizat, savunma için emir bekleyin."

Uzanarak pelerinini aldı, omuzlarına sararak önden bağlarken dudaklarını fazla oynatmadan, tekdüze bir sesle, "Bu adamı size bırakıyorum," dedi Barr'a. "Bir sonuç almanızı bekliyorum. Bir savaş bu. Ve ben başarısızlara zalimce de davranabilirim. Bunu unutmayın." Siwenna'lıyla Tüccara selam vererek odadan çıktı.

Onları daha ufak ve eşyası az bir odaya götürdüler. Burada iki karyola, bir vizi-ekran, duş ve tuvalet vardı. Muhafızlar sert adımlarla dışarı çıktılar

ve kalın kapı boğuk bir gümbürtüyle kapandı.

"Hıh?" Devers hoşnutsuzlukla etrafına bakıyordu. "Burada bir süre kalacağa benzeriz."

Barr kısaca, "Öyle," dedi Sonra da arkasını Tüccara döndü.

Karyolaya ilişmiş olan Devers hiddetle, "Ne oyun oynuyorsunuz?" diye sordu.

"Oyun oynadığım yok. Sizi bana teslim ettiler, işte o kadar."

Tüccar ayağa kalkarak yaşlı adama yaklaştı. Yerinden kımıldamayan soylunun tepesinden bakıyordu. "Öyle mi? Ama şimdi benimle birlikte bu hücredesiniz. Muhafızlar bizi buraya getirdikleri sırada silahlarıyla bana olduğu kadar size de nişan almışlardı. Ayrıca... savaş ve barış konusundaki düşüncelerim sizi fena halde öfkelendirdi."

Bekledi ama Barr sesini çıkarmadı.

Tüccar, "Pekala," dedi. "Size bir şey sormama izin verin. Vaktiyle dünyanızın yenilgiye uğradığından söz ettiniz. Sizi kimler yendi? Dış nebulalardan gelen kuyruklu yıldız sakinleri mi?"

Barr başını kaldırdı. "Biz: İmparatorluk yendi."

"Öyle mi? O halde burada ne işiniz var?"

Barr anlamlı bir sessizlik içinde ona baktı. Tüccar alt dudağını sarkıtarak başını ağır ağır salladı. Sağ bileğini saran, yassı halkalardan oluşmuş bir zinciri çıkararak Ducem Barr'a uzattı. "Buna ne diyorsunuz?" Sol bileğinde zincirin bir eşi vardı.

Siwenna'lı bileziği aldı. Tüccarın işareti üzerine zinciri ağır ağır bileğine taktı. Eli bir an karıncalandı ama çabucak geçti.

Devers'in sesi hemen değişti. "Tamam, oldu! Şimdi dilediğiniz gibi konuşun. Bu odada dinleme aygıtları varsa bile hiçbir şey duyamayacaklar. O zincir bir alan-çarpıtıcısıdır. Gerçek bir Mallow buluşu. Buradan dış çevreye kadar her dünyada yirmi beş krediye satılıyor. Ama zinciri size bedava veriyorum. Konuşurken dudaklarınızı kımıldatmamaya çalışın ve rahat olun. Bu konuda tecrübe edinmeniz gerekiyor."

Ducem Barr birden kendini çok yorgun hissetti. Tüccarın kendisine diktiği delici bakışlı gözleri ısrarcı ve ışıltılıydı. Yaşlı Siwenna'lı bu gözlerin isteklerini yerine getirmesine imkân olmadığını düşündü. Sonra, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Bu sözleri dudaklarını hiç kımıldatmadan, sözcükleri eze büze söylemişti.

"Size söyledim ya. Bizim 'vatansever' diye tanımladığımız insanlar gibi sözler ediyorsunuz. Ama dünyanızı İmparatorluk ezip çiğnemiş. Ve siz şimdi burada İmparatorluğun değerli Galaksi Generaline yardım ediyorsunuz. Bütün bunlardan bir anlam çıkmıyor. Öyle değil mi?"

Barr, "Ben üzerime düşeni yaptım," diye açıkladı. "Gezegenleri fetheden bir İmparatorluk Valisi benim yüzümden öldü.?

"Sahi mi? Yeni mi oldu bu?"

"Hayır, kırk yıl önce."

"Kırk... yıl... önce mi?" Bu sözlerin Tüccar için özel bir anlamı varmış gibiydi Kaşlarını çattı. "Sadece anılarla yaşamak için pek uzun bir süre. Şu Galaksi Generali, üniformalı genç adam da bu olayı biliyor mu?" Barr "Evet," der gibi başını salladı.

Devers derin derin düşünürken gözleri daha koyu bir renk aldı. "Savaşı İmparatorluğun kazanmasını mı istiyorsunuz?"

Yaşlı, soylu Siwenna'lı birden müthiş bir öfkeyle, "Evrenin felakete uğramasını ve İmparatorlukla bütün eserlerinin ortadan kalkmasını dilerim," diye homurdandı. "Bütün Siwenna her gün bunun için dua ediyor. Bir zamanlar ağabeylerim vardı. Bir kız kardeşim ve babam da. Şimdiyse çocuklarım var. Ve de torunlarım. Bel Riose onları nerede bulabileceğini biliyor."

Devers bekledi. Barr sözlerini fısıltıyla sürdürdü. "Ama bu durum da beni engelleyemez. Tabii sonucun göze alacağım tehlikeye değmesi koşuluyla. Çocuklarım ve torunlarım mertçe ölmesini de bilirler."

Tüccar usulca, "Demek vaktiyle bir İmparatorluk Valisini öldürdünüz?" dedi. "Biliyor musunuz, bazı şeyleri hatırlamaya başlıyorum. Bir zamanlar bir Belediye Başkanımız vardı. Adı Hobar Mallow'du. Siwenna'yı ziyaret etmişti. Siwenna'da Barr adında biriyle karşılaşmış..."

Ducem Barr, Devers'i kuşkuyla süzdü. "Bu konuda neler biliyorsunuz?"

"Vakıftaki her Tüccarın bildiğini... Bu hücreye benimle dostluk kurması için kapatılmış kurnaz bir ihtiyar da olabilirsiniz. Tabii muhafızlar size silahlarıyla nişan alırlar. Siz de İmparatorluktan nefret ettiğinizi ve bu ejderin çökmesini istediğinizi söylersiniz. O zaman size hemen ısınır ve çabucak açılırım. Bu da Galaksi Generalinin pek hoşuna gider. Öyle bir şey yapacağımı pek sanmıyorum ama. Yine de ne olursa olsun Siwenna'lı Onum Barr'ın oğlu olduğunuzu kanıtlamanızı istiyorum. Onun altıncı ve en küçük oğlu olduğunuzu ve katliamdan kurtulduğunuzu kanıtlamanızı."

Ducem Barr duvardaki bir oyuktan aldığı yassı madeni kutuyu açarken elleri titriyordu. Kutudan aldığı şeyi Tüccarın eline sıkıştırırken hafifçe şıngırdadı.

Barr, "Şuna bir bakın," dedi.

Devers hayretle bakakalmıştı. Zincirin şişkin orta halkasını gözlerine yakalattırarak usulca küfretti. "Bu Mallow'un markası değilse, ben de uzaya hiç açılmadım! Kemer en aşağı elli yıllık." Başını kaldırarak gülümsedi. "El sıkışalım, ortak. Bir insan boyu atom zırhından daha güzel bir kanıt olamaz." Ve iri elini uzattı.

6 - GÖZDE

Küçücük gemiler uzayın bomboş derinliklerinden fırlayarak filonun ortasına daldılar. Silah atmadan, enerji patlamaları sağlamadan gemi dolu bölgede zikzaklar çizerek ilerlediler. Sonra atom motorları çalıştı ve tekneler uzaklaşmaya başladılar. İmparatorluk gemileri hantal hayvanlar gibi onların peşinden döndüler. Gürültüsüz iki patlama oldu ve ışıklar fışkırdı. Tatarcık kadar küçük duran iki gemi atomlarına ayrıldı. Diğerleriyse hızla uzaklaştılar.

Dev gemiler bir süre deha küçük tekneleri aradılar, sonra da asıl işlerine döndüler. Kuşatma ağı dünyadan dünyaya uzanarak genişledi.

Brodrig'in görkemli üniforması dikkatle dikilmişti ve Brodrig de aynı dikkatle giyiyordu. İmparatorun özel sekreteri pek de tanınmayan Wanda gezegeninin bahçelerinde ağır ağır dolaşıyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. İmparatorluk karargâhı geçici olarak Wanda'ya kurulmuştu.

Bel Riose da Brodrig'le birlikte yürüyordu. Hiç de iç açıcı bir renkte olmayan grimsi siyah savaş üniformasının yakasını gevşetmişti.

Riose spatula biçimi, iri, güzel kokulu yapraklarını beyaz güneşe doğru kaldırmış olan eğrelti ağacının altındaki cilalı siyah bankı işaret etti. "Şunu görüyor musunuz, efendim? İmparatorluktan kalma bir hatıra bu. Sevgililer için yapılmış olan süslü banklar hâlâ yerlerinde duruyorlar. Yepyeniler, işe de yarıyorlar. Buna karşılık fabrikalar ve saraylar birer harabe halini alıyorlar. Onların ne olduklarını hatırlayan yok." Banka oturdu.

İkinci Cleon'un özel sekreteriyse onun karşısında dimdik durdu. Fildişi asasını sallayarak tepesinde uzanan yaprakları düzgünce kesti.

Riose ayak ayak üstüne atarak Brodrig'e sigara verdi. Kendisi de bir sigara alarak konuşmaya başladı. "Haşmetli İmparator gibi aydın ve akıllı bir kimseden de sizin gibi başarılı bir gözlemci göndermesi beklenirdi.

Böylece endişelerden kurtulmuş oldum. Daha önemli ve daha acil sorunlar Çevresindeki küçük bir kampanyayı gölgede bırakabilirdi."

Brodrig o klişeleşmiş sözü tekrarladı. "İmparatorun gözü her yeri görür. Biz kampanyanın ciddiyetini önemsemiyor değiliz. Ama bunun güçlükleri üzerinde de fazla duruluyormuş gibi geliyor bize. Vakfın küçücük gemileri kuşatma gibi karmaşık bir ilk adımı gerektirecek kadar önemli bir engel sayılmazlar sanırım."

Riose kızardı ama sükûnetini bozmadı. "Pervasızca saldırarak adamlarımın hayatlarını tehlikeye atamam. Sayıları zaten az. Gemilerimin ortadan kaldırılmasınıysa hiç istemem. Çünkü onların yerine yenileri konamaz. Kuşatma yöntemi ne kadar zor olursa olsun, son ve kesin saldırı sırasında kayıplarımı dörtte birine indirecek. Bu taktiğin nedenlerini size dün açıklama cüretini gösterdim." "Evet, evet. Ben bir savaşçı değilim tabii. Siz bu olayda kesinlikle pek doğru gözüken şeylerin aslında yanlış olduğunu söylüyorsunuz. Bunu kabul edelim. Ama yine de bu durumun gerektireceğinden daha da ihtiyatlı davranıyorsunuz. Merkeze gönderdiğiniz ikinci haberde takviye güçleri istemiştiniz. Üstelik bunun nedeni, o sırada henüz çarpışmaya girişmemiş olduğunuz sayısı az, zavallı ve barbar bir düşmandı. Böyle bir durumda takviye istemek beceriksizlik anlamına alınabilir. Hatta buna daha da kötü bir anlam verilebilir. Neyse ki, daha önceki meslek yaşamınız boyunca hayal gücünüz ve cesaretiniz olduğunu yeterince kanıtladınız."

Galaksi Generali soğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama size cesaretle körlük arasında fark olduğunu hatırlatmak zorundayım. Düşmanınızı tanıdığınız ve tehlikeleri hiç olmazsa biraz olsun tahmin edebildiğiniz zaman kesin bir kumar oynayabilirsiniz. Ama bilinmeyen bir düşmana karşı harekete geçmek bile cesaret sayılır. Bir insanın gündüz engelli yarışta güvenle koşmasına karşılık, gece odasında neden eşyalara takılarak yuvarlandığını soramazsınız."

Brodrig parmaklarını hafifçe oynatarak bu sözleri bir yana bıraktığını belirtti. "Dramatik bir açıklama yeterli değil. O barbar dünyaya kendiniz de gittiniz. Bundan başka üzerine pek titrediğiniz bir savaş tutsağınız da var.

Şu Tüccar yani. Kendi bilginize, onun söylediklerini de katarsınız, düşman konusunda karanlıkta kalmazsınız."

"Öyle mi? Şunu hatırlamanızı rica edeceğim: İmparatorluktan uzakta, iki yüzyıl içinde kendi başına gelişmiş bir dünyayı bir aylık bir ziyaret sonunda yeterince tanıyamazsınız. Ben bir savaşçıyım, eser - altı üç boyutlu macera filmlerinin çukur çeneli, geniş göğüslü kahramanlarından değilim. Ayrıca bir tek tutsak da bana düşmanın stratejisinin en gizli noktalarını açıklayamaz. Özellikle düşman dünyayla sıkı bağları olmayan, ekonomik bir grubun önemsiz bir grubun önemsiz bir üyesi bunu hiç başaramaz." "Onu sorguya çektiniz mi?"

" Evet."

"Ee?"

"Öğrendiklerimin yararı olmadı değil. Ama bunlar da öyle önemli şeyler sayılmazlar. Tüccar hiç olmazsa insanı eğlendiren oyuncaklar satıyor. Bunlarlardan en zekice yapılmış olan birkaçını seçtim. Hepsini İmparatora göndereceğim. Herhalde o gereçler ilgisini çeker. Tabii Tüccarın gemisinin ve motorlarının anlayamadığım yanları çok. Ama ben bir Tek- Adam değilim."

Brodrig hatırlattı. "Ama emrinizde bazı Tek- adamlar var!"

Riose biraz da sert bir tavırla, "Bunu ben de unutmadım," diye cevap verdi. "Ama o budalaların ihtiyaçlara karşılık verecek duruma gelinceye kadar daha çok çalışmaları gerekiyor. Geminin acayip atom alanı-devrelerini anlayabilecek, akıllı ve zeki birini göndermelerini istedim. Ama bir yanıt alamadım."

"O tipte insanlar her yere gönderilemezler, general. Herhalde yönettiğiniz o büyük vilayette atomdan anlayan biri vardır."

"Öyle biri olsaydı, ona sayıları pek az olan gemilerimden ikisinin zor çalışan, arızalı motorlarını tamir ettirirdim. Sadece on gemim var. Ve bunlardan ikisi de motorları yeteri kadar güç sağlanmadığı için önemli çarpışmalara katılacak durumda değiller. Yani gücümün beşte birine hatların gerisinde tutmak zorundayım."

Sekreter parmaklarını sabırsızca salladı. "Bu durumda olan yalnız siz değilsiniz, general. İmparatorun da buna benzer dertleri var."

Riose hiç yakmadan parçaladığı sigarasını attı. Bir yenisini alıp yaktı. Sonra da omzunu silkti. "Birinci sınıf Tek-adamın bulunmaması şu ara o kadar önemli değil. Ama 'Psişik Sondanın doğru dürüst çalışsaydı, savaş tutsağından daha fazla bilgi alabilirdim."

Sekreter kaşlarını kaldırdı. "Sizde Sonda mı var?"

"Eski bir model. Sondaya ilk kez ihtiyacım oldu ve o eski püskü aletin bozulacağı tuttu. Tutsak uyuduğu sırada aygıtı çalıştırdım ama bir sonuç alamadım. İşte böyle. Sondayı kendi adamlarımın üzerinde denedim ve uygun bir sonuç aldım. Ama maiyetimdeki Tek-adamlardan bir teki bile sondanın tutsak üzerinde neden etkili olmadığını bana söyleyemiyor. Ducem Barr, 'Belki sonda onun psişik yapısını etkileyemiyor,' diyor. 'Sonuçta bu adam çocukluğundan beri yabancı çevrelerde yaşadı ve sinirsel uyarıcılarla karşılaştı.' Tabii Ducem Barr sadece bir kuramcı, makinelerden anlamıyor. Bilmem ki... Ama tutsak yine de yararlı olabilir. Onu bu umut yüzünden yanımda tutuyorum."

Brodrig uzun asasına dayandı. "Merkezde bir uzman olup Olmadığını öğreneceğim. Şimdi... sözünü ettiğiniz diğer adam, şu Siwenna'lı... onun durumu nedir? Pek çok düşmanınıza fazla nazik davranıyorsunuz."

"Barr düşmanı tanıyor. İleride bana yardım edebileceğini düşünerek onu da yanımdan ayırmıyorum." "Ama o bir Siwenna'lı ve medeni hakları elinden alınmış bir elebaşının oğlu."

"Barr yaşlı ve aciz. Ailesi de bir tür rehine sayılır."

"Anlıyorum. Ama o Tüccarla kendim konuşmalıyım. Bunun daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Tabii konuşabilirsiniz."

Sekreter buz gibi bir sesle ekledi. "Yalnız başıma."

Riose sakin sakin, "Tabii konuşabilirsiniz," diye tekrarladı. "Ben İmparatorun sadık bir uyruğuyum. Onun kişisel temsilcisinin de benim amirim olduğunu kabul ediyorum. Ama Tüccar şimdi temelli karargâhta. Onunla konuşmak için cepheden en ilginç bir anda ayrılmak zorunda kalacaksınız."

"Öyle mi? Ne bakımdan ilginç?"

"Şu bakımlardan: Kuşatma bugün tamamlandı. Bir hafta içerisinde Yirminci Sınır Filosu mukavemet merkezine doğru harekete geçecek." Riose gülümseyerek döndü.

Nedense Brodrig, Riose kendisine haddini bildirmiş gibi tatsız bir duyguya kapıldı.

7 - RÜŞVET

Çavuş Mori Luk ideal bir erdi. Ülker Takım Yıldızları sisteminin sadece tarım yapılan dev gezegenlerinden gelmişti. Ancak uzay filosuna katıldığı takdirde bütün yaşamı boyunca boşuna çalışıp çabalamaktan kurtulacağını ve kendisini toprağa bağlayan zincirleri kırabileceğini düşünmüştü. Tipik bir Ülker'liydi. Hayal gücü olmadığı için tehlikeden korkmuyordu. Tehlikeleri başarıyla geçiştirebilecek kadar da güçlü ve çevikti. Emirleri hemen dinliyor, emrindekileri amansızca çalıştırıyor ve Bel Riose'ye de tapıyordu. Ama bütün bunlara karşın neşeli ve güler yüzlüydü. Hücreye girmeden önce işaret vermesi de onun düşünceli bir insan olduğunu ortaya koyuyordu. Yoksa aslında içeriye habersizce girmeye hakkı vardı.

Hücredekiler akşam yemeği yiyorlardı. Mori Luk'un içeri girmesi üzerine başlarını kaldırarak ona baktılar. Devers ayağını uzatarak neşeli ama çatlak sesler çıkaran eski, cep vericisini susturdu.

Sonra da Luk'a, "Yine kitap mı getirdin?" diye sordu.

Luk elindeki sıkıca sarılmış filmi uzatarak ensesini kaşıdı. "Bu makinist Orre'nin. Ama daha sonra geri istiyor. Filmi çocuklarına yollayacak. Bir hatıra olarak yani."

Ducem Barr silindiri elinde ilgiyle çevirdi. "Makinist bunu nereden bulmuş? Onun vericisi yok sanırım."

Ülker'li başını kesin bir tavırla "Hayır," der gibi salladı. Sonra da yatağın ayakucuna konmuş olan, eski püskü aleti işaret etti. "Burada ondan başka verici yok. Orre dediğim o adam bu kitabı ele geçirdiğimiz o domuz ağılına benzeyen dünyalardan birini de bulmuş. Bu tek başına koskocaman bir binada duruyormuş. Orre kitabı almasını engellemeye kalkışan yerlilerden birkaçını öldürmek zorunda kalmış." Filmi bakışlarıyla tarttı. "Güzel bir hatıra bu... Tabii çocuklar için." Bir an duraksadıktan sonra usulca, "Ha

aklıma gelmişken," diye ekledi. "Etrafta müthiş bir haber dolaşıyor. Tabii henüz bir söylenti. Ama gizlenilemeyecek kadar olağanüstü. Galaksi Generali yine başarılı oldu!"

Devers, "Öyle mi?" dedi. "Yine ne yaptı ki?"

"Kuşatmayı tamamladı, hepsi bu kadar!" Luk babacan bir gururla güldü. "Ne harika değil mi? Bu işi nasıl da başardı? Süslü sözler söylemekten hoşlanan çocuklardan biri. Bu kürelerin müziği kadar düzgün ve uyumluydu,' dedi. Her ne demekse... "

Barr sakin sakin, "Yani artık büyük saldırı başlıyor mu?" diye sordu.

Luk neşeyle karşılık verdi. "Başlayacağını umarım. Kolum iyileşti artık. Tekrar uzay gemime dönmek istiyorum. Burada tembel tembel oturmaktan sıkıldım."

Devers birden müthiş bir öfkeyle, "Ben de öyle," diye homurdandı. Alt dudağını dişleyip duruyordu.

Luk ona kararsızca baktı. "Artık gitmem gerekiyor. Yüzbaşı neredeyse gelir. Beni burada yakalamasını istemem." Kapıda duraklayıp Tüccara ani bir utangaçlıkla baktı. "Aklıma gelmişken, efendim. Karımdan mektup aldım. Bana verdiğiniz o küçük buzluğu kendisine göndermiştim. Buzluğun çok güzel çalıştığını yazıyor. Hiçbir masrafı da yokmuş ve karım içine bir aylık yiyeceği bile koyuyormuş. Size teşekkür etmem gerekiyor."

"Yok canım, önemli değil. Unut bunu."

Luk gülerek dışarı çıktı ve ağır kapı sessizce arkasından kapandı.

Ducem Barr iskemlesinden kalktı. "O da buzluğa karşılık bize çok şey getirdi. Şu yeni kitaba bir bakalım. Ah, adı silinmiş." Filmin bir metre kadarını açarak ışığa tuttu. Sonra da, "Vay vay vay," diye mırıldandı. "Mori Luk'un deyişiyle, 'Vay be!' Bu Summa'nın Bahçeleri adlı eser, Devers."

Tüccar ilgisizce, "Öyle mi?" diyerek yemeğinin geri kalanını bir kenara itti. "Otur, Barr. Bu eski edebi eserleri dinlemenin bana bir yararı olmuyor. Luk'un söylediklerini duydun, değil mi?"

"Evet, duydum. E, ne olmuş?"

"Sadırı başlayacak Ve biz burada oturup duruyoruz."

"Nerede oturmayı isterdin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Beklemenin bir yararı yok."

"Öyle mi dersin?" Barr eski filmi dikkatle vericiden çıkararak yenisini taktı. "Şu son ay bana Vakıf tarihini iyice anlattın. Eski günlerde de liderler böyle acil durumlarda oturmaktan... ve beklemekten başka pek bir şey yapmamışlar."

"Ama onlar neler olacağını biliyorlarmış."

"Öyle mi dersin? Belki tehlike geçiştirildikten sonra her şeyi önceden bildiklerini söylediler. Belki gerçekten de biliyorlardı. Ama her şeyi bilmeseler bile belki durum yine de düzelecek, hatta daha da iyi olacaktı. Bunun tersini gösteren bir kanıt yok. O derin, karmaşık ekonomik ve sosyal güçleri bireyler yönetemez."

Devers burun kıvırdı. "Durumun daha da kötüye gitmeyeceğini gösteren bir kanıt da yok ama. Sen olayın sonundan başlayarak başına doğru gidiyor, öyle tartışıyorsun." Gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. "Onu öldürmeme ne dersin?"

"Kimi? Riose'yi mi?"

"Evet.

Barr içini çekti. Endişeli, ihtiyar gözlerine uzun bir geçmiş yansımış gibiydi. "Suikast hiçbir şeyi çözümlemez, Devers. Yirmi yaşındayken tahrik sonucu dayanamayarak bunu denedim. Ama bu olay hiçbir şeyi değiştirmedi. Ben Siwenna'da sadece bir alçağı ortadan kaldırmış oldum. İmparatorluğun boyunduruğunu sona erdiremedim. Ve aslında önemli olan o alçak değil, İmparatorluğun boyunduruğuydu."

"Ama Riose bir alçak değil, ortak. Sanki tek başına bir ordu o. Komutanları olmadığı takdirde adamları da dağılır. Hepsi de sanki birer bebekmişler gibi Riose'den medet umuyorlar. Luk, Riose'den her söz edişinde âdeta kendisinden geçiyor."

"Öyle de olsa... Başka ordular ve başka liderler olduğunu unutma. Daha derinlere inmelisin. Örneğin, şu Brodrig. İmparator hiç kimseyi onun kadar

dinlemiyor. Riose on gemiyle savaşmak zorunda. Ama Brodrig yüzlerce gemi isteyebilir. Adamın ününü duydum."

"Öyle mi?" Nasıl bir adam bu?" Tüccarın gözlerindeki öfkenin yerini büyük bir merak almıştı.

"Sana Brodrig'i kısaca anlatmamı mı istiyorsun? Aşağı tabakadan düzenbazın biri o. Dalkavukluk ederek, yaltaklanarak İmparatorun gözüne girmiş. Aslında aşağılık yaratıklar olan Saray soyluları Brodrig den müthiş nefret ediyorlar. Çünkü adam ne soylu, ne de alçakgönüllü. Brodrig her konuda İmparatora akıl veriyor. En kötü işler de ona maşalık ediyor. Aslında kalleş ve sadakatsiz. Ama zorunlu olduğu için imparatora sadakat gösteriyor. İmparatorlukta kötülük yapmak bakımından onun kadar ince, zevkler açısından da ondan daha kaba bir insan yok. İmparatorun gözüne girebilmek için Brodrig'den yararlanmaktan başka çare olmadığını söylüyorlar. Brodrig'in gözüne girmek içinse alçakça işler yapmak gerekiyor."

"Vay vay vay!" Devers dikkatle düzeltilmiş olan sakalını çekiştirdi. "Ve İmparator, Riose'ye göz kulak olması için bu adamı yolladı, öyle mi? Biliyor musun, aklıma bir şey geldi."

"Farkındayım." "Ya bu Brodrig denilen adam bizim genç kahramana düşman olursa?"

"Belki düşman oldu bile. Brodrig insanları sevmekle ün yapmış biri değil."

"Diyelim ki, düşmanlık ve nefreti iyice arttı. Tabii İmparator bunu duyar ve Riose'nin de o zaman başı derde girebilir."

"Evet, olabilir. Ama böyle bir şeyin olmasını nasıl sağlayacaksın?"

"Bilmiyorum... Belki Brodrig'e rüşvet verebiliriz."

Yaşlı soylu usulca güldü. "Evet, belki. Ama o Luk'a benzemez. Kendisine portatif bir buzluk veremezsin. Onu memnun edecek bir şey bulduğunu düşünelim. Belki de İmparatorlukta Brodrig'den daha kolaylıkla rüşvet yedirilebilen biri yok. Ama adam bu konuda bile dürüst davranamayacak kadar aşağılık. Kendine ne kadar para verilirse verilsin, bunu hemen unutuyor. Başka bir şey düşün."

Devers ayak ayak üstüne attı. Bir ayağını hızlı hızlı, huzursuzca sallamaya başladı. "Ama ilk akla gelen... " Birdenbire sustu.

Kapıdaki işaret tekrar yanıp sönmeye başlamıştı. Mori Luk yine eşikte belirdi. Heyecanlı olduğu belliydi. Geniş yüzü kızarmıştı ve gülümsemiyordu.

Telaşla saygılı bir tavır takınmaya çalıştı. "Efendim, bana verdiğiniz o buzluk için minnet duyuyorum. Ayrıca benimle her zaman nazik konuştunuz. Oysa ben sadece bir çiftçinin oğluyum, sizse büyük soylulardansınız." Ülker'lilere özgü lehçesi iyice belirginleşmiş, bu yüzden söyledikleri kolay anlaşılmıyordu. Heyecanından dimdik durmayı da unutmuştu. Şimdi tam bir köylü tavrıyla konuşuyordu.

Barr usulca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Lord Brodrig sizi görmeye geliyor. Yarın! Bunu kesinlikle biliyorum. Çünkü yüzbaşı bana adamlarımın yarınki karşılama töreni için hazır olmalarını söyledi. O... geleceği için. Sizi uyarmam gerektiğini düşündüm."

Barr, "Teşekkür ederiz," dedi. "Bu davranışını takdirle karşılıyoruz. Ama endişelenme. Sonuçta..." Fakat Mori Luk'un yüzünde şimdi çok belirli bir korku ifadesi vardı. Boğuk bir fısıltıyla konuşmaya başladı. "Herkesin onun hakkında anlattığı hikâyeleri bilmiyorsunuz. O kendisini Uzay İblisine satmış. Hayır, gülmeyin. Onun hakkında korkunç şeyler anlatıyorlar. Silahlı adamları her yere onun peşinden gidiyorlarmış. Eğlenmek istediği zaman adamlarına etraftakileri öldürüvermelerini emrediyormuş. Onlar bu istediğini yaptıkları zaman da kahkahalarla gülüyormuş. İmparatorun bile ondan korktuğunu söylüyorlar. İmparatoru vergileri arttırması için zorluyor, hükümdarın halkın şikâyetlerini dinlemesine de izin vermiyormuş. Sonra... Generalden de nefret ediyor. Öyle diyorlar. General çok büyük ve akıllı olduğu için onu öldürmeyi istiyor. Ama bunu başaramıyor, çünkü generalimiz onunla kolaylıkla başa çıkabilir. Ayrıca Lord Brodrig'in kötü bir insan olduğunu da biliyor."

Luk gözlerini kırpıştırdı. Bu heyecanı yüzünden ani bir utançla gülümsedi. Geri geri kapıya doğru gitti. Başını sallıyordu durmadan. "Sözlerimi unutmayın. Ona dikkat edin."

Telaşla dışarı çıktı.

Devers başını kaldırdı. Gözlerinde sert bir ifade vardı. "Bu bizim lehimize değil mi, ortak?"

Barr alaycı bir ifadeyle, "Bu Brodrig'e, bağlı." dedi. "Öyle değil mi?"

Ama Devers düşüncelere dalmıştı, onu dinlemiyordu artık. Derin derin düşünüyordu Tüccar.

Lord Brodrig ticaret gemisinin küçük kamarasına girerken başını hafifçe eğdi. Silahlı iki muhafızı onu çabucak izlediler. Bütün kiralık katillerin yaptıkları gibi kaşlarını iyice çatmışlardı.

İmparatorun özel sekreterinde o sırada lanete uğramış bir insan hali yoktu hiç. Belki Uzay İblisi adamı satın almıştı ama onu gözle görülecek bir şekilde damgalamamıştı. Aslında Brodrig bu ilkel ve kasvetli dünyaları saray modasıyla canlandırmaya gelmiş bir züppe sanılabilirdi.

Pırıltılı, kusursuz dar elbisesinin sert hatları boyunun olduğundan uzun durmasını sağlıyordu. Brodrig uzun burnunu kırıştırarak soğuk bakışlı, duygusuz gözleriyle Tüccarı süzdü. Fildişi asasını zarif bir biçimde yere dayarken bileklerindeki sedefli, saydam kırmalar uçuştular.

Brodrig elini hafifçe sallayarak, "Hayır," dedi. "Siz de burada kalın. Küçük oyuncaklarınızı unutun. Onlar beni ilgilendirmiyor." Bir iskemle çekip beyaz asasının ucuna bağlı yanar döner bir mendille dikkatle sildi. Sonra da oturdu. Devers kamaradaki diğer iskemleye baktı ama Brodrig, "İmparatorluğun bir soylusunun karşısında ayakta duracaksınız," diyerek gülümsedi.

Devers omzunu silkti. "Madem sattığım mallar sizi ilgilendirmiyor, beni buraya neden getirdiniz?"

Sekreter, "Sizinle yalnız kalabilmek için," diye cevap verdi. "İki yüz parsek'lik bir uzaklığı birtakım oyuncakları incelemek için aştığımı sanmıyorsunuz ya? Ben sizi görmek istiyordum." Oymalı bir kutudan ufak, pembe bir tablet çıkararak zarif bir hareketle dişlerinin arasına yerleştirdi. Tableti ağır ağır, zevkle emmeye başladı. "Örneğin... siz kimsiniz? Siz gerçekten bütün bu telaş ve kargaşaya neden olan o barbar dünyanın bir vatandaşı mısınız?"

Devers ciddi ciddi "Evet," der gibi başını salladı.

"Onun 'savaş' adını verdiği bu arbede başlamadan önce mi eline geçtiniz? Genç Galaksi Generalimizi kast ediyorum."

Devers yine başını salladı.

"Ya? Pekala benim değerli, dışarlıklı dostum. Hiç de konuşkan olmadığınızı görüyorum. Bu bakımdan size yardımcı olmaya çalışacağım. Görüldüğü kadarıyla. Galaksi Generalimiz burada korkunç bir enerjiyle anlamsız bir savaşa girişmiş. Bütün bu çabalar uzayın ücra bir köşesindeki pire ısırığı kadar küçük, berbat bir dünya için. Mantıklı bir insan bu dünyanın bir tek top atışına bile değmeyeceğini düşünür. Ama General aslında hiç de mantıksız bir insan değildir. Tersine. Onun son derece zeki olduğunu söyleyebilirim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anladığımı söyleyemeyeceğim, efendim."

Sekreter tırnaklarını inceledi. "O halde beni biraz daha dinleyin. General kısır bir başarı için adamlarını ve gemilerini feda etmez. Onun şandan ve İmparatorluğun şerefinden söz ettiğini biliyorum. Ama Kahramanlık Çağının o dayanılamayacak yarı tanrılarındanmış gibi tavırlar takınmasının bir yararı olmayacağı ortada. Burada şan ve şereften daha önemli bir şey var. Ve General size garip bir biçimde, gereksiz yere özen gösteriyor. Şimdi... eğer siz benim tutsağım olsaydınız ve Generale yaptığınız gibi bana da işe yarayacak pek az şey söyleseydiniz, karnınızı yarar ve sizi kendi barsaklarınızla boğardım."

Devers hiç kımıldamadan duruyordu. Önce sekreterin gorillerinden birine baktı, sonra da diğerine. İki adam da hazırdılar. Heyecanla bekliyorlardı.

Brodrig gülümsedi. "Ah, siz sessiz bir iblissiniz. Generale göre bir Psişik Sonda bile sizi etkilememiş. Ama onun böyle bir iddiada bulunması hatalı bir şeydi. Çünkü bu yüzden bizim genç kahramanın yalan söylediğini hemen anladım." Neşesi yerindeydi sekreterin. "Benim dürüst Tüccarım, benim de özel bir Psişik Sondam var. Tam size uyacak bir şey bu. Şunu görüyor musunuz?"

Brodrig baş ve işaret parmakları arasında kayıtsızca pembeli sarılı, dikdörtgen biçimi, çok süslü birtakım kâğıt parçaları tutuyordu. Bunların ne oldukları o kadar belliydi ki.

Devers de fikrini açıkladı. "Bunlar paraya benziyor."

"Evet, para. İmparatorluğun en değerli parası. Çünkü bunu kendi topraklarım, malikânelerim destekliyor. Mal ve mülkümün İmparatorunkinden daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Yüz bin kredi! Hepsi de burada! İki parmağımın arasında; Bu para sizin!"

"Ne için, efendim? Ben iyi bir tüccarım. Ama ticaret iki taraflıdır."

"Ne için mi? Gerçeği söylemeniz için tabii. General neyin peşinde? Niçin bu savaşa girişti?"

Lathan Devers içini çekti ve düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. "Neyin peşinde mi?" Gözlerini banknotları teker teker sayan sekreterin ellerini dikmişti. "Bunu bir tek kelimeyle açıklayabilirim: İmparatorluğun."

"Hıh! Ne sıradan bir amaç. Sonunda daima buna gelir dayanır. Ama nasıl? Galaksinin sınırından İmparatorluğun doruğuna uzanan ve dostumuzu çağıran o yol hangisi?"

Devers acı acı, "Vakfın birtakım sırları var," dedi. "Terminus kitap dolu. Eski kitaplarla. Bunlar o kadar eskiler ki, yazıldıkları dili artık yöneticilerden sadece birkaçı biliyor. Ama sırları töreler ve din koruyor. Onları kimsenin kullanmasına izin vermiyorlar. Ben bunu denemeye kalkıştım. İşte o yüzden şimdi buradayım. Çünkü beni Terminus'da idam cezası bekliyor."

"Anlıyorum. Peki neymiş bu eski sırlar? Yüz bin kredi verdiğime göre, gizli ayrıntıları öğrenmeye hak kazandım sanırım."

Devers kısaca, "Elementlerin değiştirilmesi, başka madenler haline sokulması," diye açıkladı. Sekreterin gözleri kısıldı. Artık bakışları o kadar kayıtsız değildi. "Atomik yasalara göre pratik değiştirmenin imkânsız olduğunu duymuştum." "Atomik güçler kullanıldığı takdirde gerçekten öyle. Ama eskiler çok akıllıymışlar. Atomdan daha önemli güç kaynakları bulmuşlar. Vakıf o kaynaklan benim söylediğim gibi kullanırsa..." Devers'in midesi hafifçe bulanmaya başlamıştı. Yemi suya sallandırmıştı, balık şimdi buna iyice yaklaşıyordu... Sekreter birdenbire, "Devam edin," dedi. "Generalin bütün bunları bildiğinden eminim. Bu komik operaları andıran olayı sona erdirdikten sonra ne yapmak niyetinde?"

Devers sakin bir tavırla konuştu. "Elementlerin değiştirilmesi yöntemi sayesinde bütün İmparatorluğunuzun ekonomisini elinde tutacak. Riose alüminyumdan tungsten, demirden de iridyum elde ettiği zaman maden

ocaklarının değeri sıfıra inecek. Bazı elementlerin ender, bazılarının da bol bulunmasına dayanan bütün bir üretim sistemi altüst olacak. İmparatorlukta şimdiye dek görülmemiş bir düzensizlik başlayacak. Ve buna ancak Riose son verebilecek. Ayrıca sözünü ettiğim yeni gücün kullanılması da var. Ondan yararlanmak Riose'yi din bakımından hiç de korkutmayacak. Artık onu hiçbir şey durduramaz. Vakfı ensesinden yakaladı. Vakfın işini bitirdikten sonra iki yıl içinde İmparator olacak."

"Ya?" Brodrig hafif bir kahkaha attı. "Demirden iridyum yapılacak demek? Öyle söylediniz değil mi? Neyse, size bir devlet sırrını açıklayacağım. Vakfın Generalle bağlantı kurduğundan haberiniz var mı?" Devers kaskatı kesildi.

"Şaşırmışa benziyorsunuz. Neden? Bu anlattıklarınızdan sonra bu çok mantıklı gözüküyor. Vakıf barış yapması için Riose'ye yılda yüz ton iridyum vermeyi teklif etti. Adamlar kendilerini kurtarmak için dini prensiplerini çiğneyecek ve yüz ton demiri iridyuma çevirecekler. Bu fena bir teklif değildi. Ama bizim rüşvet yemeyen kahramanımız bunu reddetti. Sonuçta o hem iridyuma, hem de İmparatorluğa sahip olabilecek. Ve zavallı Cleon, Riose'den söz ederken onun tek dürüst adamı olduğunu söyledi. Benim sakallı Tüccarım, parayı hak ettiniz."

Banknotları fırlattı. Devers uçan paraları kapmak için atıldı.

Brodrig kapıya doğru giderek orada durdu. "Sizi uyarmam gerekiyor. Burada silahla bekleyen oyun arkadaşlarımın orta kulakları ve dilleri yoktur. Eğitim görmemişler ve aptaldırlar. Hiçbir şeyi duyamaz, konuşamaz, yazı yazamazlar. Psişik Sonda bile onların kafalarını okuyamaz. Ama ikisi de ilginç idamlar konusunda uzmandırlar. Sizi yüz bin krediye satın aldım. Buna değecek, iyi bir mal gibi davranmalısınız. Satın alındığınızı unutur da... diyelim ki, bu konuşmamızı Riose'ye tekrarlarsanız, idam edilirsiniz. Benim yöntemlerime göre idam edilirsiniz."

Brodrig'in ince yüzünde hevesle karışık bir zalimlik vardı şimdi. O yapmacıklı gülümseyişi değişmiş, kırmızı dudakları gerilmişti. Devers kısa bir an yeni sahibini satın almış olan Uzay İblisinin Brodrig'in gözleriyle kendisine baktığını gördü.

Brodrig'in "oyun arkadaşları" onu silahlarıyla dürterek hücresine götürürlerken, Devers hiç sesini çıkarmadı.

Ve Ducem Barr'ın sorusuna sıkıntılı bir memnunlukla, "Hayır," diye karşılık verdi. "İşin en garibi de bu. O bana rüşvet verdi."

İki aydır süren çetin savaş Bel Riose'yi etkilemişti. Ciddi ve haşindi artık. Çok çabuk sinirleniyordu. Kendisine tapan Mori Luk'a sabırsızca, "Sen dışarıda bekle," diye emretti. "İşim bittiği zaman bu adamları hücrelerine götürürsün. Ben haber verinceye kadar içeriye kimse girmeyecek. Hiç kimse, anlıyor musun?"

Luk hemen selam verip odadan çıktı. Riose hiddetle söylenerek masasındaki kâğıtları topladığı gibi üst çekmeye attı. Çekmeyi de kapattı.

Ayakta duran Devers'le Barr'a kısaca, "Oturun," dedi. "Zamanım çok az. Aslında burada olmamam gerekirdi. Ama sizi görmem gerekiyor."

Ducem Barr'a döndü. Yaşlı Siwenna'lı, içine Majeste İmparator II. Cleon'un büstü yerleştirilmiş olan kristal küpü uzun parmaklarıyla, ilgiyle yokluyordu. İmparatorun kırışık yüzünde sert bir ifade vardı. Galaksi Generali, "Size önce şunu söyleyeceğim, soylu bey, dedi. "Sizin Seldon kaybediyor. Evet, o gerçekten iyi savaşıyor. Çünkü Vakfın adamları akılsız arılar gibi üzerimize üşüyor ve çıldırmışçasına savaşıyorlar. Her gezegeni şiddetle savunuyorlar. Gezegenleri aldıktan sonra da korkunç ayaklanmalar oluyor. Bu dünyaları kontrol altına almaya çalışırken, onları ele geçirdiğimiz zamanki kadar uğraşmak zorunda kalıyoruz. Ama gezegenleri yine de alıyor ve kontrolümüz altında tutuyoruz. Sizin Seldon kaybediyor."

Barr nezaketle, "Ama henüz kaybetmiş sayılmaz," diye mırıldandı.

"Vakıf sizin kadar bile iyimser değil. Seldon'u son bir sınavdan geçirmemem için bana milyonlar teklifler ediyorlar."

"Bu söylentileri duyduk."

"Demek söylentiler buraya benden önce erişti? Öyleyse son dedikoduyu da duydunuz mu?"

"Hangi dedikoduyu?"

"Ah, İmparatorun sevgili gözdesi Lord Brodrig kendi isteği üzerine Genel Komutan Yardımcılığına getirildi."

Devers ilk kez o zaman konuşmaya katıldı. "Kendi isteği üzerine mi, patron? Nasıl oldu bu? Yoksa ondan hoşlanmaya mı başladınız?" Hafif bir

kahkaha attı.

Riose sakin bir tavırla, "Hayır," dedi. "Ondan hoşlanmaya başladığımı söyleyemem. Ama Brodrig o mevkii bence uygun ve iyi bir fiyata satın aldı."

"Yani?"

"Yani imparatordan takviye istedi."

Devers'in hor görü dolu gülümseyişi yayıldı. "Demek İmparatora başvurdu. Herhalde artık takviyenin gelmesini bekliyorsunuz, patron. Onlar da yakında burada olacaklar."

"Yanılıyorsunuz. Takviye geldi bile. Beş savaş gemisi. Yeni ve güçlü tekneler. İmparator bir mesaj yollayarak beni kutladı. Diğer gemilerin de yolda olduğunu bildirdi." Riose birden alayla sordu. "Ne oldu, Tüccar?"

Devers donmuş gibi kaskatı kesilen dudaklarının arasından, "Hiç," dedi.

Riose masasının arkasından çıkarak Devers'in karşısına dikildi. Elini atom tabancasının kabzasına atmıştı. "Ne oldu, dedim. Tüccar. Bu haberim sizi, sarsmışa benziyor. Herhalde birdenbire Vakfa karşı ilgi duymaya başlamadınız."

"Tabii başlamadım."

"Evet... Çok garip yanlarınız var... "

"Öyle mi, patron?" Devers dudaklarını gererek gülümsedi ve ceplerine soktuğu ellerini yumruk yaptı. "Siz onları sırayla sayın, ben de hepsini çürüteyim."

"Pekala, sayıyorum. Sizi kolaylıkla yakaladık. Bizimkiler ateşe başlar başlamaz, hemen teslim oldunuz. Geminizin koruyucu perdesi yanmıştı. Kendi dünyanızı terk etmeye dünden hazırsınız. Hem de karşılığında bir şey almadan. Bütün bunlar çok ilginç değil mi?"

"Kazanan taraftan olmayı istiyorum, patron. Ben mantıklı bir insanım. Siz de öyle olduğumu söylediniz."

Riose boğuk bir sesle, "Bu doğru," diye cevap verdi. "Ama o günden sonra bir tek Tüccar bile yakalayamadık. Her tüccar gemisi son derecede hızlıydı. İstediği an bizden kaçacak kadar hızlı. Her ticaret gemisinin,

savaşmaya karar verdiği zaman kullanabileceği güçlü bir korunma perdesi vardı. Bu hafif bir kruvazörün bütün bombardımanına kolaylıkla dayanmasını sağlıyordu. Ve her Tüccar mecbur olduğu zaman bizimle ölünceye kadar savaştı. Ele geçirdiğimiz gezegenlerde gerilla savaşları başladı. Grupların liderliğini Tüccarların yaptığını sonunda öğrendik. Kontrolümüzde olan uzay bölümündeki ani baskınlar da yine onların teşvikiyle yapılıyordu. Yani Tüccarların içinde tek mantıklı olan sizsiniz? Ne savaştınız, ne de kaçtınız. Israr etmeden vatanınıza ihanet yolunu seçtiniz. Eşsiz, şaşılacak k adar eşsiz bir insansınız. Hatta kuşku uyandıracak kadar eşsiz."

Devers usulca. "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Ama elinizde aleyhimde hiçbir kanıt yok. Altı aydan beri buradayım. Uslu bir çocuk gibi de davrandım."

"Evet, öyle davrandınız. Ben de buna karşılık size iyi muamele ettim. Geminize dokunmadım. Size gereken her nezaketi gösterdim. Ama siz bütün bunların karşılığını ödemediniz. Taşıdığınız, sattığınız araç ve gereç konusunda bana bilgi verebilirdiniz. Bunun yararı da olurdu. Vakfın en korkunç silahlarından bazılarında, o araç ve gereçlerin yapımında kullanılan atomik prensiplerden yararlanılmış olduğu anlaşılıyor. Yanılmıyorum, değil mi?"

Devers, "Ben sadece bir Tüccarım," dedi. "Önemli teknisyenlerden biri değilim. O eşyaları satıyorum, onları yapmıyorum."

"Neyse, bunu biraz sonra anlayacağız. Zaten, o yüzden buraya döndüm. Geminizi arayacağız. Kişisel bir güç alanı bulmak için. Sizde öyle bir şey yoktu. Ama bütün Vakıf askerlerinin kişisel bir güç alanı olduğunu gördüm. O aygıtı bulduğumuz zaman bana açıklamadığınız birçok şeyi bildiğiniz kanıtlanmış olacak. Öyle değil mi?"

Devers sesini çıkarmadı.

Riose sözlerini sürdürdü. "Elime başka kanıtlar da geçecek. Psişik Sondayı beraberimde getirdim. Daha önce bu konuda başarılı olamadım. Ama insanın düşmanla karşılaşması da bir tür eğitim sayılır." Yumuşak sesi tehdit doluydu.

Devers, Riose'nin bir az önce kılıfında duran tabancasını çekerek göğsüne dayadığını hissetti.

Riose usulca, "Bileziğinizi ve varsa diğer maddeni süslerinizi çıkarıp bana vereceksiniz," diye emretti. "Yavaş yavaş! Sonuçta atomik alanlar çarpıtılabilir. Psişik Sonda da sadece paraziti alır. Tamam. Onu bana verin."

Galaksi Generalinin masasındaki alıcının ışığı yandı ve yarıktan bir haber kapsülü fırladı. Barr bunun yakınında duruyordu. İmparatorun büstü hâlâ elindeydi.

Riose masasının başına geçti. Parmağı tabancasının tetiğindeydi. Barr'a, "Sizin de, soylu bey," dedi. "Bileğinizdeki zincir sizi suçluyor. Ama bana daha önce yardım ettiniz ve ben kinci bir insan değilim. Rehine olarak tutulan ailenizin kaderi konusunda Psişik Sondayla elde edilen sonuçlara göre karar vereceğim."

Ve Bel Riose haber kapsülünü almak için eğilirken, Barr Cleon'un kristal kaplı büstünü havaya kaldırdı. Ve sonra bunu usulca, dikkatle genç adamın kafasına indirdi.

Her şey o kadar çabuk olup bitti ki, Devers bir an olayı kavrayamadı. Sanki birden yaşlı adam gitmiş yerini bir ifrit almıştı.

Barr dişlerinin arasından, "Çıkalım," diye fısıldadı. "Çabuk!" Riose'nin düşürdüğü silahı kaparak gömleğinin içine soktu.

İki tutsak odadan çıkarlarken Mori Luk onlara doğru döndü. Barr'la Devers kapıyı aralayarak dışarı süzülmüşlerdi.

Barr sakin bir sesle, "Gidelim," dedi.

Devers kapıyı arkalarından kapattı.

Luk onları sessizce hücrelerine doğru götürürken, bir an durakladı, sonra da yoluna devam etti. Çünkü biri onu kaburgalarına dayadığı bir tabancanın namlusuyla dürtmüş, sert bir ses kulağına, "Bizi ticaret gemisine götür," diye fısıldamıştı.

Gemiye yaklaştıkları zaman Devers kapıyı açmak için öne çıktı.

Barr, "Yerinden kımıldama, Luk," dedi. "Sen bize çok iyi davrandın. Seni öldürmek istemiyoruz."

Ama Luk tabancanın üzerindeki markayı tanımıştı. Müthiş bir öfkeyle boğulur gibi, "Generali öldürdünüz demek!" diye bağırdı. Sonra da deli gibi

haykırarak saldırdı. Anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Körcesine ışık saçan tabancaya doğru atılınca kavrularak yere yığıldı.

Tüccar gemisi ölü gezegenin yukarısından geçerken işaret ışıkları korkunç bir şekilde göz kırpmaya başladılar. Galaksi denilen, mercek biçimi beyaz örümcek ağından birtakım kara gölgeler yükseldi. Devers, "Sıkı tutun, Barr," dedi. "Bakalım benimki kadar hızlı bir gemileri var mı?"

Olmadığını biliyordu!

Uzaya açıldıktan sonra Tüccar cansız ve ifadesiz bir sesle, "Brodrig'e uydurduğum yalan kusursuz," diye açıkladı. "Adamın Riose'nin tarafına geçtiği anlaşılıyor."

Galaksi denilen yıldız yığınına hızla daldılar.

8 - TRANTOR'A DOĞRU

Devers küçük, karanlık kürenin üzerine doğru eğilmişti. Ufak da olsa bir ışık arıyordu. Yön kontrol aygıtı sık radyo dalgalarıyla uzayı ağır ağır, dikkatle tarıyordu.

Köşedeki alçak ranzaya ilişmiş olan Ducem Barr sabırla Tüccarı seyrediyordu. "Onlardan hiçbir işaret yok mu artık?"

"İmparatorluk güçlerinden mi? Yok!" Devers sabırsızlıkla, homurdanırcasına konuşuyordu. "Onları çoktan gerilerde bıraktık. Uzay adına! Hiper-uzayda öyle körcesine sıçradık ki, kendimizi güneşin ortasında bulmadığımız için çok şanslıyız. Bizden hızlı da olsalardı yine de bize yetişemezlerdi. Tabii hızlı değillerdi." Arkasına yaslanarak sert bir hareketle yakasını açtı. "Bu İmparatorun adamlarının gemimde neler yaptıklarını bilmiyorum. Ama bazı işaret çarpılmış."

"Galiba Vakıfla bağlantı kurmaya çalışıyorsun."

"Birliği arıyorum. Daha doğrusu onu bulmaya çalışıyorum."

"Birlik mi? O da nedir?"

"Bağımsız Tüccarlar Birliği. Şimdiye dek bundan söz edildiğini hiç duymadın demek? Birliği bilmeyen yalnız sen değilsin. Biz henüz adımızı pek duyurmadık."

Bir süre sessizce ilerlediler. Devers hâlâ ışıkları yanmayan alıcıya bakıyordu.

Sonra Barr, "Onlarla bağlantı kuracak uzaklıkta mıyız?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Nerede olduğumuz konusunda da sadece belli belirsiz bir fikrim var. İşte o yüzden yön kontrol aygıtını kullanıyorum. Yoksa bu iş yıllarca sürebilir."

"Öyle mi?" Barr eliyle işaret etti.

Devers yerinden fırlayarak kulaklıklarını düzeltti. Küçük karanlık kürenin içinde ufacık beyaz bir ışık belirmişti.

Devers tam yarım saat hiper-uzaydan geçerek "aralarında beş yüz ışık yılı olan iki noktayı birleştiren ince, zayıf iletişim bağını koparmamak için uğraştı.

Sonra da umutsuzca arkasına yaslandı. Başını kaldırarak kulaklıkları geriye itti. "Yemek yiyelim, ortak. İstiyorsan duş yapabilirsin. Ama sıcak suyu dikkatli harca."

Bir bölmenin önündeki dolaplardan birine gitti. Önünde çömelerek içini araştırdı. "Sadece sebze yiyen insanlardan olmadığını umarım."

Barr, "Et yerim," dedi. "Ama Birlik ne oldu? Onlarla kurduğun bağlantı kesildi mi?"

"Öyle gözüküyor. Uzaklık biraz fazla da. Çok fazla. Ama bu önemli değil. Yeterince bilgi edindim sayılır."

Tüccar ayağa kalkarak masaya iki madeni kutu koydu. "Şimdi beş dakika bekle, ortak. Sonra üstteki düğmeye basarak kutuyu aç. Böylece tabak, yemek ve çatal ortaya çıkar. İnsanın acelesi varken böyle oyuncaklar işe yarıyor. Tabii peçete filan gibi şeyler kullanmaya meraklı değilse. Herhalde Birlikten neler öğrendiğimi merak ediyorsun."

"Tabii. Bu bir sır değilse."

Devers başını salladı. "Senden bir şey saklayacak değilim. Riose'nin söylediği doğruymuş."

"Vergi teklifi konusunda mı?"

"Evet. Bizimkiler her yıl vergi ödemeyi teklif etmişler. Ama Riose buna razı olmamış. Durum kötü. Loris'in dış güneşlerinde savaş oluyormuş."

"Loris, Vakfa yakın mı?"

"Ha? Ah, sen tabii bunu bilemezsin. Loris o ilk Dört Krallıktan biriydi. Loris'in iç savunma hattının bir parçası olduğunu söyleyebiliriz. Ama en kötüsü de bu değil. Bizimkiler şimdiye dek karşılaşmadıkları büyük gemilerle çarpışıyorlarmış. Bundan da Riose'nin bize her şeyi açıklamadığı anlaşılıyor. Ona yeni gemiler yollamışlar bile. Brodrig taraf değiştirdi ve ben de her şeyi mahvettim."

Devers yemek kutusunun düğmesine bastırır ve düzgünce açılmasını seyrederken bakışları sıkıntılıydı. Yahniye benzeyen yemeğin kokusu kabine yayıldı. Ducem Barr yemeğini yemeye başlamıştı bile.

Yaşlı adam, "Ayaküstü uydurulan yalanlar bir işe yaramadı," diye mırıldandı. "Artık burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok. İmparatorluk hatlarını yararak Vakfa gidemeyiz. Sabırla beklemekten başka çaremiz yok. En mantıklısı da bu olur zaten. Ama Riose iç hatlara eriştiğine göre, herhalde çok fazla beklemeyeceğiz."

Devers çatalını masaya bıraktı. Öfkeyle Barr'a bakarak, "Bekleyeceğiz öyle mi?" diye homurdandı, "tabii senin için hava hoş. Kaybedecek hiçbir şeyin yok."

Barr hafifçe gülümsedi. "Öyle mi?"

"Öyle. Sana doğruyu söyleyeyim mi?" Devers'in içinde kaynayan o müthiş hiddet yüzeye çıkmıştı. "Bütün bu olaya bir mikroskobun lamındaki ilgi çekici bir nesne gibi bakmandan bıktım. Orada bir yerlerde dostlarım var. Onlar ölüyorlar. Oradaki gezegeni de unutma. Benim dünyam o. Ve o da can çekişiyor. Sen bir yabancısın. Bu durumu anlayamıyorsun."

"Ben arkadaşlarımın nasıl öldüklerini gördüm." Yaşlı Siwenna'lı ellerini kucağına gevşekçe bırakmış ve gözlerini de kapatmıştı. "Sen evli misin?"

Devers, "Tüccarlar evlenmezler," dedi.

"Neyse... Benim iki oğlum ve bir de yeğenim var. Onlar uyarıldılar. Ama bazı nedenler yüzünden harekete geçemezlerdi. Bizim kaçmamız olanların ölümü demek. Kızımla iki torunumun daha önce sağsalim gezegenden kaçmış olduklarını umarım. Ama onları bir yana bırakırsak, bu olaydaki kaybım yine seninkinden çok fazla."

Devers sıkıntı ve öfkeyle, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama sana seçme hakkı tanındı. Riose'nin tarafına geçebilirdin. Ben senden hiçbir zaman... "

Barr başını salladı. "Bana seçme hakkı verilmemişti, Devers. Bu bakımdan vicdan azabı çekmene hiç gerek yok. Oğullarımın hayatını senin uğruna tehlikeye atmadım. Riose'ye bir dereceye kadar yardıma çalıştım. Ama Psişik Sondadan söz ettiği zaman durum değişti." Gözlerini açtı. Bakışları ıstıraplıydı. "Riose vaktiyle bana geldi. Bir yıldan daha uzun bir

süre önce. Sihirbazlarla ilgili bir mezhepten söz etti. Aslında gerçeği bilmiyordu. Sözünü ettiği mezhep değildi aslında. Anlayacağın, şimdi senin dünyanı sıkıştıran o dayanılamayacak cendere kırk yıl önce de Siwenna'yı ezdi. Beş ayaklanma şiddetle bastırıldı. Sonra ben Hari Seldon'un eski kayıtlarını buldum. Ve şimdi o grup bekliyor... "Sihirbazların gelmesini bekliyor. Ve o gün için de hazırlıklı. Oğullarım o bekleyenlerin liderleri. İşte bu sır benim kafamda gizli. Sonda o sırrı hiçbir zaman açığa çıkarmamalı. İşte bu yüzden oğullarım birer rehine olarak ölecekler. Öyle olmazsa elebaşı olarak idam edilecekler. Onlarla birlikte Siwenna'lıların yarısı da ölecek. Anlıyorsun ya? Seçme hakkım yoktu benim. Ve ben bir yabancı da değilim."

Devers önüne baktı.

Barr usulca sözlerini sürdürdü. "Siwenna'lılar bütün umutlarını Vakfın zafer kazanmasına bağladılar. Oğullarımı da Vakfın zaferi uğruna feda ettim. Ve Hari Seldon Siwenna'nın sonunda kesinlikle kurtulacağını saptamamış. Sadece Vakıf için yapmış bunu. Yani halkımın kurtulacağı da kesin değil. Sadece bunu umuyorum."

"Ama yine de beklemeye razısın. İmparatorluk filolarının Loris'e erişmiş olmalarına karşın."

Barr kısaca, "İmparatorluk güçleri Terminus'un kendisine de inselerdi," dedi. "Ben yine de güvenle beklerdim."

Tüccar umutsuzca kaşlarını çattı. "Bilmem ki Olaylar böyle gelişemezler ki. Yani sanki sihir yapılmış gibi... Psiko-tarih biliminin hesapları sonucu açıklasın açıklamasın, İmparatorluk çok güçlü. Bizse zayıfız. Seldon bu bakımdan ne yapabilir?"

"Yapılacak bir şey yok ki. Gereken çoktan yapılmış. Her şey saptandığı şekilde gelişiyor. Çarkların döndüğünü, gongların çalındığını duymuyorsun diye bunun kesin olmadığını düşünemezsin."

"Belki. Ama Riose'yi öldürmüş olmanı tercih ederdim. Asıl düşmanımız emrindeki güçler değil o." "Öldürse miydim? Brodrig'in komutan yardımcısı olduğunu unutuyorsun galiba?" Barr'ın yüzünde nefret dolu, sert bir anlam belirdi. "O zaman bütün Siwenna'yı bana karşı rehin olarak alırlardı. Brodrig nasıl bir yaratık olduğunu çoktan kanıtladı. Bir gezegendeki erkeklerin her on tanesinden birini öldürttü. Neden biliyor

musun? Gezegen çok ağır vergileri ödeyemediği için. O vergiyi de yine bizim Brodrig topluyordu. Hayır, Riose'nin yaşamasının bir sakıncası yok. Onun vereceği cezalar Brodrig'inkilerin yanında merhamet dolu hareketler sayılır."

"Ama düşman kampında altı ay kaldık. Tam altı ay. Ve elimize en ufak bir şey bile geçmedi." Devers parmaklarını hızla birbirine kenetlerken eklemleri çatırdadı. "İşe yarayacak en ufak bir silah."

"Dur dur bir dakika. Şimdi aklıma geldi..." Barr elini kesesine sokarak karıştırdı. Belki bunu ufak bir silah sayarsın." Masaya madenden yapılmış küçük bir silindiri attı.

Devers bunu kaptı. "Nedir bu?"

"Haber kapsülü. Riose'nin kafasına vurmadan hemen önce gelen mesaj. Bu bir işine yarar mı?" "Bilmem ki. Bu içinde ne olduğuna bağlı." Devers silindiri dikkatle parmaklarının arasında çevirdi.

Barr soğuk duştan çıkarak havalı kurutucunun oluşturduğu yumuşak, ılık akımlı hücreye girerken, Devers küçük tezgâhın başına geçmiş dalgın dalgın uğraşıyordu.

Siwenna'lı hızlı bir tempoyla vücudunu tokatlarken, bu şakırtı arasında, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Devers başını kaldırdı. Sakalında ter damlacıkları pırıldıyordu. "Bu kapsülü açacağım."

"Riose'nin özel mühürü olmadıkça yabancı biri kapsülü açabilir mi?" Siwenna'lının sesinde hafif bir hayret vardı.

"Eğer bunu açamazsam. Birlikten istifa eder ve ölünceye kadar da bir uzay gemisi kullanmam. Kapsülün içini üçlü elektronik aygıtla inceledim. Bende İmparatorluğun hiç duymadığı bir takım küçük oyuncaklar var. Bunlar özellikle kapsülleri açmak için yapılmış. Daha önce hırsızlık ediyordum. Bir Tüccarın her konuda biraz bilgisi olması gerekir."

Devers küçük kapsülün üzerine eğildi ve ufak, yassı bir aletle bunu hafifçe dürtmeye başladı. Aletin küreye her dokunuşunda kırmızı kıvılcımlar çıkıyordu. "Zaten bu kapsül pek kabaca yapılmış. İmparatorluk teknisyenleri küçük şeyler yapmakta pek de başarılı değiller. Bu hemen anlaşılıyor. Sen bir Vakıf mesaj kapsülü gördün mü hiç? Bunun yarısı kadardır ve elektronikle tahlil edilemez."

Sonra Tüccar kaskatı kesildi. Omuz kasları ceketinin altında belli olacak şekilde kabardı. Küçücük aletini biraz daha itti. İstediğini başardığı zaman Devers derin bir nefes aldı ve vücudu gevşedi. Işıltılı kapsül avcundaydı. Haberin yazılı olduğu kâğıt içinden parşömenden bir dil gibi sarkıyordu.

Devers, "Haber Brodrig'den." dedi. Sonra da küçümsemeyle ekledi. "Haberin yazılı olduğu kâğıt dayanıklı. Bu bir Vakıf kapsülü olsaydı, mesajı taşıyan madde bir dakika içinde okside olur ve gaz haline gelirdi."

Ama Ducem Barr elini sallayarak onu susturdu. Dikkatle mesajı okuyordu.

"Gönderen : Haşmetli İmparator Hazretlerinin Elçisi,, İmparatorluk Özel Sekreteri ve Soylu Ammel Brodrig.

Gönderilen: Siwenna Genel Valisi, İmparatorluk Güçlerinin Komutanı, Soylu Bel Riose.

Sizi selamlarım. 1120 numaralı gezegen artık karşı koymuyor. Saldırı planları kararlaştırıldığı biçimde rahatça uygulanıyor. Düşman gözle görülecek şekilde güçsüzleşiyor. Kesin sana yaklaştık. Herhalde amacımıza erişeceğiz."

Barr pek küçük yazıyla yazılmış kâğıttan başını kaldırarak acı acı bağırdı. "Budala! Lanet olasıca züppe! Haber mi bu?"

Devers, "Ha?" dedi. Belli belirsiz bir düş kırıklığı duyuyordu.

Barr dişlerinin arasından, "Bu haberde önemli bir şey yok," dedi. "Bizim dalkavuk saraylı bu kez komutan rolünde. Riose cephede olmadığı için komutayı ele almış. Savaşla ilgili hiç anlamadığı meseleler hakkında ukalaca raporlar göndererek kurumlanıyor. Bilmem kaçıncı gezegen artık karşı koymuyor!' 'Saldırı planları uygulanıyor!' 'Düşman güçsüzleşiyor!' Boş kafalı tavus kuşu!"

"Bir dakika, bir dakika! Sakin ol... "

"Bunu at gitsin." Yaşlı adam küçük düştüğünü düşünerek utançla döndü. "Galaksi biliyor ya, bunun dünyaları sarsacak kadar önemli bir şey olduğunu sanmıyordum. Ama savaş zamanında yerine ulaşamayan en

sıradan bir haberin bile harekâtı engelleyeceğini ve sonradan karışıklıklara neden olacağını düşünüyordum. Bu da mantıklı bir düşünceydi. O yüzden kapsülü kaptım. Ama bu! Keşke kapsülü masada bıraksaydım. Hiç olmazsa Riose bunu okuyarak bir dakika kaybederdi. Şimdi o bir dakikayı da yararlı bir şekilde kullanacak."

Ama Devers ayağa kalkmıştı. "Bir dakika susar ve ukalalık etmekten vazgeçer misin? Seldon adına..." Küçük kâğıdı Barr'ın burnuna doğru tuttu. "Şimdi bunu tekrar oku. Brodrig 'Kesin sana yaklaştık' derken neyi kastediyor?"

"Vakfı ele geçireceklerini tabii. Ee, ne olmuş?"

"Öyle mi? Ama Brodrig'in İmparatorluğu ele geçirmelerini kastetmediği ne malûm? Sekreterin 'kesin sonun' aslında bu olduğuna inandığını biliyorsun."

"Öyle de olsa..."

"Öyle de olsa, ha?" Devers ağzını çarpıtarak gülümsedi. "O halde seyret. Bak sana ne göstereceğim." Tüccar üzerinde süslü bir marka olan kâğıdı tek parmağıyla iterek kapsülün içine soktu. Bu hafif bir tıngırtıyla gözden kayboldu. Kapsülün üzerindeki yarık da öyle. Şimdi kapsül kapalı ve pırıl pırıldı. Kapsülün içinde küçücük, yağlanmış kontrol çarkları hafifçe tıkırdayarak döndüler.

"Şimdi... Riose'nin özel mühürü olmadıkça bu kapsülü açmak imkânsız. Öyle değil mi?"

Barr, "İmparatorluk için öyle," dedi. , "Ama İmparator kapsülü açabilir, öyle değil mi? Herhalde hükümet memurlarının özel mühürlerinin kopyası vardır. Vakıfta bu yöntem uygulanıyor."

Barr başını salladı. "İmparatorluk merkezi de öyle." "O halde sen, Siwenna'lı bir soylu, Cleon denilen İmparatora Brodrig adlı ehli papağanıyla güvendiği Riose'nin kendisini devirmek için birleştiklerini söyler ve kapsülü de kanıt olarak verirsin... adam o zaman sekreterinin 'Kesin sona yaklaştık' derken neyi kastettiğiniz düşünmez mi?"

Barr dizlerinin bağı çözülmüş gibi iskemleye çöküverdi. "Dur dur, anlayamadım." Zayıf yanağını ovuşturmaya başladı. "Sen gerçekten ciddi misin?"

"Çok ciddiyim." Devers hem öfkeli, hem de heyecanlıydı. "Dinle. Son on İmparatordan dokuzunun y a gırtlakları kesildi ya da silahla barsakları kavruldu. Ve bunu daima güvendikleri liderlerden biri yaptı. Gözleri pek yükseklerde olan adamlarından biri. Bunu sen bana defalarca anlattın. İhtiyar İmparator bize hemen inanacaktır."

Barr yorgun bir sesle, "Bu adam gerçekten ciddi," diye mırıldandı. "Galaksi adına! Bir Seldon krizini böyle hikâyelere yakışacak, başarıya erişmesi imkânsız, olmayacak bir planla alt edemezsin. Ya kapsülü ele geçiremeseydin? Ya Brodrig 'kesin' sözcüğünü kullanmasaydı? Seldon işi şansa bırakmazdı."

"Ya şans bize yardım ederse? Seldon'un bundan yararlanmasını engelleyen bir yasa var mı?"

"Yok ama... ama... " Barr sustu. Sonra da kendisine hâkim olmaya çalışarak sakin sakin konuşmaya başladı. "Dinle... Bir kere Trantor gezegenine nasıl gideceksin? Gezegenin uzaydaki yerini bilmiyorsun. Ben de koordinatları hatırlamıyorum. Şimdi uzayın neresinde olduğundan bile haberin yok."

Devers güldü. "İnsan uzayda kaybolamaz" Tüccar göstergelerin başına geçmişti bile. "En yakındaki gezegene ineriz. Orada nerede olduğumuzu öğreniriz. Brodrig'in yüz bin papelinin satın alabileceği en mükemmel seyir haritalarını da seçeriz."

"Ve ışını da karnımıza yeriz. Herhalde İmparatorluğun bu sektöründeki her gezegene eşkalimizi bildirdiler."

Devers sabırla, "Ortak," dedi. "Bir taşra delikanlısı gibi konuşma. Riose gemimin pek kolayca teslim olduğunu söyledi. Bu sözleri şaka da değildi. Sınırın içerilerindeki bu bölgede karşılaşabileceğimiz her tekneden rahatlıkla kaçabiliriz. Bu gemide yeteri kadar güç ve yakıt var. Kişisel korunma alanlarımızı da unutma! İmparatorun adamları onları hiçbir zaman bulamadılar. Çünkü korunma aygıtlarını bulamayacakları bir yere saklamıştım."

Barr, "Pekâlâ, pekâlâ," diye cevap verdi. "Trantor'a indiğini varsayalım. İmparatoru nasıl göreceksin? Onun bir memur gibi sabah dokuzdan beşe kadar masasının başında çalıştığını mı sanıyorsun?" Devers, "Bunu Trantor'a indiğimiz zaman düşünsek..." dedi.

Barr çaresiz bir tavırla mırıldandı. "Buna da 'pekala' demekten başka çare yok. Yarım yüzyıldan beri, 'Ölmeden Trantor'u görmeyi isterdim,' diyorum. İstediğin gibi olsun."

Hiper-atomik motor çalışınca ışıklar titreştiler. Devers'le Barr'ın vücutlarında bir şey bir an büzüldü sanki. Bu, hiper-uzaya geçmiş olduklarını gösteriyordu.

9 - TRANTOR'DA

Yıldızlar bakımsız bir tarladaki yaban otları kadar çoktu. Lathan Devers hiper - bölgelerde gemiye yol çizmek için pek ince hesaplar yapmak zorunda kaldı. Bir ışık yılından daha fazla sıçrama yapamıyorlardı. Bu da Tüccarın kendisini dar bir yere hapsetmişler gibi hissetmesine neden oluyordu. Her tarafta ışıl ışıl ışıldayan gökyüzünün sert pırıltısı insanı korkutuyordu. Sanki bir radyasyon denizinde kaybolmuşlardı. On bin yıldızdan oluşan kümenin ışıkları etrafı saran karanlığı paramparça ederken, en ortada dev İmparatorluk gezegeni Trantor yörüngesinde dönüyordu.

Ama sadece bir gezegen değildi bu. Trantor yirmi milyon yıldız sisteminden oluşan bir İmparatorluğun nabzıydı. Gezegenin bir tek görevi vardı: Yönetmek. Bu amaçla hükümet merkezi olarak seçilmişti. Bir tek şey üretiyordu: Yasalar. Bütün gezegen bu işleve uygun biçimde düzenlenmişti. Trantor'un yüzeyinde insandan, onun ehli hayvanlarından ve asalaklarından başka hiçbir canlı yoktu. İmparatorluk Sarayının yüzlerce dönümlük bahçeleri dışında hiçbir yerde bir karış çıplak toprak ya da bir ot görülemiyordu. Saray bahçeleri dışında akarsuya da rastlanmıyordu. Ama yerin altındaki dev sarnıçlarda bir dünyaya yetecek su bulunmaktaydı.

Bütün Trantor'un yüzeyi parlak, bozulmaz, paslanmaz bir madenle kaplıydı. Gezegeni ağ gibi saran madeni yapıların temelini oluşturuyordu bu. Tüm yapılar geçitlerle birbirlerine bağlanıyordu. İçleri koridorlar, âdeta hücrelerden oluşan bürolarla doluydu. Bodrumlarında kilometrelercekare büyüklüğünde dev alışveriş merkezleri vardı. Damları her gece canlanan ışıklı eğlence yerlerine ayrılmıştı.

İnsan Trantor denilen dünyayı iyice dolaşabilir ama bu koskocaman binadan dışarı çıkmaz, kenti de göremezdi.

İmparatorluğun beslediği savaş filolarından çok daha fazla sayıda gemi her sabah Trantor'a yüklerini boşaltıyorlardı. Bunu kırk milyar insanı

beslemek için yapmaktaydılar. Bu insanlar da buna karşılık bir şey vermiyor, sadece birbirine dolaşarak insanlığın bildiği en karmaşık hükümetin merkez yönetimini oluşturan binlerce ipliği ayırmaya çalışıyorlardı.

Yirmi gezegen Trantor'un tahıl deposu görevini yapıyordu. Bir evren Trantor'a hizmet ediyordu... Madenden yapılmış dev kollar tüccar gemisini iki taraftan yakalayarak hangara giden büyük rampaya usulca indirdiler. Bürokrasiden doğmuş olan ve belge - ve - dört kopyası prensibine inanan bu dünyada türlü engelle karşılaşan Lathan Devers öfkeyle sorunları çözümlemeye çalışıyordu. Önce gemiyi uzayda durdurmuşlar ve sonradan yüzü bulacak olan resmi kâğıtlardan ilkini doldurmuşlardı. İkisini de yüzlerce kez sorguya çekmişler, onlara basit bir sonda da uygulamışlardı. Ticaret gemisinin resmi çekilmiş, iki adamın karakteristik analizi yapılmış sonra bu kayıtlara geçirilmiş, teknede kaçak eşya aranmış, giriş vergisi ödenmiş, sonunda da ortaya kimlik kartları ve ziyaretçi vizesi sorunları çıkmıştı.

Ducem Barr bir Siwenna'lıydı ve İmparatorun uyruğu sayılıyordu. Ama Lathan Devers bir yabancıydı ve yanında gereken belgelerde yoktu. Bu işle ilgilenen memur pek çok üzüldüğünü ama Devers'in Trantor'a girmesine izin veremeyeceğini söyledi. Hatta onu resmi bir soruşturma yapılması için tutuklatması bile gerekiyordu.

O zaman Lord Brodrig'in servetinin desteklediği yüz kredi değerinde yepyeni, gıcır gıcır banknotlar ortaya çıktı. Paralar usulca el değiştirdi. Memur önemli bir adam tavrıyla öksürdü ve o derin üzüntüsü de geçti. Uygun bir gözden yeni bir resmi kâğıt aldı. Bu çabucak ve dikkatle dolduruldu. Buna Devers'in özelliklerini gösteren kâğıt da eklendi.

İki adam, Tüccar ve soylu Trantor'a girdiler.

Hangarda ticaret gemisinin yine fotoğrafı çekildi, kaydedildi, teknedeki eşyalar yazıldı, kimlik kartlarıyla yolcular karşılaştırıldı. Bütün bu işler için uygun bir ücret ödendi. Bu da kayda geçirildi ve bir makbuz hazırlandı.

Sonra Devers kendini beyaz, parlak güneşin aydınlattığı pek geniş bir terasta buldu. Kadınlar gevezelik ediyor, çocuklar bağrışıyor, erkekler tembel tembel içkilerini yudumlayarak İmparatorluk haberlerini haykıran dev tele-vizörleri izliyorlardı. Barr gerektiği kadar iridyumdan yapılmış

bozuk para vererek bir yığının en üstündeki gazeteyi aldı. Bu Hükümetin resmi yayın organı olan Trantor İmparatorluk Haberleri gazetesiydi. Haber odasının dibinden yumuşak bir tıkırtı geliyordu. Orada koridordan gidildiği takdirde on beş bin, hava yoluyla dokuz bin kilometre ötedeki İmparatorluk Haberleri matbaasında gazetenin yeni sayıları basılıyordu. Bütün gezegende on milyon haber bürosunda milyonlarca gazete hazırlanmaktaydı.

Barr başlıklara bir göz atarak usulca, "Önce ne yapacağız?" diye sordu.

Devers, üzerine çöken sıkıntıdan kurtulmak için çabaladı. Kendisininkinden çok uzaklardaki bir evrende, karmaşası altında ezildiği bir dünyada, yaptıklarını anlayamadığı, dillerini de hemen hemen çözemediği birtakım insanların arasındaydı. Etrafını saran ve çoğalarak ufkun ötesine kadar uzanan ışıltılı maden kuleler onu sıkıyordu. Bir merkez dünyanın o kayıtsız, hareketli yaşamı, Devers'in kendini bütün insanlarla ilişkisi kesilmiş önemsiz bir cüce gibi hissetmesine neden oluyor, bu yüzden de Tüccara sıkıntı ve kasvet basıyordu.

Devers, "Kararı sana bırakmam daha doğru olacak, ortak," dedi.

Barr pek sakindi. "Alçak sesle, "Sana anlatmaya çalıştım," diye hatırlattı. "Ama bir insanın bazı şeyleri görmedikçe bunlara inanamayacağını biliyorum. Her gün kaç kişi İmparatoru görmek istiyor, bunu biliyor musun? Yaklaşık bir milyon. İmparator kaç kişiyi kabul ediyor, bundan haberi var mı? Sadece on kişiyi. Bu işi memurların yardımıyla başarmaya çalışacağız. Bu durumu daha da zorlaştırıyor. Ama soylulara rüşvet yedirmeye paramız yetmez."

"Hemen hemen yüz bin kredimiz var." "Bu parayla ancak imparatorluğun bir tek soylusunu satın alabiliriz. Oysa İmparatora bir köprü kurabilmek için üç, dört soylu bulmamız gerekir. Aynı şeyi ancak elli genel müdür ve müfettişin yardımıyla sağlayabiliriz. Ama belki de onların her birine yüzer kredi vermemiz yeter. Onlarla konuşmayı bana bırak. Bir kere lehçen yüzünden ne dediğini pek anlayamazlar. İkincisi İmparatorluk memurlarına rüşvet yedirmekle ilgili etiket kurallarını bilmiyorsun. Emin ol, bu sanattır. Ah!" Barr aradığını İmparatorluk Haberleri gazetesinin üçüncü sayfasında bulmuştu. Gazeteyi Tüccar'a verdi. Devers haberi ağır ağır okudu. Kelimeler yabancıydı ama haberi kavradı. Başını kaldırdığı zaman gözleri endişesinden daha koyu renk duruyordu. Gazeteye elinin tersiyle, öfkeyle vurdu. "Buna inanılabilir mi dersin?"

Barr sakin bir sesle; "Bir dereceye kadar," diye cevap verdi. "Vakıf Filosu tümüyle ortadan kaldırılmış olamaz. Bu olanaksız. Savaş alanından çok uzaktaki bir merkez dünyada genellikle uygulanan habercilik yönteminde böyle abartmalara rastlanır. Aslında bu haber İmparatorluğun yeni bir çarpışmayı kazandığını gösteriyor. Bu da beklenmedik bir şey değil. Haberde Riose'nin Loris'i ele geçirdiğinden söz ediliyor. Bu Loris Krallığının merkez gezegeni mi?"

Devers düşünceli düşünceli, "Evet," dedi. "Daha doğrusu eski Loris Krallığının merkeziydi. Ve orası Vakıftan yirmi parsek uzakta bile değil. Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor, ortak."

Barr omzunu silkti. "Trantor'da acele etmek olmaz. Bunu yaptığın takdirde kendini de çabucak bir atım tabancasının namlusu karşısında bulursun."

"Bu İş ne kadar sürer?"

"Şansımız yardım ederse bir ay. Bir ay ve bizim yüz bin kredi. Tabii bu para yeterliyse. Ve yine tabii İmparator birdenbire yazlık gezegenlere gitmeye kalkışmazsa. Cleon orada halktan kimseyi kabul etmez."

"Ama Vakıf... "

"Her zaman olduğu gibi başının çaresine bakacaktır. Haydi gel, şu akşam yemeği meselesini halledelim. Ben acıktım. Daha sonra bütün akşam bizim. Bundan yararlanmaya çalışmalıyız. Bildiğin gibi, Trantor'u ya da buna benzer bir dünyayı bir daha görecek değiliz."

Dış Vilâyetler Dairesi genel müdürü tombul ellerini çaresiz bir tavırla iki yana açarak, miyop gözleriyle iki ricacıya kurnaz kurnaz baktı. "Ama İmparator rahatsız, baylar. Bu konuyu amirime açmam gerçekten bir işe yaramaz. Majeste İmparator bir haftadan beri hiç kimseyi kabul etmiyor."

Barr sanki büyük bir güven duyuyormuş gibi, "Ama bizi kabul edecektir," dedi. "Özel sekreterin maiyetindekilerden biriyle konuşmamız bunu sağlar."

Genel müdür kesin bir tavırla, "İmkânsız," diye cevap verdi. "Buna kalkıştığım an yerimden olurum. İmparatorla hangi konuda konuşmak istediğinizi bana biraz açıklasaydınız... Size yardım etmeyi istiyorum tabii,

ama bu iş belirsiz birtakım laflarla olmaz. Amirime bu işle ilgilenmem için bir neden göstermeliyim."

Barr nazik nazik, "Meseleyi en yüksek mevkideki bir kimseye açıklamak zorundayım," dedi. "Bu önemsiz bir şey olsaydı, o zaman Haşmetli İmparatorun beni kabul etmesini de istemezdim. Bence bu riski göze almalısınız. Size şunu aa hatırlatmalıyım: Majeste İmparator bu konuya çok önem verecek. Bunu garanti ediyorum. Tabii böyle olunca da bize yardım ettiğiniz için sizi de ödüllendirecek."

"Evet, ama..." Genel müdür sözlerini tamamlamayarak sessizce omzunu silkti.

Barr başını salladı. "Evet, bu bir risk. Böyle risklerin bir karşılığı da olmalıdır. Sizden pek büyük bir ricada bulunacağım. Sorunumuzu açıklamak için bize bu fırsatı sağlamakla büyük bir nezaket gösterdiniz. Size derin bir minnet duyuyoruz. Eğer minnetimizi biraz da şu şekilde açıklamamıza izin verirseniz.. "

Devers kaşlarını çattı. Son bir ay içinde bu sözleri küçük değişikliklerle belki yirmi kez dinlemişti. Konuşma her zaman yarı gizli banknotların çabucak el değiştirmesiyle sona eriyordu. Ama sonuç bu kez biraz farklı oldu. Genellikle banknotlar çabucak ortadan kayboluyordu. Şimdiyse masanın üzerinde kalmıştı. Genel müdür banknotları sayıyor, o arada önlerini ve arkalarını da inceliyordu. "Demek parayı özel sekreterin serveti destekliyor? Değerli para bu. "Genel müdürün sesindeki ifade belli belirsiz değişmişti.

Barr ısrar etti. "Konumuza dönelim..."

Genel müdür onun sözünü kesti. "Hayır, hayır! Bir dakika! Bu işi başından başlayarak ağır ağır inceleyelim. İmparatorla ne işiniz olduğunu öğrenmeyi gerçekten istiyorum. Bu banknotlar yeni, gıcır gıcır. Herhalde çok paranız var. Çünkü benden önce de başka memurları görmüş olmalısınız. Haydi, bana ne olduğunu anlatın."

Barr, "Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi.

"Buraya bakın. Gezegene yasalara aykırı bir şekilde girdiğiniz kanıtlanabilir. Bu sessiz arkadaşınızın kimlik ve giriş kartları yetersiz. O İmparatorun uyruğu değil."

"Bunu reddediyorum."

Memur birdenbire kabalaştı. "Reddetmenizin hiç önemi yok. Yüz kredi karşılığı o kartları imzalayan memur her şeyi itiraf etti. Tabii işkence sonucu. Biz sandığınızdan daha fazla şey biliyoruz."

"Eğer risk dolayısıyla almanızı istediğimiz paranın yeterli olmadığını imaya çalışıyorsanız... "

Genel müdür gülümsedi. "Tersine, para çok yeterli." Banknotları bir kenara attı. "Şimdi konumuza dönelim. İmparator sizinle yakından ilgileniyor. Son zamanlarda Bel Riose'nin konuğuydunuz. Öyle değil mi? Riose'nin komutasındaki güçlerin arasından şaşılacak bir kolaylıkla kaçtınız. Yanınızda Lord Brodrig'in mal ve mülkünün desteklediği paralardan oluşan küçük bir servet de var. Kısacası siz buraya mahsus gönderilmiş iki casus ve kiralık katil değil misiniz? Neyse! Bize bu parayı size kimlerin, ne iş için verdiklerini açıklayacaksınız."

Barr nazik bir öfkeyle, "Biliyor musunuz, efendim," dedi. "Önemsiz bir müdürün bize böyle suçlamalar yöneltmeye hakkı olduğunu sanmıyorum. En iyisi biz gidelim."

"Gitmeyeceksiniz." Genel müdür ayağa kalktı. Artık gözlerindeki o miyoplara özgü ifade de kaybolmuştu. "Şimdi soruları yanıtlamanıza gerek yok. Bunu sonra halledeceğiz. Daha uygun bir zamanda. Ben de Dış Vilayetler Dairesi genel müdürü değilim. İmparatorluk Polisinden bir baş komiserim. İkinizi de tutukluyorum." Parmaklarının arasında ışıltılı, pek etkileyici bir atom-patlatıcı belirdi. "Bugün sizden çok daha önemli kimseler tutuklandı. Biz bir arı kovanını temizlemeye çalışıyoruz."

Devers'in dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Tüccar ağır ağır kendi tabancasına uzandı. Başkomiser neşeyle gülerek silahının tetiğini çekti. Işıltılı güç ışını mahvedici bir alev gibi Devers'in tam göğsüne çarptı. Ama sonra Tüccarın kişisel korunma alanına çarparak sekti, binlerce yıldızcık halinde dağıldı.

Devers de ateş etti. Baş komiserin kafası ortadan kaybolmuş olan gövdesinden ayrılarak yere yuvarlandı. Kafa duvarda yeni açılmış olan delikten süzülen güneş ışığında hâlâ gülümsüyordu.

İki yolcu arka kapıdan çıktılar.

Devers boğuk bir sesle, "Hemen gemiye gidelim," dedi. "Neredeyse alarm verirler." Müthiş bir öfkeyle, fısıltıyla küfretti. "İşte altüst olan bir plan daha! Uzay İblisinin benimle uğraştığına yemin edebilirim."

Ancak bir alana çıktıkları zaman dev televizörlerin etrafını heyecanlı konuşan kalabalık grupların sarmış olduğunu fark ettiler. Ama duracak zamanları yoktu. Kulaklarına gelen kopuk kopuk cümlelere de aldırmadılar. Ama ambara benzeyen pek büyük hangara dalmadan önce Barr bir İmparatorluk Haberleri gazetesini kapmayı başardı. Hangarın damını yakarak büyük bir delik açtılar. Ve gemi bu delikten çıkarak yükseldi.

Barr, "Onlardan kaçabilecek misin?" diye sordu.

Trafik polisleriyle dolu on gemi radyo dalgalarıyla yönetilen yasal "Gidiş Yolu"ndan fırlayarak, süratle ilgili tüm kuralları çiğneyen kaçak teknenin peşine çılgın gibi takıldılar. Daha geride Gizli Servisin güzel biçimli uzay gemileri iyice teşhis edilmiş iki katilin kullandıkları, tanımı dikkatle yayınlanmış olan tekneyi yakalamak için havalanıyorlardı.

Devers, "Şimdi seyret," dedi ve Trantor'un yüzeyinden üç bin kilometre yukarıda hiper-uzaya geçti öfkeyle. Bir gezegen kitlesinin pek yakınında yapılan bu manevra Barr'ın bayılmasına yol açtı. Devers ise korkunç bir ıstırapla, kendinden geçercesine kıvrandı. Ama birkaç ışık yılı ötede, etraflarında uzay bomboştu.

Devers'in gemisi yüzünden duyduğu gurur birden açığa çıktı. "Hiçbir İmparatorluk gemisi bana yetişemez! Ne burada, ne de başka bir yerde!" Sonra acı acı ekledi. "Ama artık kaçabileceğimiz bir yer yok. O gemilerle savaşmamız da imkânsız. Sayıları çok fazla. Ne yapacağız? Kim, ne yapabilir?"

Barr ranzasında bitkince kımıldandı. Hiper-uzayın etkisi henüz geçmemişti. Bütün adaleleri tek tek sızlıyordu. "Kimsenin bir şey yapmasına gerek yok. Her şey sona erdi. Şuraya bak."

Hala elimde sıkıca tuttuğu İmparatorluk Haberleri gazetesini Tüccara doğru uzattı. Başlıklara bir göz atmak Devers'e yeterli geldi.

Tüccar "Riose ve Brodrig. . Geri çağrılmış ve tutuklanmışlar," diye mırıldandı. Boş gözlerle Barr'a bakıyordu. "Ama neden?"

"Haberde bunu kanıklamıyorlar. Ama bu önemli mi? İmparatorluğun Vakıfla giriştiği savaş sona erdi. Siwenna ayaklandı. Haberi OKU, anlarsın." Sesi hafiflemeye başlamıştı. "Vilayetlerden birine uğrar ve son ayrıntıları öğreniriz. Bir itirazın yoksa artık uyumak istiyorum." Öyle de yaptı.

Tüccar gemisi gitgide daha büyüyen uzaklıkları bir çekirge gibi sıçrayarak aşıyor, Vakfa dönmek için Galakside hızla ilerliyordu.

10 - SAVAŞ SONA ERİYOR

Lathan Devers fena halde sıkılıyordu. Nedeni belirsiz bir öfke de duymaktaydı. Madalyasını almış. Belediye Başkanının kırmızı kurdeleyi boynuna geçirirken çektiği tumturaklı nutku ifadesiz bir yüzle dinlemişti. Böylece törendeki rolü sona ermiş ama görgü kuralları onu burada kalmaya zorlamıştı. Devers'in gürültülü gürültülü esnemesine, ayağını rahat bir tavırla bir iskemleye dayamasına engel olan bu kurallar da Tüccarın ait olduğu uzayı özlemle düşünmesine neden oluyordu. O anda uzakta olmayı çok istiyordu.

Siwenna heyeti anlaşmayı imzalamıştı. Ducem Barr da heyetin en ünlü ve şerefli üyesiydi. Bu anlaşmaya göre, Siwenna İmparatorluğun siyasi yönetiminden çıkarak Vakfın ekonomik kontrolüne giren ilk vilayet oluyordu.

İmparatorun sınır filosunun gerisinde Siwenna ayaklandığı zaman ele geçirilen beş savaş gemisi hızla geçtiler. Bu dev gibi ağır gemiler kentin üzerinden uçarken top atışıyla halkı selamladılar.

Artık geriye içki içmek, etiket kurallarına uymak ve gevezelik etmekten başka bir şey kalmıyordu.

Biri Devers'e seslendi. Forelli'di bu. Devers, bu adam bir sabahlık kazancıyla benim gibi yirmi kişiyi satın alır, diye düşündü hırsla. Forell şimdi nazik ama kendisini aşağı gördüğünü belirten bir tavırla parmağını bükmüş onu yanına çağırıyordu.

Devers serin bir gece rüzgârının estiği balkona çıkarak uygun şekilde selam verdi. Ama o arada sakalı dikleşmiş, kaşları da çatılmıştı. Ducem Barr da oradaydı, gülümsüyordu.

Siwenna'lı soylu, "Devers, imdadıma yetişmelisin," dedi. "Beni alçakgönüllülükle suçluyorlar. Bu korkunç ve anormal bir suçtur."

"Devers..." Forell konuşmaya başlarken, ağzının yanına sıkıştırmış olduğu kalın sigarı dudaklarının arasından çekti. "Lord Barr, Cleon'un

hükümet merkezine yaptığınız yolculuğun Riose'nin geri çağrılmasıyla hiçbir ilişkisi olmadığını iddia ediyor."

"Gerçekten hiçbir ilişkisi yok, efendim." Devers'in sesi sertti. "Biz İmparatoru göremedik. Geri dönerken aldığımız haberler de yargılamanın sadece bir oyun olduğunu açıklıyordu. Bel Riose'nin saraydaki İmparatora düşman gruplarla ilişki kurduğuna dair birtakım saçma sapan iddialarda da bulundular."

"Yani suçsuz muydu?"

Barr atıldı. "Riose mi? Evet! Galaksi adına! Gerçekten suçsuzdu. Brodrig kafasında İmparatora ihanet etmeye karar vermişti. Ama o da kendisini suçladıkları şeylerin hiçbirini yapmamıştı. Mahkemede bir komedi oynandı. Ama bu gerekliydi. Önceden tahmin edilebilecek, kaçınılmaz bir şey."

"Çünkü psiko-tarih ilkeleri bunu zorunlu kılıyordu. Öyle mi?" Forell bu sözleri uzun bir tanışıklığın verdiği neşeli rahatlıkla, yankılar yapan bir sesle söylemişti.

"Tabii." Barr birden ciddileşti. "Durumu daha önce kavrayamadım... Ama her şey sona erince... şey... insan kitabın sonundaki çözümlere baktığı zaman bir problemin çok basit olduğunu düşünür; Şimdi İmparatorluğun sosyal yapısının onun fetih hareketlerine girişmesini imkânsızlaştırdığını anlıyoruz. Başta zayıf bir İmparator olduğu zaman güçlü liderler kendilerini ölüme götüren bir taht kavgasıyla ülkeyi parça parça ediyorlar. Başta güçlü bir İmparator olduğu zaman da İmparatorluk felce uğrayarak kaskatı kesiliyor. Belki bu o an için parçalanmayı durduruyor. Ama buna karşılık gelişme de feda edilmiş oluyor."

Forell sigarının dumanlarını arka arkaya üfleyerek, "Ne dediğiniz anlaşılmıyor, Lord Barr," diye homurdandı.

Barr ağır ağır gülümsedi. "Hım... Belki de öyle. Bu gerçek bir psiko-tarif uzmanı olarak eğitilmemenin yol açtığı bir güçlük. Açlıktan yoksun sözler matematik denklemlerin yerini tutamazlar. Ama şimdi düşünelim... "

Barr düşünürken, Forell rahat bir tavırla sırtını balkonun parmaklığına dayadı. Devers kadife gibi gökyüzüne bakarken Trantor'u anımsamaya çalışıyordu.

Sonra Barr, "Anlayacağınız, efendim," diye başladı. "Siz ve Devers... ve herkes, İmparatorluğu yenmek için önce İmparatorla Riose'nin arasının açılması gerektiğini düşündü. Siz, Devers ve diğerleri... hepiniz haklıydınız. İç bölünme prensibi bakımından daima haklıydınız. Ama İmparatorla Riose'nin arasının bireylerin davranışları sayesinde açılabileceğini düşündüğünüz zaman da yanılıyordunuz. Üstelik o anda akla gelen önlemlerle bunun başarılacağına inandığınız için de hatalıydınız. Rüşvet ve yalanı denediniz. Karşınızdakinin hırsı ve korkusundan yararlanmaya çalıştınız. Ama bütün bu zahmetlerinize karşılık elinize hiçbir şey geçmedi. Üstelik her girişimde sonra durum... görünüşte... daha da kötüleşti."

"Ve bu küçücük dalgacıkların çırpınışları sırasında dev Seldon dalgası ilerledi. Sessizce ama karşı konulamayacak bir şekilde..." Ducem Barr dönüp parmaklığın üzerinden bayram eden kente baktı. "Bir ölünün eli hepimizi de itiyordu. Büyük bir Generali de, haşmetli bir İmparatoru da. Benim dünyamı da, sizin gezegeninizi de. Seldon'un ölü eliydi bu. Seldon, Riose'nin sonunda başarısızlığa uğrayacağını biliyordu. Çünkü onu başarısızlığa kazandığı başarılar sürükleyecekti. Başarısı ne kadar büyük olursa, başarısızlığı da o denli büyük olacaktı."

Forell alayla, "Sözlerinizin daha anlaşılır bir hal aldığını söyleyemeyeceğim," dedi.

Barr heyecanla konuşmasını sürdürdü. "Bir dakika... Duruma bir göz atın. Zayıf bir lider bizi hiçbir zaman tehlikeli bir duruma düşüremezdi. Bu belli bir şey. Zayıf bir İmparatorun güçlü bir lideri de yine bizi etkileyemezdi. Çünkü o kendince daha değerli bir şeye göz diker ve onu hedeflerdi. Tarih bize, son iki yüzyılda tahta çıkan İmparatorlardan dörtte üçünün başkaldırmış eski liderler ve eski valiler olduğunu gösteriyor."

"O halde Vakfa ancak güçlü bir İmparatorla, güçlü bir lider bir arada zarar verebilirler. Çünkü güçlü bir İmparator tahtından kolay kolay indirilemez. Güçlü bir lider de bu yüzden gözlerini dışarıya, sınırların ötesine diker. Ama bir İmparatorun güçlü olmasını ne sağlar? Cleon neden güçlü? Cevap belli. Cleon güçlü, çünkü uyruklarından kimsenin güçlenmesine izin vermiyor. Fazla zengin olan bir saraylı, halk tarafından fazla sevilen bir lider tehlikeli sayılıyor. İmparatorluğun son yüzyılları kapsayan tarihi yeterince zeki olan bir İmparatorun kolaylıkla güçlenebileceğim kanıtlıyor..."

"Riose birçok zafer kazanmıştı. İmparator bu yüzden ondan kuşkulanmaya başladı. Yaşadığı günlere özgü o hava Cleon'u kuşkucu bir insan yapmıştı. Riose rüşvet kabul etmiyor muydu? İşte bu kuşku uyandıracak bir şeydi. Demek ki, bu genç adamın başka amaçları vardı. İmparatorun en güvendiği saraylı birdenbire Riose'nin tarafını mı tutmaya başlamıştı? Büyük kuşku uyandıracak bir şeydi bu. Demek onun da gizli amaçları vardı. Şüpheyi uyandıran kişisel davranışlar değildi. Başka bir tavır da yine aynı sonucu doğuracaktı. İşte bu yüzden bireysel planlarımıza hiç gerek yoktu. Ve bunlar başarılı da olamadılar zaten. Şüphe uyandıran Riose'nin başarılarıydı. Bu yüzden onu geri çağırdılar. Suçladılar, mahkûm ettiler. Ve öldürdüler. Böylece Vakıf da tekrar kazanmış oldu."

"Olaylar ne şekilde bir araya gelirlerse gelsinler, Vakıf yine de kazanacaktı. Kaçınılmaz bir şeydi bu. Riose ne yaparsa yapsın, biz nasıl davranırsak davranalım, sonuç yine aynı olacaktı."

Vakıflı milyarder ağır ağır başını salladı. "Anlıyorum. Ama ya İmparatorla lider aynı kişi olsaydı? Ha? O zaman ne olurdu? Bu olasılık üzerinde durmadınız. Onun için iddialarınızı kanıtlamış sayılmazsınız." Barr omzunu silkti. "Ben hiçbir şeyi kanıtlayamam. Matematikçi değilim. Ama mantığınıza hitap ediyorum. Her aristokratın, her güçlü adamın, her korsanın tahta çıkmayı hayal ettiği ve tarihin de açıkladığı gibi genellikle bunu başardığı bir İmparatorlukta, Galaksinin en ucunda yabancılarla savaşa dalan bir hükümdarın sonu ne olurdu? O güçlü bir İmparator olsaydı bile... Biri çok geçmeden başkaldırır ve İmparator da ister istemez merkeze dönmek zorunda kalırdı. İmparatorluğun toplumsal iklimi onun sınırda uzun süre kalmasını engellerdi.

"Bir keresinde Bel Riose'ye İmparatorluğun bütün gücünün bile Hari Seldon'un ölü elini durduramayacağını söyledim."

"Güzel! Çok güzel!" Forell abartmalı bir memnunlukla konuşuyordu. "İmparatorluğun bizi bir daha tehdit edemeyeceğini söylüyorsunuz o halde."

Barr başını salladı. "Bana öyle geliyor. Açıkçası Cleon'un bu yılı çıkarabileceğini sanmıyorum. O ölünce de vâris sorunu ortaya çıkacak. Belki de o zaman İmparatorluk son bir iç savaşa sahne olacak."

Forell, "O halde," dedi. "Artık hiç düşmanımız yok."

Barr'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "İkinci Vakfı unutmayın."

"O Galaksinin taa öbür ucunda. Daha yüzyıllar boyunca bize bir şey yapamazlar."

Devers bu sözler üzerine birden dönüp yüzünde öfkeli bir ifadeyle Forell'in karşısına dikildi. "Belki de iç düşmanlar var."

Forell sakin sakin, "Öyle mi?" diye sordu. "Kimler örneğin?"

"Diyelim ki, servetin birkaç kişinin elinde toplanmasından hoşlanmayan, para kazanmak için durmadan çalışıp çabalayan kimseler hak ettiklerinin verilmesinden hoşlanmayan kişiler... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

Forell'in bakışlarındaki küçümseyiş yavaş yavaş kayboldu. Şimdi onun gözlerinde de Devers'inkiler de olduğu gibi müthiş bir öfke vardı.

İKİNCİ BÖLÜM - KATIR

KATIR... Galaksi tarihinin önemli kişileri arasında hakkında nispeten en az bilgi sahibi olduğumuz kimse 'Katır'dır. Katır'ın gerçek adı bilinmemekte, çocukluk ve gençlik yılları konusundaysa sadece tahminler yürütülmektedir. Katır'ın büyük bir üne eriştiği o süre konusunda da bilgi kaynağımız yine onun düşmanları, özellikle genç bir gelindir...

Galaksi Ansiklopedisi.

Bayta, Haven'i ilk gördüğü zaman manzara hiç de öyle ahım şahım değildi. Kocası ona Haven'i işaret etti. Galaksinin sınırındaki ıssız bölgede kaybolmuş gibi gözüken sönük bir yıldızdı bu. Haven son seyrek kümeden daha ötedeydi. Hafif ışıklar bulunduğu ıssız yeri biraz aydınlatıyorlardı. Haven bu ışıkların arasında bile yine de dikkati çekmiyordu.

Toran evliliklerinin ilk günlerini geçirecekleri bu Kırmızı Cüce'nin görünüşünün hiçte etkileyici olmadığının farkındaydı. Bu yüzden sıkılgan bir tavırla dudağını büktü. "Biliyorum, Bay. Bu değişiklik pek de hoş sayılmaz. Yani Vakıftan sonra burası... "

"Evet, korkunç bir değişiklik bu, Toran. Keşke seninle evlenmeseydim."

Genç adamın yüzünde bir an kırıldığını gösteren bir anlam belirdi. Toran kendisini toplayamadan Bayta özel haillerde yaptığı gibi pek tatlı bir sesle. "Pekala, deli," dedi. "Şimdi alt dudağını iyice sarkıt ve bana ölmek üzere olan bir ördek gibi bak. Sonra başını omzuma daya. Ben de saçını okşayarak statik elektrik oluşturayım. Sana saçma sapan sözler söylememi bekliyordun değil mi? 'Seninle her yerde mutlu olurum, Toran,' diyeceğimi umuyordun. Ya da 'Yıldızların arasındaki derinlikler bile sen yanımdayken bana bir yuva gibi gözükür, diyeceğimi. Haydi, haydi, itiraf et. "Parmağını kocasına doğru salladı. Sonra Toran tam ısıracağı sırada parmağını telaşla çekti.

Genç adam, "Teslim olursam," dedi. "Ve haklı olduğunu da itiraf edersem, akşam yemeğini sen hazırlar mısın?"

Bayta memnun memnun başını salladı. Toran da gülümseyerek karısına baktı.

Bayta'nın başkalarının başını döndürecek kadar şahane güzel olmadığını itiraf ediyordu. Ama Bayta'yı her gören tekrar dönüp bakıyordu, o da başka. Simsiyah saçları parlak ama dümdüzdü. Ağzı biraz büyükçeydi. Gergin alnı beyaz, kaşları biçimli ve sıktı. Daima gülen gözleri maun rengiydi.

Bayta pratik, romantik olmayan, hayata gerçekçi gözlerle bakan bir insan tavırları takınırdı hep. Kullandığı bu maske çok sağlamdı ve Bayta bunun düşürülmemesi için de canla başla çabalardı. Ama aslında bu maskenin altında kolaylıkla görülmeyen yumuşacık bir yer vardı. Bunu ancak oraya erişmenin yolunu bildiğiniz takdirde fark edebilirdiniz. O arada bu yeri aradığınızı belli etmemeniz de gerekirdi.

Toran gerek olmamasına karşın kontrolleri yeniden ayarladı, sonra rahatça oturmaya karar verdi. Gemiyi "elle" yönetmesi için yıldızlararası bir sıçrama daha yapması, ondan sonra da birkaç bin parsek "dümdüz" gitmesi gerekiyordu. Arkaya doğru eğilerek depoya baktı. Bayta orada birkaç kutuyla uğraşıyordu.

Toran'ın Bayta'ya olan tavırlarında hafif bir "kendini beğenmişlik" vardı. Üç yıl boyunca aşağılık duygusuna kapılmamak için çabalayan birinin zaferini belirten mutlulukla karışık bir davranıştı bu. Sonuçta bir taşralıydı Toran. Yalnız taşralı değil aynı zamanda "firari" bir Tüccarın oğluydu. Bayta ise Vakıftandı. Üstelik sülalesi taa Hobar Mallovv'a kadar uzanıyordu.

Toran için için hafifçe titredi. Bayta'yı mağara-kentlerle dolu, kayalık Haven'e götürmesi hiç de hoş değildi aslında. Bu yetişmiyormuş gibi karısı bir Tüccarın Vakfa duyduğu o töresel düşmanlıkla da karşılaşacaktı. Bir göçebenin bir kentliye karşı duyduğu düşmanlıkla. Bu daha da kötüydü.

"Neyse..."

Akşam yemeğini son "sıçrama" izledi.

Şimdi Haven kıpkırmızı bir aleve benziyordu. Atmosferin belirsizleştirdiği çevresiyle, yarısı karanlık ikinci gezegen kırmızı bir ışık

lekesi gibiydi. Bayta büyük görme tablosunun üzerine eğildi. Bunun örümcek ağına benzeyen çizgilerinin tam ortasında İkinci Haven görülüyordu.

Genç kadın ciddi ciddi, "Önce babanla tanışmış olmayı isterdim," dedi. Benden hoşlanmazsa..."

Toran kayıtsızca, "O zaman babamda bu duyguyu uyandıran ilk güzel kız sen olursun," diye karşılık verdi. "Babam kolunu kaybedip Galakside dolaşmaktan vaz geçmeden önce... Neyse... Bunu ona sorarsan maceralarını sana kulakların aşınıp küçülünceye kadar anlatır. Onu bir süre dinledikten sonra olayları abarttığını düşünmeye başlamıştım. Çünkü hiçbir hikâyeyi ikinci kez aynı şekilde anlatmıyordu."

Haven onlara doğru hızla geliyordu sanki. Etrafını karaların sardığı deniz önlerinde ağır ağır dönüyordu. Alacakaranlıkta kurşuni bir renge bürünmüştü. Bazı yerlerde ince bulutlar yüzünden gözükmüyordu. Kıyıdan sivri dişlere benzeyen dağlar yükselmekteydi.

Gezegene yaklaşırlarken denizin yüzü kırıştı. Sonunda ufukta kaybolurken bir an kıyıyı sarmış olan buzlu düzlükleri gördüler.

Geminin hızı azalırken Toran mırıldandı. "Elbisen kapalı mı?"

İçten ısıtılan, cilde yapışan, süngerli bir elbise giymiş olan Bayta'nın yüzü yuvarlak ve pembe duruyordu.

Gemi çatırdayarak bir yaylanın hemen yakınındaki düzlüğe indi.

Dış Galaksiye özgü gecenin zifiri karanlığına çıktılar. O ani soğukta Bayta usulca inledi. Hafif bir rüzgâr etrafta dolaşıyordu. Toran karısını dirseğinden tutarak onu beceriksizce koşturmaya başladı. İyice sıkıştırılmış, düzgün toprak yerde ileride parlayan yapay ışıklara doğru gittiler.

Çifte doğru gelen muhafızlar onlarla yarı yolda karşılaştılar. Toran'la fısıltıyla konuştuktan sonra karı kocayı ışıklara doğru götürdüler. Kaya kapı açılıp arkalarından kapandığı zaman o rüzgâr da, soğuk da kesildi. Duvarları ışıklı sıcak yerde şaşılacak bir faaliyet göze çarpıyordu. Masalarda oturan adamlar başlarını kaldırdılar. Toran belgeleri çıkardı.

İlgililer kâğıtlara çabucak bir göz attıktan sonra onlara ilerleyebileceklerini işaret ettiler.

Toran karısına, "Bu kolaylığı bize babam sağlamış," diye fısıldadı. "Burada genellikle beş saat beklenir."

Mağara-kenti sanki gündüz ışığı aydınlatıyordu. Genç bir güneşin beyaz ışığı. Ama tabii orada güneş yoktu. Gökyüzünün yerini almış olan tavan da etraftaki ışıltı yüzünden gözükmüyordu. Sıcak hava uygun yoğunluktaydı. Her taraf yeşillik kokuyordu.

Bayta, "Ah, Toran," diye bağırdı. "Burası çok güzel."

Toran endişeyle karışık bir sevinçle gülümsedi. "Tabii burası Vakfa hiç benzemiyor, Bay. Ama burası İkinci Haven'in en büyük kenti. Burada yirmi bin kişi oturuyor. Kenti seveceğinden eminim. Korkarım burada eğlence sarayları yok. Ama buna karşılık gizli polis de bulunmuyor."

"Ah, Torie, burası bir oyuncak kente benziyor! Her şey beyaz ve pembe. O kadar da temiz ki."

"Şey..." Toran karısıyla birlikte kenti inceledi.

Evler genellikle iki kattı. O bölgede bulunan damarlı, düzgün bir taştan yapılmışlardı. Burada Vakfın kuleleri ve Eski Kralların dev siteleri yoktu. Kent küçük ama kişilik sahibiydi. Kitlelerin yaşadığı Galakside geçmişteki kişisel çabanın bir kalıntısıydı.

Toran birdenbire dikleşti. "Bay! Babam orada! Şurada, geri zekâlı, işaret ettiğim yerde! Onu göremiyor musun?"

Bayta kayınpederini farketti. İriyarı bir adam telaşla el sallıyordu. Parmaklarını sanki havada delice bir şeyler arıyormuş gibi açmıştı. Bir yandan da gök gürültüsüne benzeyen bir sesle onlara sesleniyordu. Bayta iyice kırpılmış çim alanda hızla ilerleyen kocasının peşinden gitti. Hâlâ bağırarak elini sallayan Tek-Kol'un arkasında daha ufak tefek, ak saçlı bir adamın adeta kaybolmuş olduğunu farketti.

Toran omzunun üzerinden, "O da babamın üvey kardeşi," diye bağırdı. "Hani sana Vakfa gittiğinden söz etmiştim."

Çim alanda karşılaştılar. Gülüyor, anlaşılmaz bir şeyler söylüyorlardı. Toran'ın babası mutluluğundan son bir kez daha bir nağra attı. Kısa ceketini çekiştirdi, tek lüks eşyası olan maden süslü kemerini düzeltti.

Artık bir Toran'a bakıyordu, bir Bayta'ya. Sonra biraz da soluk soluğa, "Eve dönmek için pek kötü bir gün seçtin, oğlum," dedi.

"Ne? Ah, Seldon'un doğum günü değil mi?"

"Öyle. Buraya gelebilmek için bir araba kiralamak zorunda kaldım. Randu'yu da taşıtı kullanması için kaçırdım. Tabanca da çeksen bir tek boş araç bulamazsın." Artık gözlerini Bayta'ya dikmiş, başka tarafa bakmıyordu. Geliniyle daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Kristal resmin yanımda. Pek de güzel. Ama şimdi o resmi çekenin amatörün biri olduğunu anlıyorum." Cebinden küçük, saydam bir küp çıkarmıştı. Küpün içinde Bayta'nın küçük bir minyatürü vardı. Gülümsüyordu. Resim ışıkta renklenerek canlandı sanki.

Bayta, "Ah, o mu?" dedi. "Toran size o karikatürü neden yolladı acaba? Size yaklaşmama izin vermenize şaşıyorum, efendim."

"Öyle mi? Beni 'Fran,' diye çağırmalısın. Ben öyle resmilikten hiç anlamam. Böyle davrandığın için koluma gireceksin ve birlikte arabaya gideceğiz. Bugüne kadar oğlumun ne yaptığını, ne istediğini pek bilmediğini sanırdım. Ama galiba bu fikrimi değiştireceğim. Sanırım değiştirmem gerekiyor."

Toran üvey amcasına usulca, "Bizim ihtiyar son zamanlarda nasıl?" diye sordu. "Hâlâ kadınları kovalıyor mu?"

Randu gülümserken bütün yüzü kırış kırış oldu. "Fırsat buldukça, Toran, fırsat buldukça. Bazen gelecek yıl dönümünde altmışına basacağını hatırlıyor ve o zaman bütün cesareti kırılıyor. Ama o kötü düşünceyi bağırıp çağırarak kafasından kovuyor ve eski halini alıyor. O eski tip bir Tüccar. Ya sen Toran? Bu kadar güzel bir kızı nerede buldun?"

Genç adam gülümseyerek Randu'nun koluna girdi. "Üç yıl süren maceramı sana bir saniyede anlatı-vermemi mi istiyorsun, amca?"

Bayta evin küçük oturma odasında yol peleriniyle kukuletasını biraz uğraşarak çıkardı. Saçlarını açarak başını salladı. Bir koltuğa oturarak ayak ayak üstüne attı ve pembe yüzlü iriyarı Fran'ın takdir dolu bakışlarına karşılık verdi.

"Neyi hesaplamaya çalıştığını biliyorum. Sana yardım edeceğim. Yaş, yirmi dört. Boy, bir altmış. Kilo, elli. Özel Eğitim konusu, tarih."

Kayınpederinin kesik kolunu saklamak için daima hafifçe yan döndüğünü fark etmişti.

Fran, Bayta'ya doğru eğilerek, "Madem bu konuyu açtın," dedi. "Kilo, elli dört." Genç kadın kızarınca da gürültülü bir kahkaha attı. Sonra diğerlerine döndü. "Bir kadının kilosunu kollarının üst kısmına bakarak anlayabilirsiniz. Tabii bu konuda tecrübeniz varsa. İçki ister misin, Bay?"

"İçki de istiyorum, başka şeyler de."

Bayta'yla Fran birlikte odadan çıktılar. Toran ise yeni kitaplar alınıp alınmadığını anlamak için raflara göz gezdirmeye başladı.

Fran yalnız başına dönerek, "Bayta daha sonra aşağıya inecek," diye açıkladı. Köşedeki büyük koltuğa ağır ağır yerleşerek, kolaylıkla kıvıramadığı sol bacağını önündeki tabureye doğru uzattı. Kırmızı yüzündeki neşeli ifade kaybolmuştu. Toran babasına döndü.

Fran, "Neyse eve döndün, oğlum," dedi. "Buna çok seviniyorum. Kadınından hoşlandım. Çekingen ve mızmız bir taze değil."

Toran kısaca, "Onunla evlendim," dedi.

"Bu bambaşka bir mesele, oğlum." Fran'ın gözleri daha koyu renk duruyordu şimdi. "Geleceği bu şekilde bağlamak budalaca bir şey. Ben senden çok yaşlıyım ve çok daha tecrübeliyim. Ben hiçbir zaman böyle bir şey yapmadım."

Bir köşede sessizce duran Randu onun sözünü kesti. "Bu ne biçim bir kıyaslama, Franssart? Altı yıl önce mecburi iniş yapıncaya kadar hiçbir yerde fazla kalmıyordun ki. Oysa evlenmek için belirli ve kesin bir ikamet yeri olması gerekir. O kazadan sonra seninle evlenmeyi kim ister ki?"

Tek kollu adam yerinde dikleşerek öfkeyle karşılık verdi. "Beni isteyen çok, ak saçlı bunak!"

Toran telaşla araya girdi. "Bu daha çok yasal bir formalite, baba. Evliliğin yararlı tarafları da var."

Fran söyledi. "Daha çok kadın için."

Randu, "Öyle de olsa," diye itiraz etti. "Bu konuda karar vermek çocuğa düşer. Evlilik Vakıflıların eski törelerinden biridir."

Fran hâlâ öfkeliydi. "Vakıflılar dürüst bir Tüccar için uygun bir örnek sayılamazlar."

Toran tekrar söze karıştı. "Karım bir Vakıflı." Bir babasına baktı, bir üvey amcasına. Sonra da usulca ekledi. "Geliyor."

Fran anılarından söz ederek akşam yemeğine tat kattı. Anlattığı üç hikâye de kan, kadınlar ve kazançla ilgili abartmalı şeylerdi. Yemekten sonra havadan sudan söz ettiler. Küçük televizör açılmıştı. Fısıltıyla klasik bir tiyatro eseri oynanıyordu.

Randu alçak sedire rahatça yerleşti. Uzun çubuğundan ağır ağır yükselen dumanların arasından Bayta'ya baktı. Genç kadın uzun yıllar önce Fran'ın ticaret için yapılan bir yolculuktan geri dönerken getirdiği ve artık en önemli günlerde yere serilen beyaz kürk halının üzerine diz çökmüştü.

Randu nazik nazik, "Sen tarih mi okudun, kızım?" diye sordu.

Bayta başını salladı. "Öğretmenlerim bana baktıkça umutsuzluğa kapılıyorlardı. Ama sonunda biraz bir şeyler öğrenmeyi başardım."

Toran memnun memnun atıldı. "Ona burs vermeyi teklif etmişler, hepsi o kadar."

Randu sakin tavrıyla sorularına devam etti. "Ne öğrendin bakalım?"

Bayta güldü. "Her şeyi hemen buracıkta anlatmamı mı istiyorsun?"

Yaşlı adam usulca gülümsedi. "Pekâlâ... O halde Galaksinin durumu hakkında ne düşünüyorsun?" Bayta fikirlerini özetledi. "Bence bir Seldon krizi daha yaklaşıyor. Eğer öyle bir şey olmazsa, o zaman Seldon planından tümüyle vazgeçilmesi gerekir. Bu durumda planın başarısız olduğu anlaşılır."

Fran oturduğu köşeden, "Vay vay vay," diye mırıldandı. "Seldon'dan nasıl söz ediyor. Ama bu düşüncesini yüksek sesle tekrarlamadı.

Randu düşünceli düşünceli çubuğunun ucunu emdi. "Öyle mi? Neden böyle düşünüyorsun, Bayta? Gençliğimde ben de Vakfa gittim. Ve benim de bir zamanlar parlak, dramatik düşüncelerim vardı. Ama şimdi... Neden böyle söylüyorsun?"

Bayta çıplak ayaklarının parmaklarını yumuşak beyaz halının uzun tüylerinin arasına sokarak, küçük çenesini tombul eline dayadı. Gözlerinde

dalgın ve düşünceli bir ifade belirmişti. "Şimdi... bence Seldon o eski Galaksi İmparatorluğundan daha iyi bir dünya yaratmak istiyordu. Seldon planının bütün amacı buydu. Üç yüzyıl önce, Seldon Vakfı ilk kurduğu sırada İmparatorluk parçalanıyordu. Tarihin iddiaları doğruysa ülke üç derde birden tutulmuştu ve İmparatorluk bu yüzden çöküyordu: Tembellik, despotluk ve evrenin ürünlerinin kötü bir şekilde dağılmış olması."

Randu ağır ağır başını salladı. Toran ise gururla parlayan gözleriyle karısına bakıyordu. Fran köşesinde dilini şaklatarak kadehini dikkatle tekrar doldurdu.

Bayta konuşmasını sürdürdü. "Seldon'la ilgili hikâye doğruysa... o zaman uzman yarattığı psiko-tarih biliminin ilkelerinden yararlanarak İmparatorluğun tümüyle çökeceğini saptadı. İnsanlığa yeniden uygarlık ve kültür getirecek İkinci bir İmparatorluğun kurulması için Galaksinin otuz bin yıllık bir barbarlık çağı geçireceğini de açıkladı. Seldon bütün hayatını bu canlandırışı çabuklaştıracak koşulları sağlamaya adadı."

Fran o kalın sesiyle, "İşte bu yüzden iki Vakfı kurdu," diye bağırdı. "Ruhu şad olsun."

Bayta onayladı. "Bu yüzden iki Vakfı kurdu. Bizim Vakıf ölmekte olan İmparatorluğun bilim adamlarından oluşuyordu. Onlar bilim ve insan bilgisinin yeni doruklara erişmesini sağlayacaklardı. Vakfın uzaydaki yeri dikkatle seçilmişti. Tarihi çevre de uygundu. Dâhi Seldon yaptığı dikkatli hesaplar sonucu Vakfın bin yıl içinde daha yeni ve daha büyük bir İmparatorluk halini alacağını düşündü." Diğerleri saygı dolu bir sessizlikle ona baktılar.

Genç kadın usulca, "Eski bir hikâye bu," dedi. "Bunu hepiniz biliyorsunuz. Hemen hemen üçyüz yıldan beri Vakıftaki herkes de bu hikâyeyi biliyor. Ama ben çabucak tekrarlamanın yararlı olacağını düşündüm. Bugün Seldon'un doğum günü. Ben Vakıftanım, siz de Haven'lısınız ama aramızda yine de bu ortak anı var..." Ağır ağır bir sigara yakarak bunun ateşli ucuna dalgın dalgın baktı. "Tarih yasaları, fizik biliminin yasaları gibi mutlaktır. Belki bu konuda hata yapma olasılığı daha fazladır. Çünkü tarih, fizik gibi sayısız atomla değil, insanlarla uğraşır. Bu yüzden de kişisel değişiklikler önem kazanır. Seldon bin yıllık gelişme süresinde bir dizi acil durumla karşılaşılacağını saptadı. Her kriz toplumumuzun daha önceden çizilmiş bir yolda ilerlemesini sağlayacaktı.

Bizi yöneten o krizlerdi. Onun için şimdi de acil bir durumla karşılaşmalıyız!"

Bayta heyecanla tekrarladı. "Şimdi. Son krizden bugüne kadar hemen hemen bir yüzyıl geçti. Ve o yüzyıl süresinde İmparatorluğun bütün kötülükleri Vakıfta da görüldü. Tembellik! Bizim yönetici soylular sınıfı bir tek yasa biliyor: Değişme yok! Despotluk! Bir tek kuralı tanıyorlar: Güç! Ürünlerin kötü dağıtılması. Bir tek istekleri var: Ellerine geçirdiklerini bir daha bırakmamak!"

Fran iri yumruğunu koltuğunun dirsek dayanılan yerine indirerek kükredi. "Ve diğerleri açlıktan ölüyorlar! Kızım, dudaklarından inci dökülüyor senin. Para keselerinin üzerine çöreklenmiş olan şişko sülükler Vakfı mahfa sürüklerken, cesur Tüccarlar fakirliklerini Haven gibi berbat dünyalarda yaşayarak gizlemeye çalışıyorlar. Seldon'a yapılan bir hakaret bu! Onun yüzüne çamur atmaktan, sakalına tükürmekten farksız bir şey!" Kolunu havaya kaldırdı, yüzü uzadı. "Ah, öbür kolumu kaybetmemiş olsaydım! Daha önce beni bir kerecik dinlemiş olsalardı!"

Toran, "Baba," dedi. "Sinirlenme."

Babası öfkeyle onun taklidini yaptı. "Sinirlenme! Sinirlenme! Sonsuza dek burada yaşayacak ve burada öleceğiz! Ve sen, 'Sinirlenme,' diyorsun!"

Randu çubuğuyla işaret etti. "Fran da bizim Lathan Devers'imiz. Devers seksen yıl önce kocan Toran'ın dedesinin babasıyla birlikte tutsakların çalıştırıldığı madenlerde öldü. Bayta. Çünkü fazla cesurdu ama ihtiyatlı değildi... "

Fran, "Galaksi adına!" diye yemin etti. "Onun yerinde ben olsaydım aynı şekilde davranırdım. Devers tarihin en büyük Tüccarıydı. Vakıflıların yaptığı o fazla geveze Mallow'dan daha üstündü. Vakfı yöneten o haydutlar Devers'i adalete bağlı olduğu için öldürdüler. Bu yüzden onlardan sorulacak hesap daha da kabardı."

Randu, "Devam et, kızım," dedi. "Yoksa Fran sabaha kadar konuşacak ve yarın da söylenip duracak." Bayta ani bir sıkıntıyla mırıldandı. "Anlatılacak bir şey yok ki. Bir kriz olmalı. Ama ben bunu nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Vakıftaki durumun düzeltilmesini isteyen gruplara müthiş baskı yapılıyor. Belki siz Tüccarlar isteklisiniz ama peşinizi bırakmıyorlar.

Her biriniz bir tarafa dağılmışsınız. Vakıf içinde ve dışındaki iyiniyetli kimseler birleşebilselerdi..."

Fran alayla gürültülü bir kahkaha attı. "Duyuyor musun, Randu, söylediklerini duyuyor musun? 'Vakıf içindeki ve dışındaki' diyor. Kızım, kızım, mızmız Vakıflılardan kimseye bir hayır gelmez. İçlerinden bazıları kırbaçları ele geçirmişler. Diğerleriyse kırbaçlanıyor. Hem de öldüresiye."

Bayta birkaç kez Fran'ın sözünü kesmeye çalıştı. Ama adam coşmuştu, sözleri bir selden farksızdı. Toran 'eğilerek eliyle karısının ağzını kapattı. Soğuk bir tavırla, "Baba," diye hatırlattı. "Sen Vakfa hiç gitmedin. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Orada gizli bir yeraltı örgütü var. Bu grup cesur ve cüretli insanlardan oluşuyor. Bayta da onlardan biriydi... "

"Peki, oğlum, peki. Ben Bayta'yı kırmak istemedim. Kızacak ne var?" Fran gerçekten üzülmüştü.

Toran konuşmasını heyecanla sürdürdü. "Senin kusurun nedir biliyor musun, baba? Her şeye bir taşralı gözüyle bakıyorsun. Yüz bin kadar Tüccar uzayın ücra bir köşesindeki istenmeyen bir gezegende deliklere saklandığı için onların olağanüstü insanlar olduklarını düşünüyorsun. Tabii Vakfın buraya gönderdiği vergi memurları bir daha Haven'den ayrılamıyorlar ama bana sorarsan bu da ucuz bir kahramanlık. Vakıf bir filo yollasaydı ne yapardın?"

Fran sert sert, "Gemileri toz ederdik," dedi.

"Onlar da gezegeni havaya uçururlardı. Sonunda yine Vakıf kazanırdı. Sayınız az, silahınız yok. Organizasyon bozuk. Vakıf Haven'la daha yakından ilgilenir ilgilenmez, bu söylediklerimin doğru olduğunu anlayacaksın. Onun için kendinize müttefik bulmanız doğru olur. Mümkünse Vakıftan kimselerle anlaşın."

Fran üvey ağabeysine iri, aciz bir boğa gibi baktı. "Randu."

Randu çubuğunu dudaklarının arasından çekti. "Çocuk haklı, Fran. Kalbinin derinliklerinden gelen o sesi dinlediğin zaman Toran'ın doğruyu söylediğini anlarsın. Ama bu düşünceler seni rahatsız ediyor. Bu yüzden de gürleyerek onları unutmaya çalışıyorsun. Ne var ki, o sesi susturamıyor, kafandaki düşünceleri kovamıyorsun. Toran, sana bu sözleri neden söylediğimi açıklayacağım." Bir süre düşünceli düşünceli çubuğunu tüttürdü. Sonra tablanın kenarına doğru tuttu. O ışığın sessizce parlamasını

bekledi. Çubuk temizlenmişti. Randu çubuğu yeniden doldurarak küçük parmağıyla, kesin hareketlerle tütünü ağır ağır sıkıştırdı. "Vakfın bizimle ilgilenebileceğine dair olan sözlerin çok doğru, Toran. Son zamanlarda buraya iki kişi geldi. Tabii vergi toplamak için. Ama işin kötüsü, ikinci memura hafif bir devriye gemisi eşlik ediyordu. Endişe verici bir şeydi bu. Gemiler Gleiar'a indiler. Neyseki bu kez buraya gelmediler. Tabii tekneler bir daha havalanamadı. Ama artık Vakfın yeni gemiler göndereceği belli bir şey. Baban da bütün bunların farkında, Toran. Gerçekten. Şu inatçı çapkına bak! Haven'in başının dertte olduğunu pekâlâ biliyor, Toran. Aciz durumda olduğumuzu da bildiği gibi. Ama yine de o klişeleşmiş sözleri tekrarlıyor. Bu sözler onun kalbini ısıtıyor ve kendisini korumasını sağlıyor. Ama bu sözleri söyledikten, kükreyerek meydan okuduktan sonra, bir insan ve bir Boğa Tüccar olarak görevini yerine getirdiğine inandığı an, o da herhangi birimiz kadar makulleşiyor."

Bayta, "Herhangi biriniz mi?" diye sordu.

Yaşlı adam ona gülümsedi. "Biz de küçük bir grup kurduk, Bayta. Kentimizde. Henüz bir şey yapmadık. Hatta diğer kentlerle temasa geçmiş de değiliz. Ama bu da bir başlangıç sayılır."

"Neye karşı savaşacaksınız?"

Randu başını salladı. "Bunu henüz biz de bilmiyoruz. Bir mucize olacağını umuyoruz. Senin de dediğin gibi, bir Seldon krizinin yaklaşmış olduğunu düşünüyoruz." Elini tavana doğru salladı. "Galaksi parçalanmış bir İmparatorluğun kısıntılarıyla dolu. Sürüyle güçlü lider var. İçlerinden biri yakında cüretini arttırabilir mi dersin?"

Bayta bir an düşündükten sonra kesin bir tavırla başını salladı. Uçları içine kıvrık uzun siyah saçları kulaklarının yukarısında uçuştu. "Hayır. Hiç sanmıyorum. O liderlerin hepsi de Vakfa saldırmanın intihardan farksız olacağını biliyorlar. Eski İmparatorluğun Galaksi Generali Bel Riose onların hepsinden üstündü. Bir Galaksinin bütün kaynakları emrindeydi. Vakfa öyle saldırdı. Ama Seldon planını alt edemedi. Bunu bilmeyen bir tek lider var mı dersiniz?"

"Ya onları kışkırtırsak?"

"Nereye saldırmaları için kışkırtacaksınız? Kendilerini bir atom fırınına atmaları için mi? Sonra onları nasıl kışkırtacaksınız? Neyle?"

"Şey... biri var. Yeni ortaya çıkan biri. Şu son bir, iki yıl 'Katır' adını verdikleri bir adamdan söz edildiğini duyduk."

"Katır mı?" Bayta düşündü. "Ondan hiç söz edildiğini duydun mu, Torie?"

Toran, "Hayır." der gibi başını salladı.

Bayta sordu. "Ee, Katır'a ne olmuş?"

"Bilmem... Ama onun olmayacak durumlarda büyük zaferler kazandığını söylüyorlar. Tabii söylentiler abartmalı olabilir. Ama ne olursa olsun Katır'la tanışmak işe yarar. Yeterince yetenekli ve hırslı olan her insan Hari Seldon'a ve onun psiko-tarih yasalarına inanmayabilir. Bu inanmazlığı körükleyebilirsiniz. O zaman Katır da saldırıya geçer."

"Ve savaşı Vakıf kazanır." "Evet. Ama tabii bunu kolaylıkla başaracağını söyleyemeyiz. Ancak bu bir kriz halini alabilir. Biz de böyle acil bir durumdan yararlanarak Vakıftaki despotları uzlaşmaya zorlayabiliriz. En kötü bir ihtimalce hiç olmazsa Vakıf bizi bir süre unutur. Biz de o arada planlarımızı geliştiririz."

"Ne diyorsun, Torie?"

Toran pek hafifçe gülümseyerek, bir gözünün üzerine düşmüş olan gevşek bir bukleyi çekiştirdi. "Her şey amcamın anlattığı gibi olursa bir zarara uğramayız. Ama kim bu Katır kim? Onun hakkında ne biliyorsun, Randu?"

"Henüz hiçbir şey bilmiyorum. Bu bakımdan senden yararlanabiliriz, Toran. Tabii razıysa karından da. Bu konuyu babanla konuştuk. Hem de en ince ayrıntılarına kadar."

"Bizden nasıl yararlanacaksınız, Randu? Bizden ne istiyorsunuz?" Genç adam soru sorarmış gibi çabucak karısına baktı.

"Balayı yaptınız mı?"

"Şey... evet... Vakıftan buraya yapılan yolculuğa balayı denilebilirse."

"Kalgan'da daha güzel bir balayı geçirmeye ne dersiniz? Orası yarı tropikal iklimli bir gezegen. Kıyılar, su sporları, kuş avları... orası tam tatil

yapılacak bir yer. Buradan yedi bin parsek uzaklıkta. Fazla uzak sayılmaz."

"Kalgan'da ne var?"

"Katır orada! Hiç olmazsa Katır'ın adamları. Katır, Kalgan'ı geçen ay ele geçirdi. Hem de savaşmadan. Oysa Kalgan'ın diktatörü daha önce gezegeni teslim etmeyeceğini ilan etmiş, dünyayı uçurarak iyonik toz haline geçireceği tehdidini savurmuştu."

"O diktatör şimdi nerede?"

Randu omzunu silkti. "Kayboldu. Ee, ne diyorsunuz?"

"Ama biz ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Fran'la ben yaşlandık artık. İkimiz de birer taşralıyız. Zaten Haven'li Tüccarların hepsi de taşralı. Bu kaçınılmaz bir şey. Bunu sen bile söyledin. Yaptığımız ticaret pek kısıtlı. Atalarımız gibi bütün Galaksiyi dolaşmıyoruz. Sus, Fran! Ama siz ikiniz Galaksiyi tanıyorsunuz. Özellikle Bayta güzel bir Vakıf lehçesiyle konuşuyor. Biz sadece bir şeyler öğrenmenizi istiyoruz. Ama bazı kimselerle temas kurabilirseniz. Tabii bu da şart değil. Şimdi ikiniz bu teklifimizi biraz düşünün. İsterseniz bizim grubun bütün üyeleriyle de tanışabilirsiniz... Ama ancak gelecek hafta. Yani kendinizi toplamanız için zaman var."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Fran gürledi. "Bir içki daha içmek isteyen var mı? Yani benden başka?"

12 - YÜZBAŞI VE BELEDİYE BAŞKANI

Yüzbaşı Han Pritcher böyle lüks yerlere alışık değildi. Ama bu zenginlik onu hiç etkilemiyordu. Adam genellikle mesleğiyle doğrudan doğruya ilgisi olmayan felsefe ve metafizik gibi konularla ilgilenmez, kendi kendisini tahlilden hoşlanmazdı. Bu tavrının ona yararı da oluyordu. Han Pritcher'ın işi Savaş Bakanlığının "entelijans", tecrübeli kimselerin "espiyonaj", romantiklerinse "casusluk" diye tanımladıkları şeydi. Ama cırlak sesli televizörlerde gösterilen bütün casusluk oyunlarına karşın "entelijans", "espiyonaj" ve "casusluk", ne yazık ki, alışılmış bir ihanet ve kuşkudan oluşan bir İşti. Toplum bu işin devletin çıkarları için yapıldığını düşünerek bu durumu hoş görüyordu. Ama felsefe Han Pritcher'ın daima aynı sonuca varmasına yol açıyordu. Toplumu yatıştırmak, kendi vicdanını yatıştırmaktan çok daha kolaydı. İşte bu yüzden Pritcher felsefi düşüncelere dalmaya çalışıyordu. Şimdi, Belediye Başkanının lüks bir şekilde döşenmiş bekleme odasında istememesine karşın, kendi dertlerini düşünmeye dalmıştı.

Kendisi kadar yetenekli olmayan kimseler, sıranın Pritcher'da olmasına rağmen durmadan terfi ettiriliyorlardı. Onların Pritcher kadar becerikli olmadığını herkes itiraf ediyordu. Pritcher resmi tekdir ve siciline düşülen kötü kayıtlardan oluşan sonu gelmez bir tipiye katlanmış ve sarsılmamıştı. Ve inatla kendi seçtiği yoldan ilerlemişti. Çünkü devletin çıkarları uğruna emirlere karşı gelmesinin sonunda büyük bir hizmet sayılacağına inanıyordu.

İşte şimdi de yine Belediye Başkanının bekleme salonundaydı. Beş er saygıyla ona muhafızlık ediyordu. Belki de sonunda onu savaş divanına vereceklerdi.

Kapının ağır mermer kanatları sessizce, düzgünce açıldılar. Saten kaplı duvarlar, kırmızı plastik halı ve dipteki maden süslü iki kapı daha gözüktü.

Üç yüzyıl öncesinden kalma dümdüz elbiseler giymiş olan iki memur dışarı çıkarak seslendiler.

"Haberalmadan Yüzbaşı Hans Pritcher huzura kabul edilecek."

Pritcher ilerlerken iki memur saygıyla selam vererek gerilediler. Muhafızlar dış kapının önünde durdular. Pritcher içeriye yalnız başına girdi.

Kapıların diğer tarafındaki oda acayip, basit bir şekilde döşenmişti. Garip açıları olan büyük bir masanın başında ufak tefek bir adam oturuyordu. Neredeyse masanın arkasında kaybolacaktı.

Bu adam "İndbur" adını taşıyan üçüncü Belediye Başkanıydı. Birinci İndbur'un torunuydu. Birinci İndbur zalim ve becerikliydi. Bu zalimliğini bu mevkii zorla ele geçirdiği zaman kanıtlamıştı. Becerikli olduğunu da bağımsız seçim denilen ve bir komediye dönüştürülen olayın son izlerini de ortadan kaldırarak, ülkeyi oldukça barışçı bir şekilde yöneterek göstermişti.

Şimdiki Belediye Başkanı İkinci İndbur'un oğluydu. İkinci İndbur Belediye Başkanlığına doğuştan hakkı olduğu için getirilmişti. Babasının yarısı kadar bir adamdı ve sadece zalimdi.

"işte Belediye Başkanı İndbur bu adı taşıyan üçüncü insan ve bu mevkie doğuştan hakkı olduğu için gelen ikinci adamdı. O üç İndbur'dan en önemsiziydi denilebilir. Çünkü ne zalimdi, ne becerikli. Sadece yanlış zamanda doğmuş başarılı bir muhasebeciydi.

Üçüncü İndbur kendisinden başka herkes için uydurma sayılan birtakım özelliklerin acayip bir karışımıydı.

İndbur için resmi bir geometrik düzen aşkı, "Sistem", günlük bürokrasinin her yönüne karşı hiç yorulmadan heyecanlı bir ilgi duymak, "çalışkanlık", haklı çıktığı zaman kararsızlık, "ihtiyat", yanıldığı anlaşıldığı zaman körce bir inatla davranmak da, "kararlılık" tı.

Ama bütün bunlara rağmen Üçüncü İndbur paraları ziyan etmiyor, kimseyi öldürmüyordu ve son derecede de iyiniyetliydi.

Han Pritcher büyük masanın önünde saygıyla dimdik dururken bu sıkıntılı düşünceler kafasında birbirlerini kovalıyordu. Ama bunları ifadesiz yüzünden anlamak olanaksızdı. Belediye Başkanının işi bitinceye kadar ne öksürdü, ne ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Ne de ayaklarını yere sürdü. Kâğıtların kenarına dolmakalemle harıl harıl bir şeyler yazan İndbur

başını kaldırdı. Sık yazılı kâğıdı bir destenin üzerinden alarak diğer bir yığının üzerine dikkatle koydu.

İnce yüzlü, ufak tefek adam ellerini masanın üzerinde dikkatle birbirine kenetledi. O arada masadaki eşyaların yerlerinden oynamamaları için de çaba gösterdi.

Belediye Başkanı karşısındakini tanıdığını belirtmek için, "Haberalmadan Yüzbaşı Han Pritcher," dedi. Adam da protokole sıkıca uyarak bir dizini iyice büktü, başını eğerek gereken sözleri duyuncaya kadar bekledi.

"Kalkın, Yüzbaşı Pritcher."

Belediye Başkanı anlayışlı ve dostça bir tavırla konuşmaya başladı. "Yüzbaşı Pritcher, size disiplin cezası verilmesi düşünüldüğü için buradasınız. Bununla ilgili belgeler, günlük işler arasında buraya gönderildi. Vakıfta olan her şey beni ilgilendirdiği için bu olay hakkında ek bilgi istedim. Şaşırmamış olduğunuzu umarım."

Pritcher ifadesiz bir sesle, "Hayır, ekselans," dedi. "Ne kadar adil olduğunuz herkesçe biliniyor."

"Öyle mi? Öyle mi?" İndbur'un sesinden pek memnun kaldığı anlaşılıyordu. Taktığı renkli kontak lensler ışığı yansıtıyor ve gözlerinin sert ve soğuk bir şekilde parlamasına neden oluyordu. Belediye Başkanı maden kaplı birkaç dosyayı önüne dikkatle, yelpaze gibi açtı. Bunlara takılı parşömen kâğıtlarını hışırdatarak çevirdi. Konuşurken uzun parmağıyla da satırları izliyordu. "Siciliniz burada. Tamamı. Kırk üç yaşındasınız ve on yedi yıldan beri bu meslektesiniz. Loris'te doğmuşsunuz. Anne ve babanız Anacreon'luymuş. Çocukluğunuzda önemli bir hastalık geçirmemişsiniz. Sadece myo'ya tutulmuşsunuz... Bu da önemli değil... İyi bir eğitim görmüşsünüz. Bilimler Akademisinde hiper-motorlar üzerinde ihtisas yapmışsınız. Çalışmalarınız takdirle karşılanmış... Hımm, çok güzel. Sizi kutlamalıyım. Vakıf Çağının 293'üncü yılının yüz ikinci günü mesleğe girmişsiniz." Birinci dosyayı bir yana bırakarak İkincisini alırken bir an Pritcher'a baktı. "Gördüğünüz gibi, yönetimimde hiçbir şey rastlantılara bırakılmaz. Düzen! Sistem!" Yumuşak, kokulu, pembe bir küreciği ağzına attı. Tek merakı buydu. Ama bu şekerlemelerden de az az yemeğe dikkat ediyordu. Masasında hemen her yerde görülen ve sigara izmaritlerini

ortadan kaldırmak için kullanılan atom-flaşından yoktu. Çünkü Belediye Başkanı sigara içmiyordu. Tabii kendisini ziyarete gelenler de öyle.

İndbur tekdüze bir sesle, metodik bir şekilde, kelimeleri birbirine bağlayarak, mırıldanarak dosyadaki yazıları okudu. Arada sırada fısıltıyla aynı derecede yumuşak ve etkisiz tekdirlerde bulunuyor, ya da Pritcher'ı kutluyordu. Sonunda dosyaları başlangıçta olduğu gibi düzenle üst üste koydu. "Açıkçası siciliniz olağanüstü, yüzbaşı. Son derece de yeteneklisiniz. Ve hizmetleriniz kuşku götürmeyecek kadar değerli. Görev sırasında iki kez yaralanmışsınız. Gereğinden daha büyük bir kahramanlık gösterdiğiniz için de size madalya verilmiş. Bunlar kolay kolay küçümsenemeyecek gerçekler."

Han Pritcher'ın ifadesiz yüzü yumuşamadı. Hâlâ dimdik ve kaskatı duruyordu. Protokole göre Belediye Başkanının huzuruna kabul ederek onur verdiği bir kimse oturamazdı. Bu kural belki de odada sadece bir tek koltuk bulunmasıyla da gereksiz yere hatırlatılıyordu. O koltukta da Belediye Başkanı oturuyordu zaten. Yine protokole göre kabul sırasında ziyaretçi konuşamaz sadece sorulan sorulara cevap verebilirdi.

İndbur, Pritcher'a dikkatle baktı. Ağır ağır, anlamlı anlamlı, "Ancak," dedi. "On yıldan beri terfi ettirilmediniz. Amirleriniz raporlarında tekrar tekrar katı inatçılığınızı vurguluyorlar. Emirlere sürekli itaatsizlik ediyor, amirlerinize karşı uygun tavırlar takınmıyor, iş arkadaşlarınızla iyi geçinmeye önem vermiyorsunuz. Üstelik sık sık da sorun çıkarıyorsunuz. Bunu nasıl açıklayacaksınız?"

"Ekselans, ben doğru gördüğüm şeyi yapıyorum. Devlet adına yaptıklarım ve bu yüzden aldığım yaralar doğru bulduğum şeylerin ülkenin yararına da olduğunu kanıtlıyor."

"Etkileyici bir açıklama ama tehlikeli bir doktrin. Bu noktaya daha sonra da değineceğim. Şimdi... özellikle yasal vekillerimin imzaladıkları emirlere karşın, bir görevi üç kez ret etmişsiniz. Buna ne diyeceksiniz?"

"Ekselans, kritik günler bunlar. Bu görev de önemli değil. Çok daha önemli ve acil meselelere aldırılmıyor."

"Ah! Size bu meselelerin acil ve önemli olduğunu kim söyledi? Ve eğer öyleyseler, onlara aldırılmadığını kim açıkladı?"

"Ekselans, ben sorunları açık açık görüyorum. Tecrübelerim ve olaylar konusundaki bilgim her şeyi anlamamı sağlıyor. Amirlerim de tecrübe ve bilgimin değerli olduğunu kabul ediyorlar."

"Ama, aziz Pritcher, siz kör müsünüz? Haberalma siyasetini kararlaştırma hakkına sahip olduğunuzu düşünerek amirlerinizin görevlerini gasp ettiğinizi görmüyor musunuz?"

"Ekselans, benim devlete karşı sorumluluklarım var, amirlerime karşı değil."

"Bu da yanlış. Çünkü amirinizin de amiri var. O amir de benim. Ve devlet de benim. Ama herkesin hayran olduğunu söylediğiniz adaletim konusunda şikâyet etmek için bir neden bulamayacaksınız. Bu olaya neden olan disiplinsizliği bana kendi bildiğiniz gibi anlatın."

"Ekselans, şu son bir buçuk yıl boyunca Kalgan'da oturdum. Eskiden uzay ticaret gemilerinde çalışmış, sonra da emekliye ayrılmış bir insan rolündeydim. Bana Vakfın o gezegendeki faaliyetini yönetme, Kalgan diktatörünü kontrol altında tutacak bir örgütü kusursuz bir hale sokma görevi verilmişti. Kalgan diktatörünün özellikle dış siyasetinin kontrolü gerekiyordu."

"Bunu biliyorum. Devam edin!"

"Ekselans, raporlarımda daima Kalgan'ın ve kontrolü altındaki sistemlerin stratejik durumlarını vurguladım. Kalgan diktatörünün hırslarını, kaynaklarını açıkladım. Onun daha fazla yayılmak niyetinde olduğunu, Vakfa karşı dostça, daha doğrusu tarafsızca davrandığını bildirdim."

"Raporlarınızı başlarından sonlarına kadar iyice okudum. Devam edin!"

"Ekselans, buraya iki ay önce döndüm. O sırada bir savaş çıkacağını belirten en ufak bir işaret bile yoktu. Sadece Kalgan herhangi bir saldırıyı kolaylıkla püskürtecek durumdaydı. Hatta bu bakımdan fazla hazırlıklıydı. Bir ay önce kim olduğu bilinmeyen bir paralı asker Kalgan'ı ele geçirdi. Hem de hiç savaşmadan. Kalgan'ın eski diktatörünün ölmüş olduğu anlaşılıyor. Ama Kalgan'lıların hiçbiri de ihanetten söz etmiyor. Hepsi de bu paralı askerin gücünü ve dehasını övüyorlar. Bu Katır'ın gücünü ve dehasını."

Belediye Başkanı öne doğru eğildi. Sinirlenmiş gibi bir hali vardı. "Kimin? Kimin?" "Ekselans, bu adam 'Katır' diye tanınıyor. Aslında ondan uzun uzadıya söz etmiyorlar. Ama ben bütün duyduklarımı, öğrendiklerimi bir araya getirdim. Bu bilgi kırıntıcıkları arasından en akla yakın olanlarını ayırdım. Bu Katır ne soylu bir aileden, ne de bir mevkii var. Babası bilinmiyor. Annesi onu dünyaya getirirken ölmüş. Bir serseri gibi oradan oraya giderek büyümüş. Uzayın arka geçitlerinde ve karanlık yıldızlarda tecrübe kazanmış. Eğitimi bu. Katır'dan başka bir adı yok. Bu ismi de kendisinin seçtiği söyleniyor. Çok kimsenin iddia ettiğine göre, bu ad o korkunç gücünü ve amacına erişmekteki inadını simgeliyormuş."

"Onun askeri gücü ne kadar, yüzbaşı? Fiziğini bir yana bırakalım."

"Ekselans, birçok kimse dev filolardan söz ediyor. Ama belki de bunun nedeni Kalgan'ın acayip bir şekilde teslim olması. Katır'ın kontrolündeki bölge büyük değil. Ama sınırlarını kesinlikle saptamak olanaksız. Ne olursa olsun, bu adamın soruşturulması gerekiyor."

"Hım... Evet, evet."

Belediye Başkanı derin derin düşünmeye başladı. Önündeki not defterinin en üstteki bembeyaz sayfasına dolmakaleminin yirmi dört vuruşuyla ağır ağır altı kare çizdi. Sonra sayfayı yırttı. Düzgünce üçe katlayarak sağındaki çöp yarığından attı. Kâğıt atomla sessizce parçalanmak için usul usul kaydı. "Pekâlâ, şimdi bana diğer şıkkı anlatın. Bana neyin araştırılması gerektiğini anlattınız. Şimdi de size neyi araştırmanızı emrettiklerini söyleyin."

"Ekselans, uzayda vergilerini ödemeyen bir fare deliği varmış."

"Ah! Hepsi bu kadar mı? Vergilerini ödemeyen bu adamların eski günlerimizde yaşayan Tüccarların torunları olduklarını bilmiyor musunuz? Bunu size söylemediler mi? Onlar atalarının Vakıflı olduğunu iddia ediyor ve kültürümüzü alaya alıyorlar. Birtakım manyaklar, anarşistler, asiler! Uzayda öyle bir değil bir sürü fare deliği olduğunu bilmiyorsunuz! Bunu size açıklamamışlar. Bu fare deliklerinin sayısı bildiğimizden çok daha fazla. Ve bu fare delikleri birlikte komplolar kuruyorlar. Bu yetmiyormuş gibi, Vakıf topraklarında hâlâ bulunan bütün kanun kaçkınlarıyla da temastalar. Böyle insanlar burada da var, burada da!" Belediye Başkanının anlık öfkesi çabucak söndü. "Bunun farkında değil misiniz?" "Ekselans,

bana bütün bunlar söylendi. Ama ben devletin hizmetindeyim ve sadakatle hizmet etmem gerekiyor. Ve gerçeğe hizmet eden, büyük bir sadakatle hizmet etmiş sayılır. Eski Tüccarların bu kalıntılarının siyasi bazı amaçları olabilir. Ama ne olursa olsun asıl güçlü kimseler eski İmparatorluğun dağınık parçalarının vârisleri. Şu diktatörler yani. Tüccarların ne silahları var, ne de kaynakları. Aralarında birlik bile yok. Ben, bir çocuğa yakışacak bir görevle gönderilecek bir vergi memuru değilim."

"Sizin, bana itaatsizlik etme noktasına kadar gelmenize izin vermek hatalı bir şey olur. Dikkatli olun. Ben adilim ama bu adaletim zayıflık demek de değildir. Yüzbaşı Pritcher İmparatorluk çağının güçlü adamlarının da, şimdiki diktatörlerin de bize karşı etkisiz kaldıkları çoktan kanıtlandı. Seldon'un Vakfın yolunu saptayan bilimi, sizin sandığınız gibi bireylerin kahramanlığına değil, tarihteki sosyal ve ekonomik eğilimlere dayanıyor. Şimdiye dek dört krizi de başarıyla atlattık. Öyle değil mi?"

"Evet, atlattık, ekselans. Ama Seldon'un bilimini de... Sadece Seldon biliyor. Bizler yalnızca inanıyoruz. Bana okulda ilk üç kriz sırasında Vakfı akıllı liderlerin yönettiği, onların acil durumun özelliklerini önceden anladıkları ve uygun önlemler aldıkları öğretildi. Öyle olmasaydı... kim bilir nelerle karşılaşılırdı?"

"Evet, ama dördüncü krizi dikkate almıyorsunuz. O zaman da güçlü bir liderimiz yoktu, karşımızdaysa düşmanların en zekisi, silahların en etkilileri ve evrenin en büyük gücü vardı. Ama tarihi gerçeklerin kaçınılmaz olmaları yüzünden biz kazandık."

"Bu doğru, ekselans. Ama sözünü ettiğiniz o tarihi gerçekler ancak biz bir yıldan uzun bir süre çaresizce savaştıktan sonra kaçınılmaz bir hal aldılar. Kazandığımız kaçınılmaz zafer bize beş yüz gemiye ve yarım milyon insana mal oldu. Ekselans, Seldon'un planı kendi kendilerine yardım edebilenlere yardımcı olur."

İndbur kaşlarını çattı. Birdenbire bu sabırlı yorumlamalardan bıkıvermişti. Alçak gönüllülüğün hatalı bir şey olduğunu düşündü. Çünkü karşısındaki bunu sonsuza dek tartışma izni sanıyordu. Tumturaklı sözler söylemeye başlıyor, mantık oyunlarına kalkışıyordu.

İndbur soğuk bir sesle, "Ne olursa olsun, Vakfın diktatörleri yeneceğini Seldon garanti ediyor," dedi. Bu önemli günlerde güçlerin dağıtılmasına göz

yumamam. Önem vermediğiniz o Tüccarlar yine Vakıftan gelmeler. Onlarla girişilecek mücadele bir iç savaş sayılır. Seldon'un planı bu bakımdan bize hiçbir garanti veremez. Çünkü biz de vakıftanız, onlar da. Onun için bu adamlara boyun eğdirilmesi gerekiyor. Size gerekli emirler de verildi."

"Ekselans... "

"Size bir soru sormadım, yüzbaşı. Size gerekli emirler verildi. Onlara uyacaksınız. Benimle ya da benim temsilcilerimle tartışmaya kalkışırsanız bunu vatana ihanet sayacağım. Gidebilirsiniz."

Han Pritcher tekrar diz kırdı, sonra da ağır ağır, geri geri giderek odadan çıktı.

Indbur'ların üçüncüsü ve Vakıf Belediye Başkanlığını babasından miras alan ufak tefek adam, kendisini toplayarak sol tarafındaki düzgün desteden bir kâğıt daha aldı. Polis üniformalarını süsleyen maden- köpüğün azaltılması sonucu yapılacak tasarrufla ilgili bir rapordu bu. Belediye Başkanı fazla bir virgülü çizdi, bir imla hatasını düzeltti, kâğıdın kenarına üç not karaladı. Sonra kâğıdı sağındaki düzgün destenin üzerine bıraktı. Solundaki düzgün destenin üzerinden bir kâğıt daha aldı.

Haberalma Bölümünden Yüzbaşı Han Pritcher odasına döndüğü zaman bir kişisel kapsülün kendisini beklediğini gördü. Bunun için sert bir şekilde yazılmış emirler vardı.. Üzerine kırmızı bir "ACİL" damgası basılmıştı. En alttaysa bir büyük T harfi vardı.

Han Pritcher'a sert bir dille "Haven" adlı asi dünyaya gitmesi emrediliyordu.

Han Pritcher tek kişilik, hafif sürat teknesine binerek rotayı sakin sakin Kalgan'a doğru çevirdi. O gece de başarıya erişmiş inatçı bir adam tavırlarıyla rahat bir uykuya daldı.

13 - MUHAFIZ VE PALYAÇO

Kalgan'ın Katır'ın güçlerine teslim olması yaşlı bir Tüccarın bile merakını uyandıran yankılar yapmıştı. Ama inatçı bir haberalma ajanının takdir edilmesi, dikkatli ve titiz bir Belediye Başkanının sinirlenmesi Kalgan'da bir etki yapmadı. Kimseyi de heyecanlandırmadı. İnsanlar eninde sonunda uzayda olduğu kadar zamanda da mesafenin olayların odak noktasının belirli bir hal almasını sağladığını fark ederler. Bu bir derstir ama bunu ezberleyip unutmayanlara da pek rastlanmaz.

Kalgan... Kalgan'dı. Galaksinin o çeyrek dairelik bölümünde sadece İmparatorluğun çöktüğünü, Stannel'lerin artık saltanat sürmediklerini, büyüklüğün sona erdiğini, barışın bozulduğunu sanki sadece Kalgan'lılar bilmiyorlardı.

Kalgan lüks bir dünyaydı. İnsanlık denilen yapı çökerken, Kalgan hâlâ zevk üreten, altın alan ve tatil satan bir yer olarak eski ününü koruyordu.

Gezegen tarihin neden olduğu o daha acı değişikliklerden kurtulmuştu Kalgan. Sonuçta hangi fatih "dokunulmazlık" satın almasını sağlayacak bol para dolu bir dünyayı mahveder, ona ciddi bir zarar verebilirdi?

Ama Kalgan bile sonunda bir diktatörün karargâhı halini almış ve savaş zorunlulukları gezegenin yumuşaklığını biraz sertleştirmişti.

Kalgan'ın ehlileştirilmiş yağmur ormanları, sakin kıyıları ve fazla parlak renkli kentleri, dışarıdan getirtilen paralı askerlerin ve onların etkisinde kalan yerlilerin ayak sesleriyle çınlıyordu. Kalgan'ın vilayetleri olan dünyalar silahlandırılmış ve gezegenin tarihinde ilk kez paralar rüşvete değil, uzay savaş gemilerine gitmişti. Kalgan'ın diktatörü kendisine ait olan dünyaları savunmaya ve başkalarının gezegenlerini ellerinden almaya kararlı olduğunu da kuşku götürmeyecek bir biçimde kanıtlamıştı.

Galaksinin büyüklerindendi bu adam. Savaş ve barış sağlayıcısı, İmparatorluklar kurucusu, hanedan yaratıcıydı.

Ama kimsenin tanımadığı gülünç isimli bir yabansı onu, silahlarını ve yeni kurduğu İmparatorluğu ele geçirivermişti. Üstelik hiç çarpışmadan yapmıştı bunu.

Şimdi Kalgan eskisi gibiydi. Kalgan'lılar da eski yaşamlarına dönüyorlardı. Yabancı profesyonel savaşçılarsa yeni kurulan gruplara kolaylıkla katılıyorlardı.

Her zaman olduğu gibi insanların ölümüne hiçbir vakit neden olmayan yağmur ormanlarında özel olarak yetiştirilmiş hayvanların yakalanması için lüks av partileri düzenleniyordu. Havalarda sürat tekneleriyle kuşlar kovalanıyordu. Ama bu spor da sadece o dev kuşlar için tehlikeliydi.

Galaksinin sıkıntılı kentlerinden kaçanlar çeşitli eğlenceler arasında keselerine en uygun olanını seçebiliyorlardı. Bir yarım kredi şıkırtısıyla kapılarını halka açan, hayal gücüne dayanan şahane gösteriler düzenlenen gökyüzü sarayları da vardı, sadece çok zenginlerin bildiği, dikkati çekmeyen yerler de.

Bayta'yla Toran bu insanlardan oluşan dev selde birer damlacık bile değillerdi. Genç çift gemilerini Doğu Yarımadasındaki büyük genel hangara kaydettirdiler. Daha çok orta tabakadan insanların bulunduğu İç Denize gittiler. Buradaki zevk verici çalışmalar henüz yasadışı değildi. Hatta saygıdeğerdi bile denilebilir. Kalabalık da dayanılamayacak bir hale gelmemişti daha.

Bayta parlak ışık yüzünden siyah camlı bir gözlük takmış, sıcaktan rahatsız olmamak için de ince beyaz kumaştan bir elbise giymişti. Genç kadın güneşten fazla yanmamış olan tatlı renkli kollarını dizlerine dolamıştı. Yanına uzanmış olan uzun boylu kocasına dikkatle ama yine de dalgın bir tavırla bakıyordu. Toran'ın vücudu beyaz güneşin göş kamaştırıcı ışığında âdeta parıldıyordu.

Genç kadın başlangıçta, "Güneşte fazla kalma," demişti. Ama Toran ölmekte olan kırmızı bir güneşin gezegenindendi. Vakıfta üç yıl kalmış olmasına rağmen güneş ışığı onun için yine de bir lükstü. Cildine, ışınlara

dayanabilmesi için daha önce özel bir tedavi uygulanmıştı. Genç adam dört günden beri sadece kısacık bir şort giyiyor, vücudu elbiselerin sertliğini hissederek rahatsız olmuyordu.

Bayta kumların üzerinde kocasına iyice sokuldu ve iki genç fısıltıyla konuşmaya başladılar.

Toran'ın yüz hatları gevşekti ama dudaklarının arasından yükselen sesi sıkıntı doluydu. "Evet, hiçbir ilerleme gösteremediğimizi ben de itiraf ediyorum. Ama o nerede? Kim bu adam? Bu çılgın dünyada kimse ondan söz etmiyor. Belki de öyle biri yok."

Bayta dudaklarını kımıldatmadan, "O var," diye karşılık verdi. "Sadece çok zeki, işte o kadar. Amcan haklı. Ondan yararlanabiliriz. Tabii zamanımız varsa."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Toran fısıldadı. "Biliyor musun ben ne yapıyorum, Bay? Hayal kuruyor ve güneşte gitgide sersemliyorum." Sesi iyice hafifledi. Sonra tekrar biraz yükseldi. "Kolejdeyken Dr. Amann neler söylerdi, hatırlıyor musun, Bay? Vakıf hiçbir savaşı kaybetmeyecek. Ama bu, Vakıf yöneticilerinin de her zaman kazanacakları anlamına da gelmiyor. Vakfın gerçek tarihi, Salvor Hardin Ansiklopedi Uzmanlarını bir kenara ittiği ve ilk Belediye Başkanı olarak Terminus'a egemen olduğu zaman başlamadı mı? Ondan sonraki yüzyılda Hobar Mallow da aynı derecede kesin yöntemlerle duruma hâkim olmadı mı? Bu Vakıf yöneticilerinin iki kez yenilgiye uğradıkların gösteriyor. Demek ki, bunu başarmak mümkün. O halde Vakıf yöneticilerini biz neden yenmeyelim?"

"Kitaplardaki en eski iddiadır bu, Tori. Güzel hayallerini boş yere ziyan etmişsin."

"Öyle mi? Bu iddiayı genişletelim. Hoen nedir? Vakfın bir parçası değil mi? Bir bakıma Haven dış vilayetlerin bir parçası sayılmaz mı? Başarıya erişirsek Vakıf yine bir zafer kazanmış olur. Sadece şimdiki yöneticiler mücadeleyi kaybetmiş sayılırlar."

"'Yapabiliriz'le 'Yapacağız' sözcükleri arasında çok büyük bir fark var. Sen sadece gevezelik ediyorsun."

Toran sıkıntıyla kımıldandı. "Saçmalara, Bay. Yine aksiliğin üstünde. Keyfimi neden kaçırıyorsun? Sence bir sakıncası yoksa ben uyuyacağım."

Ama Bayta başını ileriye doğru uzatmıştı. Birdenbire durup dururken kıkır kıkır güldü. Gözlüklerini çıkararak kumsalın aşağısına doğru baktı. Alnına koyduğu eliyle gözlerini güneşten koruyordu.

Toran başını kaldırdı. Sonra karısının nereye baktığını anlamak için yarı doğrularak döndü.

Bayta'nın gelişigüzel toplanmış kalabalığı eğlendirmek için ellerinin üzerinde amuda kalkmış olan sıska birini seyrettiği anlaşılıyordu. Bu, kumsala doluşmuş olan ve atılan paralara karşılık esnek eklemlerini kıvırıp büken o akrobat dilencilerden biriydi.

Kumsaldaki muhafızlardan biri dilenciye uzaklaşmasını işaret etti. Palyaço şaşılacak bir ustalıkla tek elinin üzerinde dengede durarak, diğeriyle muhafıza nanik yaptı. Muhafız tehdit dolu bir tavırla yaklaştı, karnına tekmeyi yiyince de geriledi. Palyaço düzgün bir hareketle ayaklarını yere basarak uzaklaştı. Öfkesinden köpüren muhafızsa kendisine hiç de dostluk duymayan kalabalık engelledi. Palyaço kumsalda sağa sola zikzaklar çizerek ilerledi. Birçok grubun yanından hızla geçti. Çoğu zaman kararsızca durakladı. Ama hiç kimsenin yakınında durmadı. Muhafızsa uzaklaşmıştı.

Bayta neşeyle, "Çok acayip bir adam bu," dedi.

Toran kayıtsızca, "Evet," der gibi başını salladı. Palyaço artık yaklaştığı için onu iyice görebiliyorlardı. Yüzü zayıf, burnu kocamandı. Giysisi uzun ince kol ve bacaklarını, bir örümceğinkini andıran gövdesini daha belirgin hale sokuyordu. Ama rahatlıkla hatta zarafetle yürüyordu. Yine de onda birbirine uymayan parçalardan aceleyle yapılıvermiş bir yaratık hali vardı.

Ama insan palyaçoya bakınca dayanamayarak gülüyordu.

Palyaço birden karı kocanın kendisini süzdüklerini farketti. Onların yanından geçmişken durakladı. Çabucak dönerek yaklaştı. İri kahverengi gözlerini Bayta'ya dikti. Genç kadın şaşaladı. Palyaço gülümsedi ama bu, koca burunlu yüzündeki hüznü daha da arttırdı. Sonra Merkez Sektörlerden gelen kimselerin yaptığı gibi süslü cümlelerle ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"İyi Ruhun bana bahşettiği aklı kullansaydım, o zaman bu hanımefendinin var olamayacağını söylerdim. Çünkü hangi aklı başında bir adam bir hayalin gerçek olduğunu iddia eder? Ama akıllı olmamayı, sihirlenmiş, büyülenmiş gözlerime inanmayı tercih edeceğim."

Bayta gözlerini iri iri açtı. "Vay vay vay!"

Toran bir kahkaha attı. "Ah, seni büyücü seni! Haydi, Bayta, bu sözler beş kredi eder. Ona bu parayı ver."

Ama palyaço bir sıçrayışta onlara yaklaştı. "Hayır, güzel hanımım, beni yanlış anlamayın. Ben para için değil, parlak gözler ve tatlı bir yüz uğruna konuştum,"

"Şey... teşekkür ederim." Bayta, Toran'a baktı. "Galiba güneş gözlerini kamaştırdı onun."

Palyaço ise gitgide artan bir heyecanla çabuk çabuk konuşuyordu. "Ah, sadece gözler ve yüz için değil... Berrak ve sağlam, bir kafa, aynı zamanda merhametli bir yürek uğruna da konuştum "

Toran ayağa kalktı. Dört günden beri kolunda taşıdığı beyaz bornoza uzanarak giydi. "Ahbap, sen şimdi bana ne istediğini söyle, hanımı rahatsız etmekten de vazgeç."

Palyaço korkuyla bir adım gerildi. Sıska vücudu büzüldü. "Benim kötü bir niyetim yoktu. Ben buranın yabancısıyım. Çok kimse sersemin biri olduğumu söyler. Ama ben yüzleri okurum. Bu hanımın güzelliğinin gerisinde iyilik dolu bir kalp çarpıyor. Küstahça konuşmama karşın bu dertli anımda onun bana yardım edeceğinden de eminim."

Toran alayla, "Beş kredi derdine deva olur mu?" diyerek parayı uzattı.

Ama palyaço uzanıp bunu almadı.

Bayta, "Bırak da onunla ben konuşayım, Torie " diye mırıldandı. Sonra da çabucak, alçak sesle ekledi. "Onun bu gülünç sözlerine kızman yersiz. Onun konuşma tarzı böyle. Herhalde bizim konuşmamız da ona garip geliyor." Palyaço döndü. "Derdin nedir? Muhafız için mi endişeleniyorsun? Merak etme, o sana bir şey yapamaz."

"Ah, hayır, hayır, onun için endişelendiğim yok. O muhafız tozları bileğime doğru savuran hafif bir rüzgârcık. Ben başka birinden kaçıyorum.

O dünyaları yanlara iten, gezegenleri birbirlerine çarptıran bir kasırga. Bir hafta önce onun yanından kaçtım. Kentin sokaklarında uyudum, kalabalıkların arasına saklandım. Bana yardım edecek birini bulabilmek için çok kimsenin yüzüne baktım. Ve aradığımı burada buldum." Son cümleyi daha yumuşak ve endişeli bir sesle tekrarladı. İri gözlerinde keder vardı. "Ve aradığımı burada buldum."

Bayta makul bir tavırla, "Sana yardım etmek isterim," dedi. "Ama dostum, ben seni dünyaları sürükleyen bir kasırgaya karşı koruyamam ki. Açıkçası ben... "

Yüksek, güçlü bir ses etrafta yankılandı. "Seni çamurların arasında doğmuş köpek!"

Muhafızdı bu. Dudakları gerilerek dişleri ortaya çıkmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Koşarak onlara doğru geliyordu. Alçak-güçlü bayıltıcı tabancasıyla da nişan almıştı. "İkiniz onu tutun. Kaçmasına engel olun." Koca eliyle palyaçonun sıska omzunu kavradı. Dilenci usulca inledi.

Toran sordu. "Ne yaptı o?"

"Ne mi yaptı? Ne mi yaptı? İşte bunu çok beğendim!" Muhafız kemerine takılı olan keseye benzer cebe uzandı. Mor bir mendil çıkararak çıplak ensesini sildi. Sonra da büyük bir zevkle, "Size onun ne yaptığını anlatacağım," diye ekledi. "Kaçtı o. Bu haber bütün Kalgan'a yayıldı. Eğer bir atmacanınkini benzeyen suratını yere dayayarak amuda kalkmasaydı, doğru dürüst ayaklarının üzerinde dursaydı, onu daha önce tanırdım." Öfkeyle karşılık müthiş bir neşeyle avını sarstı.

Bayta gülümsedi. "Nereden kaçtı, efendim?"

Muhafız sesini yükseltti. Etraflarını konuşup duran, gözleri iri iri açılmış insanlar sarmaya başlamıştı. Dinleyici sayısı çoğalırken, muhafızın kendisine verdiği önem de bununla doğru orantılı olarak arttı. Adam alay edercesine, "Nereden kaçtı ha?" diye bağırdı. "Ah, herhalde şimdiye kadar Katır'dan söz edildiğini duydunuz?"

Bütün konuşmalar, mırıltılar birdenbire kesildi. Bayta sanki bir kalıp buz yutmuş gibi bir duyguya kapıldı. Palyaço genç kadından başka kimseye bakmıyor, muhafızın güçlü elinin altında titriyordu. Muhafız ağır ağır, "Bu lanet olasıca pejmürde dilenci kim dersiniz?" diye konuşmasına devam etti.

"O Sayın Katır'ın saray maskarası! Ve oradan kaçmış!" Palyaçoyu şiddetle sarstı. "Bunu itiraf ediyor musun, maskara?"

Ona cevap veren olmadı. Palyaço bembeyaz kesilmişti. Bayta ise Toran'ın kulağına usulca bir şeyler fısıldıyordu.

Toran dostça bir tavırla muhafıza yaklaştı. "Şu palyaçoyu biraz bıraksan. Yakaladığın bu adam bizim için dans ediyordu. Parasını verdik ama dansı henüz sona ermedi."

"Bir dakika!" Muhafızın sesi ani bir endişeyle yükseldi. "Bu maskarayı yakalayana ödül verecekler..." "Onun aradığın adam olduğunu kanıtlayabildiğin takdirde ödülü de alırsın. O zamana kadar çekilip gidersen iyi olur. Bir turistin eğlencesine engel oluyorsun. Bu başına ciddi bir takım dertler açabilir." Toran hızlı bir el hareketiyle muhafızın tabancasını kaptı. Az kalsın adamın başparmağı kopuyordu. Muhafız öfke ve can acısıyla ulur gibi bağırdı. Toran adamı hızla yana itti. Onun elinden kurtulan palyaço da hemen genç adamın arkasına sindi.

Artık göz alabildiğine uzanan kalabalık bu son gelişmeye aldırmadı. Bazıları başlarını uzatıyordu ama çoğu olay yerinden uzaklaşmaya karar vermiş gibi geriye gitmeye çalışıyordu.

Sonra bir hareket oldu ve uzaktan sert bir emir duyuldu. Kalabalık ikiye ayrıldı. Ve elektrikli kırbaçlarını kayıtsız bir tavırla havaya kaldırmış olan iki adam hızla ilerlediler. İkisinin de mor ceketlerinin üzerinde bir yıldırım ve bunun yardığı bir gezegenin işareti vardı.

Teğmen üniforması giymiş olan esmer bir dev onların peşinden geliyordu. Cildi esmer, saçları ve çatık kaşları siyahtı. Esmer adam isteklerinin yerine getirilmesi için bağırmaya ihtiyacı olmadığını belirten tehlikeli bir yumuşaklıkla konuşmaya başladı. "Bize haber gönderen adam sen misin?"

Muhafız hâlâ sızlayan elini tutuyordu. Yüzü can acısından çarpılmıştı. "O ödül benim, güçlü efendim," diye mırıldandı. "Bu adamı suçluyorum..."

Teğmen muhafıza bakmadan, "Ödülü alacaksın," dedi. Sonra da sert bir tavırla adamlarına işaret etti. "Maskarayı yakalayın."

Toran palyaçonun çıldırmış gibi bornozunu çekiştirdiğini hissetti. Genç adam sesini yükseltti. Sesin titrememesi için elinden geleni yapıyordu.

"Çok üzgünüm. Ama o maskara benim."

İki paralı asker bu sözleri hiç göz kırpmadan dinlediler. Biri kırbacını hafifçe salladı. Ama teğmenin sert bir emri üzerine silahı indirdi.

Esmer subay döndü ve iri cüssesiyle Toran'ın karşısına dikildi. "Siz kimsiniz?"

Toran'ın cevabı etrafta yankılandı. "Bir Vakıf vatandaşıyım."

Bu açıklamanın etkisi oldu. Hiç olmazsa kalabalığın üzerinde. O heyecanlı sessizliğin yerini mırıltılar aldı. Katır adı herkeste korku uyandırıyordu belki. Ama sonuçta bu yeni bir isimdi. İmparatorluğu ortadan kaldıran ve Galaksinin bir çeyrek dairesini acımasız bir despotlukla yöneten Vakıf adı gibi herkesin ciğerine işlememişti.

Teğmen istifini bozmadı. "Arkanıza gizlenen o adamın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Bana onun liderinizin sarayından kaçmış olduğunu söylediler. Ama ben kesinlikle bir tek şey biliyorum. Onun benim arkadaşım olduğunu. Onu alabilmemiz için kimliğini kesin bir biçimde kanıtlamanız gerekir."

Kalabalık telaşla içini çekti ama teğmen buna aldırmadı. "Yanınızda Vakfın vatandaşı olduğunu gösteren belgeler var mı?"

"Belgeler uzay gemimde."

"Davranışınızın yasalara aykırı olduğunun farkında mısınız? Sizi vurdurtabilirim."

"Herhalde. Ama o zaman da bir Vakıf vatandaşını vurdurtmuş olursunuz. Bunu bir dereceye kadar telafi için parçalanmış vücudunuzu Vakfa gönderirler. Diğer diktatörlerin böyle yaptıkları çok görülmüştür."

Bu söz doğruydu.

Teğmen, "Adınız?" diye sordu.

Toran avantajlı durumda olmasından yararlandı. "Soracağınız diğer sorulara gemimde cevap vereceğim. Bağlı olduğu bölme numarasını hangardan öğrenebilirsiniz. Gemi Bayta adıyla kayıtlı."

"Bu kaçağı teslim etmeyecek misiniz?"

"Belki Katır'a veririm. Bana efendinizi yollayın!"

Konuşma yozlaşmış ve fısıltı halini almıştı.

Teğmen sertçe döndü. Baskı altında tuttuğu müthiş bir öfkeyle adamlarına, "Kalabalığı dağıtın!" diye emretti.

Paralı askerler elektrikli kırbaçları kaldırıp indirmeye başladılar. Çığlıklar duyuldu. Kalabalıktakiler kaçmak için telaşla atıldılar.

Hangara giderlerken Toran daldığı düşüncelerden uyandı ve kendi kendine konuşur gibi, "Galaksi adına!" dedi. "Ne anlar geçirdik, Bay. Ödüm patladı..."

"Evet.." Bayta'nın sesi hâlâ titriyordu ama gözlerinde müthiş bir hayranlık vardı.

"Açıkçası bu senin kişiliğinde bir insandan beklenmeyecek bir şeydi."

"Doğrusu ne olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Elimde nasıl kullanıldığını bile pek bilmediğim bir tabanca, o paralı askerlere meydan okudum. Bunu neden yaptığımı da bilmiyorum."

Onları kıyıdan uzaklaştıran kısa mesafe hava taşıtında Katır'ın maskarasının kıvrılıp uyuduğu kanepeye doğru baktı. Sonra da tiksintiyle ekledi. "Şimdiye dek yaptığım şeylerin en zoruydu bu."

Teğmen paralı askerlerin kışlasında bir albayın karşısında saygıyla duruyordu.

Albay genç adama bakarak,. "Çok başarılı oldun," dedi. "Artık rolün sona erdi."

Ama teğmen hemen odadan çıkmadı. Acı acı.

"Katır bir kalabalığın karşısında küçük düştü, efendim," diye cevap verdi. "O uygun saygı atmosferini yeniden canlandırmak için disiplin önlemleri alınmalı."

"O önlemler alındı bile."

Teğmen yan dönmüştü. Âdeta öfkeyle, "Emir emirdir, efendim," diye ekledi. "Bunu ben de kabul ediyorum. Ama elindeki o tabancayı sallayan adamın karşısında durmak ve küstahlığına katlanmak bana çok zor geldi. Hayatımda yaptığım en güç şeydi bu."

14 - DEĞİŞKEN

Kalgan'daki "hangar" eşi başka yerde görülmeyen kuruluştu. Dışarıdan gelen ziyaretçilerin getirdikleri çok sayıdaki uzay gemisine ve ayrıca bu kimselere kalabilecekleri bir yer bulma ihtiyacından doğmuştu. Bu çözüm yolunu ilk akıl eden adam çabucak milyoner olmuştu. Ona mirasçı olan kimseler de Kalgan'ın zenginlerinden sayılıyorlardı.

Hangar kilometrelerce kare büyüklüğündeki bir alana iyice yayılmıştı. Zaten "hangar" sözcüğü bu yeri tanımlamak için yeterli değildi. Aslında burası bir oteldi. Ama gemiler için bir otel. Yolcu parayı peşin veriyor ve gemisi istediği an havalanabileceği bir bölmeye yerleştiriliyordu. Ondan sonra yolcu gemisinde kalıyordu. Tabii burada gerekli otel servisi de vardı. Özel fiyatla yiyecek ve tıbbi malzeme sağlanıyor, gemi gözden geçirilip onarılıyor ve önemsiz bir ücret karşılığında Kalgan'da dolaşmak için taşıt veriliyordu. Böylece yolcu hangar ve otel masraflarını aynı zamanda ödüyor, bu işten kazançlı çıkıyordu. Hangarın sahipleri boş bölmeleri büyük bir kârla kiralıyorlardı. Hükümet hatırı sayılacak bir vergi alıyordu. Herkes eğleniyor, kimsenin bir kaybı olmuyordu. Basit bir çözümdü bu.

Hangarın çok sayıdaki bölüklerini birbirine bağlayan koridorun yüksek duvarlarının gölgesinden ilerleyen adam, geçmişte yukarıda anlatılan sistemin yeni ve yararlı bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama böyle şeyler boş zamanlar içindi. Yaşanan zamana uygun değillerdi.

Gemiler düzgün, uzun sıralar oluşturan bölmelerden yükseliyorlardı. Adam sıraları arka arkaya inceledi. O anda yapmakta olduğu bu işin ustasıydı. Hangar kayıt defterinden kesin bir şey öğrenememişti. Sadece aradığı geminin hangi bölükte olduğunu biliyordu. Ama bu bilginin de doğru olup olmadığı belli değildi. Ayrıca o bölümde yüzlerce gemi vardı. Ama adam özel bilgisi sayesinde o yüzlerce tekneyi tarayacak ve aradığı bir tek gemiyi de bulacaktı.

Adam sırayla dizilmiş gemilerin önünden ilerlerken hafifçe içini çekti. Bölüklerde dinlenen azametli madeni canavarların ayakları altında sürünen bir böceğe benziyordu.

Şurada burada bir lombozdan süzülen bir ışık birinin organize eğlencelerden daha basit ya da daha mahrem zevklere erkenden döndüğüne işaret ediyordu.

Adam durdu. Güler yüzlü bir insan olsaydı belki gülümseyecekti. Gerçekten de beyni kafasında bir gülümsemenin sessiz karşıtını yarattı.

Yanında durduğu gemi çok biçimliydi, sürat teknesi olduğu hemen anlaşılıyordu. Adam bu değişik biçimdeki gemiyi aramış ve sonunda bulmuştu. Her zaman görülen bir model değildi bu. Son zamanlarda Galaksinin bu çeyrek dairesindeki gemileri ya Vakıfta yapılıyorlardı ya da o teknelerin kopyasıydılar. Ama bu gemi özel bir araçtı. Yine Vakıfta yapılmıştı. Kaplamanın altındaki küçücük kabartılar koruyucu perdenin bağlantı yerlerini belirtiyordu. Başka kanıtlar da vardı. Adam hiç duraklamadı. Hangar yönetiminin güvenlik ve rahatlığı sağlamak için gemilerin önüne yerleştirdiği elektronik engel adam için hiç önemli değildi. Yanındaki pek özel bir nötrleştirme gücüyle, alarm sistemini harekete geçirmeden engeli yarıverdi. İşte bu yüzden gemiye birinin yaklaştığını ilk kez teknenin içindeki boğuk sesli zil âdeta kayıtsızca, hatta dostça bir şekilde haber verdi. Buna, ana kapının bir yanındaki küçük fotoselin üzerine kapatılan bir avuç neden olmuştu.

Bu başarılı arama devam ederken, Toran'la karısı Bayta adlı geminin çelik bölmeleri arasında kuşkulu bir güven duyuyorlardı. Katırın maskarası olan o sıska yaratık Magnifico Gigantucus gibi şahane bir adı olduğunu açıklamıştı. Şimdi masanın başında kamburunu çıkarmış, önüne konulan yemekleri yutarcasına yiyordu.

Başını sadece zaman zaman yemek yediği bu mutfakkiler karışımı yerde Bayta'ya bakmak için kaldırıyor, hüzünlü, kahverengi gözleriyle genç kadının hareketlerini izliyordu.

Sonra, "Güçsüzlerin teşekkürlerinin pek değeri yoktur," diye mırıldandı. "Ama size gerçekten teşekkürler ediyorum. Çünkü bu son hafta sadece kırıntılarla beslendim. Vücudum zayıf ama iştahım utanılacak kadar açık."

Bayta gülümsedi. "O halde yemene bak. Teşekkür ederek zaman kaybetme. Galaksi Merkezinde söylenilen minnetle ilgili bir atasözü yok mu? Bunu bir kez duymuştum."

"Gerçekten de var, güzel hanımım. Bana akıllı bir adamın bir keresinde şöyle dediğini söylediler: 'Minnet, boş sözlerle buharlaşıp uçmadığı zaman çok güzel ve çok etkilidir.' Ama ne yazık ki, benim kafam sadece boş sözlerle dolu. O boş laflarım Katır'ın hoşuna gittiği zaman bana bir saray elbisesi veriliyordu. Zaten bu şahane adı da bana o taktı sözlerim hoşuna gittiği zaman. Benim asıl adım Bobo'ydu ama Katır bunu beğenmiyordu... Boş sözlerim Katır'ın hoşuna gitmediği zaman da bu zavallı kemiklerim dayak ve kırbaçla sarsılıyordu."

Pilot kabininden çıkan Toran mutfağa girdi. "Artık beklemekten başka yapılacak bir şey yok, Bay. Katır'ın bir Vakıf gemisinin Vakıf toprağı sayıldığını bildiğini umarım."

Adı bir zamanlar Bobo olan Magnifico Gigantus gözlerini iri iri açarak bağırdı. "Vakıf çok güçlü ve büyük olmalı. Onun karşısında Katır'ın zalim adamları bile titriyor."

Bayta hafifçe güldü. "Vakfın adını sen sen de mi duydun?"

"Duymayan var mı ki?" Magnifico'nun sesi esrarlı bir fısıltı halini almıştı. "Bazıları orasının müthiş sihirlerle dolu, gezegenleri yutan alevlerin yaratıldığı, büyük bir gücün sırrını bilen insanların yaşadığı bir dünya olduğunu söylüyorlar. "Ben Vakıf vatandaşıyım," diyebilen sıradan bir insanın hakkı sayılan saygı ve itibara Galaksinin en büyük soylularının bile lâyık görülmediğini anlatıyorlar. O uzayda çalışan bir hurdacı ya da benim gibi bir hiç olsa bile durum değişmezmiş."

Bayta, "Konferansa başlarsan yemeğini bitiremezsin, Magnifico," dedi. "Sana hafif koku katılmış süt de vereceğim. Bu pek lezzetlidir." Süt dolu ibriği masaya bıraktı. Sonra da Toran'a dışarıya gelmesini işaret etti.

"Toran, şimdi ne yapacağız? Yani... onun konusunda." Başıyla mutfağı gösterdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Katır buraya geldiği takdirde Magnifico'yu ona verecek miyiz?"

"Başka ne yapabiliriz, Bay?" Toran'ın sesinden tedirgin olduğu belliydi. Alnına düşen ıslak bukleyi sert bir hareketle geriye itmesi de bunu kanıtlıyordu. Bir an durduktan sonra sabırsızca sözlerini sürdürdü.

"Buraya gelmeden önce bize verilen görev konusunda belli belirsiz bir fikrim vardı. Katırı nere de bulabileceğimizi soracak, sonra da işi halledecektik. Ama sadece o işi."

"Ne demek istediğini biliyorum, Torie. Ben Katır'ı görebileceğimizi pek sanmıyor, ama olanlar konusunda doğrudan doğruya bir şeyler öğrenebileceğimizi düşünüyordum. Sonra elde ettiğimiz bilgiyi, bu yıldızlararası komple konusunda daha fazla bilgisi olan kimselere aktaracaktık. Ben o romanlarda görülen casuslardan değilim."

"Benden farkın yok, Bay." Toran kollarını kavuşturarak kaşlarını çattı. "Ne tatsız durum! Eğer bu son garip rastlantı olmasaydı, Katır diye birinin yaşamadığını inanacaktım. Katır maskarasını almaya gelecek mi dersin?"

Bayta başını kaldırarak kocasına baktı. "Onun gelmesini istediğimi pek sanmıyorum. Zaten ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

İç zil sürekli olarak vızlamaya başladı.

Bayta ses çıkarmadan dudaklarını oynattı. "Katır."

Magnifico kapıda belirdi. Gözleri irileşmişti. Hıçkırır gibi, "Katır mı geldi?" diye sordu.

Toran mırıldandı. "Onları içeriye almak zorundayım." Bir düğmeye bastı. Dış kapı yeni gelen kimsenin arkasından kapandı. Ekranda sadece bir tek siluet gözüktü.

Toran'ın rahatladığı belliydi. "Bir kişi bu." İşaret borusuna doğru eğilirken sesi titriyordu. "Kimsiniz?" Alıcıdan tiz bir ses yükseldi. "Bunu, beni içeriye aldıktan sonra öğrenmeye çalışmanız daha doğru olmaz mı?"

"Şunu bilmenizi istiyorum: Bu bir Vakıf gemisidir. Onun için de uluslararası anlaşmalara göre Vakıf toprağı sayılıyor."

"Bunu biliyorum."

"Ellerinizi ceplerinizden çıkarıp öyle içeri girin. Yoksa sizi vururum. Üstün silahlarım var."

"Pekâlâ."

Toran iç kapıyı açtı ve atom tabancasının tetiğini indirdi. Başparmağını düğmeye dayadı. Ayak sesleri duyuldu, sonra kapı açıldı.

Magnifico haykırdı. "O Katır değil. Sadece bir adam."

Yabancı ciddi bir tavırla eğilerek palyaçoya selam verdi. "Çok iyi bildiniz. Ben Katır değilim." Ellerini iki yanma açtı. "Silahsızım. Ve barışçı amaçlarla geldim. Rahatlamanıza bakın ve o tabancayı da kaldırın. Eliniz titrediği için endişeleniyorum."

Toran sert bir sesle, "Kimsiniz?" diye sordu.

Yabancı sakin sakin, "Asıl bunu size benim sormam gerekir," dedi. "Sahtekârlığa başvuran sizsiniz, ben değilim."

"Nasıl?"

"Vakıf vatandaşı olduğunuzu iddia ettiniz. Oysa Kalgan gezegeninde yetkili bir tek Tüccar bile yok." "Ne münasebet! Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü asıl ben Vakıf vatandaşıyım. Bunu kanıtlayan belgelerim de var. Sizin Kâğıtlarınız nerede?" "Çıkıp gitmeniz daha iyi olacak."

"Ben o fikirde değilim. Vakıf yöntemleri konusunda bir fikriniz olmalı. Sahtekârlığa kalkışmanıza rağmen bazı şeyleri bilmeniz gerekir. Belirli bir zamanda gemime sağ salim dönmediğim takdirde en yakındaki Vakıf merkezine işaret verilir. Açıkçası elinizdeki o silahın bir işe yarayacağını pek sanmıyorum."

Toran kararsızca durakladı.

Bayta sakin sakin. "O tabancayı kaldır, Torie," dedi. "Onun sözlerini de olduğu gibi kabul et. Doğruyu söylediğini sanıyorum."

Toran silahı yanındaki iskemleye koydu. "Şimdi bütün bunların ne demek olduğunu anlatır mısınız?" Yabancı oturmadı. Uzun boylu, iriyarı bir adamdı. Yassıca yüzü sert ifadeliydi. Onun hiç gülmediği yüzünden anlaşılıyordu. Ama gözlen yüzü kadar sert değildi.

Yabancı oturmadı. Uzun boylu, iriyarı bir adamdı. Yassıca yüzü sert ifadeliydi. Onun hiç gülmediği yüzünden anlaşılıyordu. Ama gözleri yüzü kadar sert değildi.

Yabancı, "Haber etrafa çabuk yayılır," diye söze başladı. "Özellikle inanılmayacak bir şey olursa. Bugün Kalgan'da Vakıftan iki turistin Katır'ın paralı askerlerini gülünç duruma düşürdüğünü bilmeyen bir tek kişi bile yok sanırım. Olayın önemli ayrıntılarını daha akşam olmadan öğrendim. Dediğim gibi, bu gezegende benden başka Vakıflı bir turist yok. Biz böyle şeyleri biliriz."

"Bu 'biz' dediğiniz de kimler?"

"Biz, biziz! Örneğin, ben! Sizin hangarda olduğunuzu biliyordum. Bunu siz kumsalda söylerken duymuşlar. Kayıt defterine baktım. Kendi usulümce. Ve gemiyi buldum. Yine kendi yöntemimce." Yabancı birdenbire Bayta'ya döndü. "Siz Vakıfta doğdunuz değil mi?"

"Öyle mi?"

"Demokratik Muhalefetin de üyesisiniz. Bundan 'yeraltı örgütü' diye söz ediyordur. Adınızı unuttum ama yüzünüzü hatırlıyorum. Vakıftan son zamanlarda kaçmayı başardınız. Önemli biri olsaydınız buna izin vermezlerdi."

Bayta omzunu silkti. "Çok şey biliyorsunuz."

"Öyle. Bir erkekle kaçtığınızı öğrendim. Bu genç mi o?"

"Cevap vermem gerekiyor mu?"

"Hayır. Ben sadece birbirimizi iyi anlamamızı sağlamaya çalışıyorum. Vakıftan pek telaşla ayrıldığınız o hafta parola, 'Seldon, Hardin ve Özgürlük'tü sanırım. Grubunuzun başkanı da Porfirat Hart'dı."

"Bütün bunları nereden öğrendiniz?" Bayta birden öfkelenmişti. "Porfirat'ı yakaladılar mı?" Toran karısını geri çekmeye çalıştı. Ama genç kadın silkinerek onun elinden kurtuldu ve yabancının üzerine yürüdü.

Vakıflı adam usulca, "Onu kimse yakalamadı," diye açıkladı. "Sadece 'Yeraltı' grupları çabuk yayılıyor ve garip yerlerde beliriyor. Ben haberalmadan Han Pritcher'ım. Ayrıca yeraltı örgütünün liderlerinden de biriyim. Grupta hangi adı kullandığımı bilmenize gerek yok." Bir an bekledikten sonra ekledi. "Evet, bana inanmanız şart değil. Bu meslekte hiç kuşkulanmamaktansa, abartılmış bir kuşkuya kapılmak daha iyidir. Ama bu tanıtma konuşmasını çabucak sona erdirmem daha iyi olacak."

Toran, "Evet, öyle," dedi.

"Oturabilir miyim? Teşekkür ederim." Pritcher uzun bacaklarıyla oturarak ayak ayaküstüne attı. Bir kolunu iskemlenin arkasından sallandırdı. "Söze amacınızın ne olduğunu anlayamadığımı söyleyerek başlayacağım. İkiniz de Vakıftan değilsiniz. Ama bağımsız Tüccar gezegenlerinden birinden olduğunuzu tahmin etmek hiç zor değil. Bu beni fazla endişelendirmiyor. Ama merak ettim. Paralı katillerin elinden kurtarıp kaçırdığınız bu adamı, bu maskarayı ne yapacaksınız? Onu yanınızda tuttuğunuz için hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz."

"Amacımızı size açıklayamam."

"Hım... Neyse... Açıklayacağınızı sanmıyordum zaten. Ama Katır'ın borular, trampetler ve elektrik orgları gürültüsü arasında çıkagelmesini bekliyorsanız endişelenmeyin. Katır hiçbir zaman öyle davranmaz."

Toran'la Bayta aynı anda bağırdılar. "Ne?"

Bir köşeye sinmiş ve merakından kulakları âdeta uzamış olan soytarı birdenbire sevinçle irkildi.

"Evet. Ben de Katır'la temas kurmaya çalışıyordum. Bu bakımdan siz iki amatörden daha iyi çalıştım. Ama boş yere. Katır halkın karşısına çıkmıyor. Fotoğrafının çekilmesine, heykelinin yapılmasına izin vermiyor. Kendisini ancak pek güvendiği adamları görebiliyor."

Toran, "Böylece bizimle neden ilgilendiğinizi açıklamış mı oluyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır. Bu maskara esrarın anahtarı. Katır'ı gören pek az kişiden biri de o. Onu istiyorum. Bu maskara ihtiyacım olan kanıt sayılabilir. Galaksi biliyor ya, Vakfı uyandırmam için kanıt gerekli."

Bayta sert bir sesle, "Vakfın uyandırılmaya mı ihtiyacı var?" dedi. "Neye karşı? Vakfı uyarırken hangi rolde olacaksınız? Gizli polis ajanı rolünde mi? Yoksa asi bir demokrat mı?"

Pritcher'in yüz ifadesi daha da sertleşti. "Vakıf bir tehditle karşılaştığı zaman hem demokratlar, hem de despotlar ortadan kalkar. Şimdi despotları çok daha kötü bir zorbadan kurtaralım. Sonra sırası gelince onları devireriz."

Bayta bağırdı. "Sözünü ettiğiniz o en büyük zorba kim?"

"Katır tabii! Onun hakkında biraz bilgim var. Eğer zamanında kaçmayı başarmasaydım, bu bilgim yüzünden öldürülecektim. Hem de kaç kez... O maskarayı odadan çıkarın. Aramızda konuşmamız gerekiyor."

Bayta, "Magnifico," diyerek işaret etti. Palyaço da sessizce çıktı.

Pritcher, ciddi, heyecanlı ve alçak bir sesle konuşmaya başladı. Toran'la Bayta onun söylediklerini daha iyi duyabilmek için adama yaklaştılar.

Pritcher, "Katır çok zeki bir yaratık," diye başladı "Kişisel liderliğin çekicilik ve ışıltısının sağlayacağı üstünlüğü fark etmemiş olması imkânsız. Bundan vazgeçmesinin bir nedeni olmalı. Belki de halkın karşısına çıktığı takdirde bir özelliği anlaşılacak. Anlaşılmaması, bilinmemesi gereken bir özelliği." Elini sallayarak soru sormaya başlayan karı kocayı susturdu. Ve sözlerini daha çabuk sürdürdü. "Bu esrarı çözebilmek için Katır'ın doğduğu gezegene gittim. Bazı kimseleri sorguya çektim. O insanlar bazı şeyleri bildikleri için de fazla yaşayamayacaklar. Katır'ın sırrını açıklayabilecek yeteri kadar insan hâlâ yaşıyor. Onlar otuz yıl önce dünyaya gelen bebeği, annesinin ölümünü, Katır'ın acayip gençlik günlerini hatırlıyorlar. Katır, normal bir insan değil!"

Bu esrarlı ima karşısında iki genç dehşetle gerilediler. Pritcher'in ne demek istediğini tam anlamıyla, açıkça kavrayamamışlardı. Ama adamın sözleri tehlike doluydu.

Pritcher konuşmasına devam etti. "Katır bir değişken. Genleri değişime uğramış. Ama yaptıklarına bakılırsa Katır olağanüstü başarılı bir değişken. Onun nasıl bir gücü olduğunu bilmiyorum. Kendisi bizim macera romanlarının deyimiyle ne dereceye kadar bir 'süpermen' sayılır. Bir üstün insan olabilir mi? Bir hiçken iki yıl içerisinde Kalgan'ın diktatörünü yenecek duruma gelmesi çok şeyi açıklıyor. Tehlikeyi anlıyorsunuz değil mi? Seldon'un planı, birtakım tahmini olanaksız biyolojik özelliklere neden olan bir genetik kazayı hesaba katıyor mu?"

Bayta ağır ağır, "Buna inanmıyorum," diye açıkladı. "Bu karmaşık bir oyun bence. Madem Katır bir 'üstün insan' o halde adamları bizi neden öldürmediler? Bunu rahatlıkla yapabilirlerdi."

"Size söyledim ya. Katır'ın değişkenlik derecesini bilmiyorum. Belki de henüz Vakıfla çarpışmaya hazır değil. Hazır oluncaya kadar kışkırtmalara

aldırmaması da yine onun çok kafalı olduğunu gösterir. İzin verin de şu maskarayla konuşayım."

Pritcher, Magnifico'nun karşısına dikildi. Palyaçonun bu sert yüzlü, iriyarı adama hiç güvenemediği belliydi.

Pritcher sorguya ağır ağır başladı. "Katır'ı kendi gözlerinle gördün mü?"

"Hem de çok gördüm, saygıdeğer efendim. Elinin ağırlığını da bütün vücudumla hissettim "

"Bundan hiç kuşkum yok. Katır'ı tarif edebilir misin?"

"Onu hatırlamak beni dehşete düşürüyor, saygıdeğer efendim. Siz bile onun karşısında cılız bir çocuk gibi kalırdınız. Saçları kırmızı, alev alev. Bazen kolunu öne doğru uzatırdı. Bütün ağırlığımla, bütün gücümle asılmama karşın kolunu bir kıl payı bile kımıldatamazdım." Magnifico'nun sıpsıska kolları ve bacakları sanki birbirlerine karıştılar. "Bazen gülmek ya da adamlarını eğlendirmek için bir parmağını kemerime takarak beni havaya, iyice yükseğe kaldırırdı. O arada şiir okumamı emrederdi. Ancak yirminci dizeden sonra beni yere indirirdi. Ama o anda uydurduğum her kafiyenin kusursuz olmasını da isterdi. Bunu başaramadığım takdirde her şey yeniden başladı. Dev gibi bir insandır o, saygıdeğer efendim. Acı bir gücü var ve bunu zalimce kullanır. Gözleriniyse, saygıdeğer efendim, hiç kimse göremez."

"Ne? Ne dedin?"

"Çok garip bir gözlük takar, saygıdeğer efendim. Camlarının buzlu olduğunu ve Katır'ın etrafını insan gücünün pek pek üstünde olan müthiş bir sihirle gördüğünü söylüyorlar. Magnifico alçak ve esrarlı bir sesle ekledi. "Gözlerini görmenin ölümü görmek olduğunu duydum. Yani Katır insanları bakışlarıyla öldürüyormuş, saygıdeğer efendim." İri gözleriyle kendisini dinleyen üç kişiye teker teker baktı. Sonra da titredi. "Bu doğru. Bundan eminim. Doğru bu."

Bayta derin bir nefes aldı. "Haklı olduğunuz anlaşılıyor, Yüzbaşı Pritcher. Her şeyi size bırakalım mı?" "Önce durumu incelemeliyiz. Hangara borcunuz var mı? Yoksa yukarıdaki engeli istediğiniz an kaldırtabilir misiniz?"

Toran, "İstediğim an gidebiliriz," dedi.

"O halde hemen gidelim. Katır Vakfı kızdırmayı istemiyor olabilir. Ama Magnifico'nun kaçmasına göz yummakla kendisini pek büyük bir tehlikeye atıyor. Zaten başından beri zavallının peşine telaşla takılmalarından da bu anlaşılıyor. Onun için yukarıda şimdi bazı gemiler sizi bekliyor olabilir. Siz uzayda kaybolup giderseniz, kimi suçlarlar?"

Toran sıkıntıyla başını salladı. "Haklısınız." "Ama korunma perdeniz var. Herhalde bu tekne de Katır'ın bütün gemilerinden daha hızlıdır. Onun için atmosferden çıkar çıkmaz nötre geçerek diğer yarım kürenin etrafında dolaşın. Sonra da hızla uzaya açılın."

Bayta, "Peki," dedi. "Vakfa döndüğümüz zaman ne olacak, Yüzbaşı Pritcher?"

"Siz bana yardıma çalışan Kalgan vatandaşlarısınız. Ben bunun tersini kanıtlayacak bir şey bilmiyorum. Öyle değil mi? Haydi, gidelim "

Toran, Kalgan'ı iyice geride bıraktığı zaman ilk yıldızlararası sıçramayı denedi. İlk kez o zaman Pritcher'in yüzü hafifçe kırıştı. Çünkü Katır'ın hiçbir gemisi onların gitmesini engellemeye çalışmamıştı. Toran. "Magnifico'yu alıp götürmemize göz yumacak galiba," dedi. "Bu da sizin hikâye bakımından hiç de hoş değil." Pritcher, "Belki Katır, Magnifico'yu alıp götürmemizi istiyor," diye mırıldandı. "O zaman bu Vakıf için hiç de hoş olmaz."

Son sıçramadan sonra Vakfa nötr uçuş yapacak kadar yaklaştıkları zaman, İlk ultra-dalga yayınları gemiye erişti.

Spiker haberler arasında birinden pek kısa söz etti. Sıkıntılı bir tavır takınmış olan sunucunun adını açıklamadığı küçük bir diktatör sarayından birinin zorla kaçırılması dolayısıyla Vakfı protesto etmişti. Spiker ondan sonra spor haberlerini okumaya başladı.

Han Pritcher buz gibi bir sesle, "Katır bizden bir adım ileride," dedi. Sonra da düşünceli düşünceli ekledi. "Katır'ın Vakfa saldırıya geçmek için hazır olduğu anlaşılıyor. Bu olayı da savaş için bir bahane olarak kullanacak. Bu bizim için durumu daha da zorlaştırıyor. Henüz hazır olmadan harekete geçmek zorunda kalacağız."

15 - PSİKOLOG

Vakıftaki en bağımsız yaratıkların "salt bilim"le uğraşan kimseler olduğu düşünülüyordu. Bunun sağlam bir nedeni de vardı. Vakfın Galaksiye egemen olabilmesi, hatta yaşayabilmesi teknolojisinin üstünlüğüne bağlıydı. Bu son yüz elli yıl boyunca üstün fiziki güç kaynaklarından yararlanmasına karşın durum yine de böyleydi. Bilim adamlarının bir tür dokunulmazlıkları vardı. Vakfın onlara ihtiyacı olduğu kesindi. Ve uzmanlar da bunu biliyorlardı. Aynı şekilde Ebling Mis'in Vakıftaki "salt bilim" dünyasının en bağımsız yaratığı olduğu da bir gerçekti. Ebling Mis'i tanımayanlar adının başına unvanını koyarak konuşurlardı. Ama o bundan hoşlanmazdı. Bilime büyük bir saygı duyulan bu gezegende "En Büyük Bilim Adamı" oydu. Ebling Mis'e ihtiyaç vardı ve uzmanda bunu biliyordu.

İşte bu yüzden başkaları dizlerini bükerek selam verirlerken Ebling Mis böyle bir şeye yanaşmıyordu. Üstelik yüksek sesle, "Atalarımın zamanında hiç kimse aşağılık bir Belediye Başkanının önünde diz kırıp selam vermezdi!" diyordu. "Atalarımın zamanında Belediye Başkanları seçimle bu mevkie getirilir, gerektiği zaman da tekmeyle defedilirlerdi. Zaten sadece doğuştan ahmak olan kimselerin babalarından bir şeyler miras aldıkları söylenebilir."

Ebling Mis, İndbur'u varlığıyla onurlandırmaya karar verdiği zaman da, istediğinin o katı hiyerarşinin alt basamağındaki memurdan, bir yukarıdakine bildirilmesini, sonra da uygun cevabın yukarıdan aşağıya inmesini beklemezdi.

O gün de iki resmi pelerininden daha az eski olanını sırtına aldı. Pek acayip biçimli bir şapkayı başının bir yanına yerleştirdi. Üstelik yasak sigaralardan birini de yakarak kendisine boş yere meler gibi bağıran iki muhafızın önünden geçti ve Belediye Başkanının sarayına daldı.

Saray bahçesinde çalışmakta olan İndbur beklenmedik bir konuk geldiğini gitgide yaklaşan gürültülü itirazlar ve bunlara karşılık olarak bir boğanınkini andıran bir böğürtüyle edilen anlaşılmaz küfürler yüzünden sezdi.

İndbur küçük küreğini ağır ağır yere bıraktı. Ağır ağır doğruldu. Ve ağır ağır kaşlarını çattı. Çünkü İndbur her gün bir süre için işini bırakarak tatil yapmak âdetindeydi. Hava uygun olduğu zaman öğleden sonra iki saat bahçesiyle ilgilenirdi. İndbur'un bahçesinde çiçekler düzgün kareler ve üçgenlerin içinde yetişirdi. Bu tarhlarda pek düzgün sıralar halinde dikilmiş sarı ve kırmızı çiçekler açar, köşeleriyse birkaç mor konca süslerdi. Yeşil bitkiler de bu kare ve üçgenleri dümdüz çizgiler oluşturarak çerçevelerlerdi. Ve Belediye Başkanın bahçesinde kimse rahatsız etmezdi. Hiç kimse!

İndbur küçük bahçe kapısına doğru giderken topraklanmış olan eldivenlerini çıkardı. Ve kendisinden beklenilecek o soruyu sordu. "Bunun anlamı nedir?"

İnsanlık yaratıldığından beri bu kesin sözcüklerden oluşan kesin soruyu inanılmayacak kadar değişik kimse atmosfere doğru haykırmıştı. Ama sadece etki yapmak dışında başka bir amaçla sorulduğunu gösteren hiçbir kanıt da yoktu. Ne var ki, bu kez İndbur bu sorusuna bir cevap da aldı. Mis kükreyerek kapıdan girdi. Hâlâ yırtılmış olan pelerinini tutan iki adama doğru yumruğunu salladı. İndbur ciddi ve hoşnutsuz bir tavırla kaşlarını çatarak adamlarına gitmelerini işaret etti. Mis berbat haldeki şapkasını yerden alarak üzerindeki tozların dörtte biri kadarını süpürdü. Sonra şapkayı koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Buraya bak, İndbur, o adları ağıza alınamayacak, aşağılık adamların pelerinini tazmin edecekler. Ben bunu daha uzun süre giyebilirdim." Gürültülü gürültülü soluk alarak, biraz da melodrama kaçan bir tavırla alnını sildi.

Belediye Başkanı hoşnutsuzlukla dimdik duruyordu. Bir elli beş boyundaki adam müthiş bir azametle, "Tarafımdan kabul edilmek istediğim bana bildirmediler, Mis," dedi. "Sana randevu da verilmediği kesin."

Mis başını eğerek Belediye Başkanına hayret ve kuşkuyla baktı. "Ga-Lak-si, İndbur! Dün yolladığım pusulayı almadın mı? Önceki gün morlar giymiş olan uşaklarından birine verdim. Pusulayı doğrudan doğruya sana vermeyi tercih ederdim, ama senin formalitelere çok düşkün olduğunu biliyorum." "Formalitelere mi?" İndbur gözlerini öfkeyle gökyüzüne dikti. Sonra da şiddetle, "Sen 'uygun bir organizasyon' diye bir şeyden söz edildiğini duydun mu?" dedi. "Bundan sonra huzura kabul istediğini belirten dilekçeni uygun şekilde, üç kopya halinde bu amaçla açılmış olan

hükümet dairesindeki ilgililere vereceksin. Ondan sonra da seni ne zaman kabul edeceğimi bildiren cevabın gelmesini bekleyeceksin. Onu aldığın zaman uygun şekilde giyinmiş olarak karşıma geleceksin. Uygun şekilde giyinmiş olarak, anlıyor musun? Ve bana uygun şekilde saygı da göstereceksin. Artık gidebilirsin." Mis öfkeyle sordu. "Kılığımın nesi var? Pelerinim şimdiye dek kullandıklarımın en güzeliydi. Sonra o iğrenç iblisler bunu pençeleriyle paraladılar. Sana söylemem gereken şeyi açıkladıktan sonra gideceğim. Ga-Lak-si! Eğer bu sorun bir Seldon kriziyle ilgili olmasaydı, hemen çıkar giderdim."

"Seldon krizi mi?" İndbur ilk kez Ebling Mis'e ilgiyle baktı. Mis büyük bir psikologdu. Bir demokrat, kaba saba bir yaratık ve tabii bir asiydi. Ama aynı zamanda bir psikoloji uzmanıydı. Belediye Başkanı biraz şaşalamıştı. Bu yüzden Mis bir çiçeği kayıtsızca kopararak hevesle burnuna götürdüğü, sonra da yüzünü buruşturarak fırlatıp attığı zaman birdenbire kalbine bir hançer gibi saplanan o sızıyı sözlerle açıklayamadı. Yalnızca buz gibi bir sesle, "Peşimden gel," dedi. "Bu bahçe ciddi konuşmalar için yaratılmadı." Belediye Başkanı geniş masasının arkasındaki özel olarak yapılmış olan koltuğuna yerleştiği zaman kendisini daha iyi hissetti. Oturduğu yerden Mis'in pembe kafasını örtemeyen o birkaç tel saçı görebiliyordu. Mis bir iskemle bulmak için dalgın dalgın etrafına bakındığı zaman İndbur'un keyfi yerine geldi. Mis'in kararsızca durarak ağırlığını kâh bir ayağına, kâh diğerine vermesi de pek hoşuna gitti. İndbur uygun düğmeye dikkatle bastı ve süslü elbiseli bir memur telaşla içeri girdi. Selamlar vererek masaya yaklaştı ve oraya maden ciltli kalın bir dosyayı bıraktı. O zaman Belediye Başkanı daha da keyiflendi.

Artık duruma hâkim olduğunu düşünen İndbur, "Bu görüşme için izin almadın," dedi. "Bu konuşmayı mümkün olduğu kadar kısa kesmeliyiz. Onun için meseleyi birkaç kelimeyle özetlemelisin."

Ebling Mis hiç acele etmedi. "Son günlerde ne yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Belediye Başkanı memnun memnun, "Raporların burada duruyor," dedi. "Tabii resmi özetleriyle birlikte. Anladığım kadarıyla, psiko-tarih biliminin matematik formülleriyle ilgileniyorsun. Hari Seldon'un çalışmalarını izlemek ve Vakfın kullanması için tarihin gelecekte çizeceği yolu saptamak niyetindesin."

Mis alayla, "Tamam," diye karşılık verdi. "Seldon Vakfı ilk kurduğu zaman akıllıca davrandı. Buraya yerleşen bilim adamlarının arasına bir psikoloji uzmanı katmadı. Böylece Vakıf tarihsel zorunluğun çizdiği yolda körce ilerlemek zorunda kaldı. Araştırmalarım sırasında Zaman Mahzeninde önemli ipuçlarıyla karşılaştım. Çalışmalarımın temelini de bunlar oluşturuyor."

"Bunu biliyorum, Mis. Bütün bunları tekrarlamak zaman kaybı olacak."

Mis bağırdı, "Benim bir şeyi tekrarladığım yok! Çünkü sana şimdi o raporlarda olmayan bir şeyi açıklayacağım."

İndbur aptal aptal mırıldandı. "Raporlarda olmayan bir şeyin mi? demek istiyorsun? Bu nasıl... " "Ga-Lak-si! Bırak da istediğim gibi konuşayım, iç sıkıcı küçük yaratık! Söylemediğim bazı şeyleri söylemişim gibi davranmaktan vazgeç! Her sözüme itiraz etme! Yoksa buradan çıkıp gider, bu gezegenin başına geçmesine de göz yumarım. Şunu unutma, aşağılık ahmak: Vakıf krizi başarıyla atlatacak. Çünkü bu şart. Ama ben buradan çıkıp gidersem, sen krizi atlatamazsın!" Mis şapkasını yere atınca üzerindeki topraklar etrafa saçıldı. Psikolog masanın durduğu yüksek, sahne gibi yerin merdivenlerinden hızla çıktı. Kâğıtları şiddetle yana iterek masanın bir köşesine ilişti.

İndbur telaşla bir an muhafızlarını çağırmayı ya da masasının bir parçası olan atom tabancasını kullanmayı düşündü. Ama Mis üzerine eğilmiş, öfkeyle ona bakıyordu. Sinmekten ve sanki bir şey olmamış gibi davranmaktan başka çare yoktu.

İndbur etkisiz bir resmiyle, "Dr. Mis," diye başladı. "Siz..."

Mis öfkeyle, "Kes sesini," dedi. "Ve beni dinle. Eğer bunun içinde..." elini maden ciltli kalın dosyaya vurdu. "Adamlarının berbat bir hale soktuğu raporlarım varsa, bu dosyayı kaldır at. Yazdığım her raporu yirmi kadar memur inceliyor. Ondan sonra senin eline erişiyor Sonra tekrar yirmi memurdan geçiyor. Saklamak istediğin bir şey olmadığı zaman bu yönteme bir itirazım yok. Ama bu kez anlatacaklarım gizli. Hem de o kadar ki bunları benimle birlikte çalışan çocuklara bile açıklamadım. Tabii çalışmayı onlar yaptılar. Ama her birine planın küçük bir parçası verildi. Sonra ben bunların hepsini bir araya getirdim. Zaman Mahzeninin ne olduğunu biliyor musun?"

İndbur, "Evet," der gibi başını salladı. Mis bu durumdan büyük bir zevk aldığını açıklayan bir tavırla ve yüksek sesle konuşmasını sürdürdü. "Ama ben sana bunu yine de açıklayacağım. Çünkü bu berbat durumu pek uzun bir zamandan beri hayal ediyordum. Ah, kafandan geçenleri okuyorum, seni sıska sahtekâr. Elini şu küçük tokmağın yakınına kadar uzattın. Ona dokunduğun an beş yüz kadar adamın içeri dalarak işimi bitirecekler. Ama bildiklerimden korkuyorsun! Bir Seldon Krizi olacağını düşünerek dehşetle titriyorsun! Ayrıca... Masandaki herhangi bir şeye dokunduğun takdirde kimse buraya gelemeden o tahta kafanı da koparırım. Sen, haydut baban ve korsan deden Vakfın kanını yeterince emdiniz zaten."

İndbur kekeledi. "Bu vatana ihanet sayılır..."

Mis memnun memnun, "Gerçekten öyle," dedi. "Ama bu konuda ne yapacaksın bakalım? Şimdi bırak da sana Zaman Mahzenini anlatayım. Hari Seldon'un acil durumlarda bize yardım sağlaması için başlangıçta buraya yaptırttığı o Zaman Mahzenini. Seldon her krizde bize yardım etmek ve durumu açıklamak için bir hayalinin görünmesini sağladı. Bugüne dek dört krizle karşılaştık. Seldon'un hayali de dört gez gözüktü. Seldon ilk krizde en heyecanlı anda göründü. İkinci krizdense sorun başarıyla çözümlendikten hemen sonra. Atalarımız o iki kez de Seldon'un açıkladıklarını dinlediler. Üçüncü ve dördüncü krizler sırasında kimse Seldon'un hayalini düşünmedi. Belki bunun nedeni o sırada böyle bir şeye ihtiyaç duyulmamasıydı. Elindeki raporlarda sözü edilmeyen şey şu: Son araştırmalar Seldon'un yine de uygun zamanlarda ortaya çıktığını gösterdi. Anlıyor musun?"

Mis, İndbur'un yanıtını beklemedi. İyice ezilip parçalanmış olan sigarasını attı. Cebini karıştırarak bir yenisini buldu. Çıkarıp yaktı, dumanlar etrafa yayıldılar.

Mis, "Resmi olarak psiko-tarih bilimini yeniden yaratmaya çalışıyorum," dedi. "Ama bir tek kişi bunu başaramaz. Bu işi yapmaya bir tek yüzyıl da yetmez. Ama daha basit konularda ilerleme gösterdim ve Zaman Mahzenine girebilmek için de onları bahane ettim. Sonunda Hari Seldon'un hayalinin tekrar ne zaman gözükeceğini oldukça kesin bir şekilde hesapladım. Yani sana bundan sonraki beşinci Seldon krizinin doruk noktasına ne zaman erişeceğini açıklayabilirim."

İndbur sinirli sinirli, "Buna hayli zaman var herhalde," dedi.

Mis neşeli bir kayıtsızlıkla bombasını patlattı. "Dört ay var. Dört lanet olasıca aydan iki gün gün eksik."

İndbur kendisinden beklenmeyecek bir heyecanla, "Dört ay," diye tekrarladı. "İmkânsız." "İmkânsızmış! Haydi oradan!"

"Dört ay... Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Bir krizin dört ay içinde doruk noktasına erişmesi için bunun yıllardan beri gelişmesi gerekir." "Neden olmasın? Krizin herkesin gözü önünde gün ışığında gelişmesi gerektiğini bildiren bir yasa mı var?"

"Ama şu ara önemli bir sorun yok ki. Bir tehditle de karşı karşıya değilim." İndbur neredeyse endişeyle ellerini ovuşturmaya başlayacaktı. Sonra artık öfkesini bastırmayan Belediye Başkanı tiz bir sesle, "Masamdan kalkar ve eşyaları düzene sokmama izin verir misin?" diye haykırdı. "Bu durumda nasıl düşünebilirim?"

Şaşıran Mis ağır ağır masadan kalkarak bir kenara çekildi.

İndbur telaşla eşyaların her birini yerlerine yerleştirdi. Bir yandan da çabuk çabuk konuşuyordu. "Buraya böyle gelmeye hiç hakkın yoktu. Eğer varsayımını bana bildirseydin... "

"Bu bir varsayım değil."

"Ben öyle olduğunu söylüyorum. Eğer varsayımını iddiaların ve kanıtlarınla birlikte uygun şekilde takdim etseydin, Tarihi Bilimler Bürosuna gönderilirdi. Orada incelenir ve analiz sonucu bana bildirilirdi. Tabii o zaman uygun şekilde de hareket edilirdi. Ama şimdi... beni boş yere sinirlendirdin. Hah, işte buradaymış!" Masadan aldığı gümüşümsü, saydam kâğıdı yanında duran şişman psikoloğa doğru salladı. "Bu gelişmekte olan dış sorunların haftalık bir özeti. Bu özeti ben kendim hazırlıyorum. Şimdi dinle, yaptığımız görüşmeler sona erdi. Lyonnesse'yle yapılan toplantılar devam ediyor. Bonde'daki bir törene katılması için bir heyet gönderdik. Kalgan'dan bir şikâyet aldık ve bu meseleyle ilgileneceğimize söz verdik. Asperta'daki ticarete hile karıştırıldığı için sert bir protesto çektik..." Belediye Başkanı gözlerini şifreyle yazılmış satırlarda dolaştırdı. Sonra da kâğıdı uygun gözdeki uygun dosyanın uygun yerine koydu.

"Gördün mü, Mis? Burada bütün olayların olması gerektiği gibi ve barış içinde gelişmediğini gösteren hiçbir şey yok... "

Uzun salonun dibindeki kapı açıldı. Ancak melodramlarda görülen bir rastlantıydı bu. Sade kılıklı biri içeri girdi.

İndbur koltuğundan yarı kalktı. Bir günde birçok olayla karşılaşıldığı zaman olduğu gibi onun da başı dönmeye başlamıştı. Mis'in uygunsuz bir zamanda, izinsiz çıkagelmesi ve çılgınca sözlerinden sonra sekreteri içeri girmişti. Yine uygun olmayan bir şekilde, geleceğini haber vermeden. Üstelik sekreteri kuralları da biliyordu. Olay bu yüzden daha da sarsıcı gelmişti İndbur'a.

Sekreter dizini bükerek yerlere kadar eğildi. İndbur sert bir sesle, "Ne var?" dedi.

Sekreter yerdeki bir noktaya doğru bir açıklama yaptı. "Ekselans, emirlerinize karşı gelerek Kalgan'a gitmiş olan Haberalmadan Yüzbaşı Han Pritcher Vakfa döndü. Onu daha önceki emirlerinize uyarak tutukladık. Emir numarası X20-513. Kendisi şimdi idamını bekliyor. Yanındakileri de sorguya çekmek üzere tutukladık. Tam bir rapor ilgililere verilerek dosyalandı."

İndbur, "Tam rapor alındı," diye açıkladı. "Ee?"

"Ekselans, Yüzbaşı Pritcher, Kalgan'ın yeni diktatörünün tehlikeli emelleri olduğundan söz etti. Kendisi daha önceki emirlerinize uygun olarak resmi sorguya çekilmedi. Emir numarası X20-651. Ancak anlattıkları kaydedildi. Ve tam bir rapor ilgililere verilerek dosyalandı."

İndbur tiz bir sesle bağırdı. "Tam rapor alındı.

Ee?"

"Ekselans, şu son on beş dakika içinde Salinnia sınırından haberler geldi. Kalgan'a ait oldukları anlaşılan gemiler izinsiz Vakıf topraklarına girmeye başlamışlar. Gemiler silahlarla donanmış. Ve çarpışmalar olmuş."

Sekreter âdeta iki büklüm oldu. Ayağa fırlamış olan İndbur ise öylece duruyordu. Ebling Mis kendisini toplayarak başını salladı. Gürültülü adımlarla sekretere yaklaşarak adamın omzuna hızla vurdu. "Buraya bak. Yüzbaşı Pritcher'ı serbest bırakmalarını sağla. Ve onu hemen buraya gönder. Haydi, git." Sekreter dışarı çıkarken Mis de Belediye Başkanına döndü. "Hazırlığa başlaman gerekmez mi, indbur? Bildiğin gibi sadece dört ay var." İndbur hâlâ donmuş gibi duruyordu, gözleri camlaşmıştı. Sadece bir

tek parmağı canlı gibiydi. Belediye Başkanı bu parmağıyla masasının düzgün yüzeyine titrek titrek üçgenler çiziyordu.

16 - KONFERANS

Tek ortak yanları ana gezegenleri Vakfa karşı duydukları güvensizlik olan yirmi yedi Bağımsız Tüccar dünya aralarında toplandıkları zaman en azimli bir insanı bile sarsacak birtakım adice olaylarla karşılaşılır. Her dünya küçüklüğünü abartmalı bir gururla dengelemeye çalışır. Her biri uzayın derinliklerinde tek başlarına kaldıkları için sertleşmiş ve o sürekli tehlike yüzünden de acı duygulara kapılmışlardır.

Daha önceden oylama yönteminin, temsilcilerin gezegenlerine ya da nüfuslarına göre seçilip seçilmeyeceğinin kararlaştırılması da yeterli olmaz. Bütün bunlar siyasi bakımdan önemi olan karmaşık sorunlardır. Hem toplantı masasında, hem de yemekte oturulacak yerlerin önceden saptanması da yeterli değildir. Bunlar da sosyal bakımdan önemleri olan sorunlardır.

Bu kez toplantı yerinin seçilmesi de bir hayli uzun sürmüştü. Çünkü bu, sayısı ağır basan taşralılarla ilgili bir sorundu. Sonunda karmaşık, diplomatça yollardan Radole gezegeni seçildi. Zaten birkaç kişi daha başlangıçta merkezi bir yerde olduğu için zaten bu dünyayı önermişlerdi.

Radole küçük bir dünyaydı. Savunma bakımından da yirmi yedi gezegenin içinde en zayıf olanıydı. Toplantı yeri olarak seçilmesinin diğer bir nedeni de buydu.

"Kurdele gibi" bir dünyaydı Radole. Galakside bu tür gezegen çoktu. Ama insanların yerleşmiş olduğu bu tip dünya pek azdı. Yani kısacası, bu dünyanın iki yarım küresi daima son derecede sıcak ya da son derecede soğuktu. Yaşanabilecek yerse bunların arasında kalan ince, kurdele gibi, alacakaranlık bölgeydi.

Böyle bir dünyaya gitmemiş olanlar bu tür bir gezegenin görülmeye değmeyecek bir yer olduğunu düşünürlerdi. Ama bu tür gezegenlerde stratejik noktalar bulunuyordu. Radole kenti de böyle bir yere kurulmuştu. Kent dimdik dağların hafif eğimli eteklerine yayılmıştı. Bu dağlar soğuk yarım kürenin tam sınırından yükseliyorlar ve o korkunç buzların daha fazla ilerlemesini engelliyorlardı. Güneşli yarım küreden sıcak Ve kuru bir hava

kente kadar uzanıyor, dağlardan da borularla su getiriliyordu. Bu iki yarım küre arasındaki Radole kenti çiçekleri hiç solmayan bir bahçe gibiydi. Sonsuz bir haziran ayının yine sonsuz sabahında yaşıyordu.

Çiçek bahçelerinin ortasındaki evler doğaya çıktı. Çünkü burada tehlikeli yaratıklar yoktu. Her bahçe bir tür saraydı. Buralarda bol döviz getirdiği için acayip biçimli, değişik bitkiler yetiştiriliyordu. Sonunda Radole tipik bir tüccar dünya olmaktan çıkmış, üretim yapan bir gezegen halini almıştı.

Bir bakıma Radole kenti korkunç bir gezegendeki tek rahat ve lüks yerdi. Ufacık bir cennet bahçesi. Toplantı yeri olarak seçilmesinin bir başka nedeni de buydu.

Diğer yirmi altı Tüccar dünyadan yabancılar Radola'ya geldiler. Delegeler, eşleri, sekreterler, gazeteciler, gemiler, gemiciler. Ve Radole'nin nüfusu hemen hemen iki katına çıktı. Radole kaynakları iyice kullanılmaya başlandı. İnsan istediği zaman yemek yiyor, istediği zaman içki içiyor ve hiç uyumuyordu.

Ama kendilerini eğlenceye veren bu insanların arasında ancak bir iki kişi Galaksinin bir tür sessiz, tembel savaş yüzünden ağır ağır yandığının farkında değildi. Durumun farkında olanlarsa üç gruba ayrılabilirdi. Birinci grup pek bir şey bilmeyen ama büyük bir güven duyan kimselerden oluşuyordu. Bunların sayıları çoktu.

Sözgelişi, kasketine Haven kokardı takmış olan ve kaldırdığı kadehin arkasından karşısındaki, hafifçe gülümseyen Radole'li kızın gözlerinin içine bakan genç pilot. Genç adam, "Buraya gelebilmek için savaş alanının ortasından geçtik," diyordu. "Tabii mahsus. Nötrde bir ışık dakikası kadar ilerledik. Horleggor'un hemen yanından geçtik... "

O toplantıda ev sahipliği yapan uzun bacaklı bir Radole'li, "Horleggor mu?" diye sordu. "Orası Katır'ı geçen hafta yamyassı ettikleri yer değil mi?"

Pilot azametle, "Katır'ı yamyassı ettiklerini de nereden çıkardınız?" dedi.

"Vakıf radyosundan duydum."

"Öyle mi? Katır, Horleggor'u ele geçirdi. Az kalsın onun gemilerinden oluşan bir konvoyla da karşılaşıyorduk. Konvoy Horleggor'dan geliyordu. Biri savaştığı yerde kalır, onu yamyassı ettiği söylenilen kimseler de telaşla oradan ayrılırlarsa... Herhalde bu bir zafer diye tanımlanamaz."

Başka biri tiz bir sesle peltek peltek, "Böyle konuşmayın," diye bağırdı. "Vakıf daima bir süre darbelere katlanır. Bekleyin. Gözlerinizi dört açın ve bekleyin. Bizim Vakıf ne zaman saldırıya geçmesi gerektiğini çok iyi bilir. Sonra... güm!" Adam susarak sarhoş sarhoş güldü.

Kısa bir sessizlikten sonra Haven'li pilot, "Her neyse..." dedi. "Demin de söylediğim gibi, Katır'ın gemilerini uzaktan gördük. Tekneler fena değildi. Hiç fena değildi. Biliyor musunuz, hepsi de yeni yapılmışa benziyorlardı."

Radole'li adam düşünceli düşünceli mırıldandı. "Yeni yapılmışa mı? O gemileri kendileri mi yapıyorlar?" Başının yukarısında uzanan daldan bir yaprak kopardı. Hafifçe kokladı, sonra da yaprağı dişlerinin arasında çiğnemeye başladı. Bitkiden nane gibi kokan yeşil bir su aktı. "Yani Katır kendi yaptığı gemilerle Vakfı yendi, öyle mi? Olamaz."

"Biz onları gördük, dostum. Ve ben bir uzay gemisiyle bir kuyruklu yıldızı birbirinden ayırmayı bilirim."

Radole'li genç adama doğru eğildi. "Ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Kendi kendinizi aldatmayın. Savaşlar kendi kendilerine başlamazlar. Ve işleri çok zeki kimseler yönetiyor. Onlar ne yaptıklarını da biliyorlar."

Susuzluğunu çok iyi giderdiği anlaşılan sarhoş birdenbire sesini iyice yükseltti. "Siz Vakfa bakın. Oradakiler son ana kadar beklerler. Sonra da güm!" Kıza bakarak ağzını açtı ve aptal aptal güldü. Genç kız ondan uzaklaştı. Radole'li adam, "Örneğin, her şeyi Katır'ın yönettiğini sanıyorsunuz belki de, dostum," dedi. "Bu doğru değil." Tek parmağını salladı. "Bana yüksek mevkiden biri aslında Katır'ın bizim adamımız olduğunu söyledi. Ona bol para veriyormuşuz. Belki de o gemileri biz yaptık. Bu bakımdan gerçekçi olmalıyız. O gemileri bizim yaptığımız belli bir şey. Tabii Katır sonunda Vakfı yenemeyecek. Ama onları iyice sarsacak. Bunu başardığı zaman da biz saldırıya geçeceğiz."

Kız, "Sen sadece savaştan mı söz edersin, Kiev?" dedi. "Sadece savaştan? İçimi sıkıyorsun."

Haven'li pilot büyük bir nezaketle, "Konuyu değiştirelim," diye gülümsedi. "Hanımların sıkılmalarını istemeyiz."

İçkiyi fazla kaçırmış olan adam bu son cümleyi tekrarlamaya başladı. Bardağına vurarak tempo tutuyordu. Etraftaki çiftler ayrıldılar. Kızlar kıkır kıkır gülüyor, gençler kasılıyorlardı. Bahçenin gerisindeki güneş odasından

yine birkaç çift çıktı. Konuşma daha genel, daha değişik ve daha anlamsız bir hal aldı.

İkinci grupta daha fazla bilgisi olan kimseler vardı. Bunlar birinci gruptakiler kadar güven duymuyorlardı. Sözgelişi, tek kollu Fran gibiler. İriyarı adam Haven'in resmi delegesiydi. Bu yüzden keyfine bakıyor ve yeni dostlar ediniyordu. İmkân olduğu zaman kadınlarla ahbaplık ediyordu, mecbur kaldığı vakit de erkeklerle.

Fran bugün de yeni edindiği arkadaşlarından birinin tepedeki evinde, güneşlenme alanında dinleniyordu. Gezegene geldiğinden beri ilk kez oluyordu bu. Fran, Radole'de kaldığı sürece sadece iki defa böyle dinlenme fırsatı bulacaktı. Yeni arkadaşı tam kafa dengi olan İwo Lyon adlı bir Radole'liydi. İwo'nun evi diğerlerinden biraz uzaktı. Bu böcek vızıltıları ve güzel çiçek kokularından oluşan bir denizde yüzüyordu sanki. Güneşlenme alanı kırk beş derecelik bir açı yapan çim kaplı bir yerdi. Fran buraya uzanmış, güneş ışınlarını âdeta emiyordu.

"Haven'da böyle güneş yok..."

İwo uykulu uykulu, "Sen bu gezegenin soğuk tarafını gördün mü hiç?" diye sordu. "Buradan otuz kilometre ötede bir yer var. Oksijen orada su gibi çıkıyor."

"Yapma!"

"Doğru söylüyorum."

"Biliyor musun, İwo? Kolum kopmadan önceki günlerde Galakside çok dolaştım. Bana inanmayacaksın ama bir keresinde..." Fran oldukça uzun bir hikâye anlattı.

İwo hikâyeye inanmadı. Ama esneyerek, "Şimdi ki gençlik eskilere benzemiyor," diye mırıldandı. "Evet, galiba öyle. Ama..." Fran birdenbire heyecanlandı. "Böyle söylememeliyiz! Sana oğlumdan söz ettim, değil mi? O eskilere benzeyen bir genç. Harika bir Tüccar da olacak! Hık demiş babasının burnundan düşmüş. Bana çok benziyor. Ne var ki, o evlendi."

"Yani yasal bir anlaşma mı imzaladı? Bir kızla?"

"Öyle. Ben bunu yararsız buluyorum. Oğlumla gelinim balayı için Kalgan'a gittiler." "Kalgan'a mı? Galaksi adına, ne zaman oldu bu?"

Fran neşeyle gülerek anlamlı anlamlı, "Katır, Vakfa savaş açmadan hemen önce." dedi.

"Öyle mi?"

Fran başını salladı. Sonra da İwo'ya yaklaşmasını işaret etti. Boğuk bir sesle, "Sana bir şey söyleyeceğim." diye fısıldadı. "Ama aramızda kalacak. Oğlumu Kalgan'a bir amaçla yolladık. Tabii bunun ne olduğunun duyulmasını istemem... Ama şimdiki duruma bakarak bunun ne olduğunu tahmin edebilirsin. Oğlum bu iş için tam biçilmiş kaftandı. Biz Tüccarların biraz kargaşalık çıkmasına ihtiyacımız vardı." Kurnazca gülümsedi. "İstediğimiz de oldu. Bunu nasıl başardığımızı açıklayacak değilim. Ama oğlum Kalgan'a gitti... ve Katır gemilerini Vakıflıların üzerine saldırttı. Oğlum başardı bunu."

Bu açıklama İwo'yu çok etkilemişti. O da gizli bir konuyu açtı. "Çok iyi. Biliyor musun, tam beş yüz gemimiz varmış. Zamanı gelince savaşa girecekmişiz."

Fran otoriter bir tavırla, "Bizim Gemilerimiz bundan daha çok sanırım," dedi. "İşte bu gerçek bir strateji. Böyle şeylere bayılırım." Gürültülü gürültülü karnını kaşıdı. "Ama Katır'ın da çok zeki olduğunu unutmayalım. Horleggor'da olanlar beni endişelendiriyor."

"Duyduğuma göre, Katır on gemi kaybetmiş."

"Öyle ama onun daha çok gemisi var. Vakıf da Horleggor'dan kaçmak zorunda kalmış. O despotların yenilmesi çok güzel bir şey. Ama her şeyin bu kadar çabuk olup bitmesini de istemem." Fran başını salladı.

"Ben şunu merak ediyorum: Katır o gemileri nereden buluyor? Etrafa yayılmış olan bir söylentiye göre güya o gemileri biz yapıyormuşuz."

"Biz mi? Tüccarlar mı yani? Bağımsız dünyalar arasında en büyük gemi tezgâhları Haven 'de. Ve biz de kendimizden başka hiç kimse için gemi yapmadık! Bir tek gemi bile! Herhangi bir dünya Katır için bir filo hazırlar mı? Diğer dünyalara başvurarak önlem almadan bunu yapar mı? Hayır... Bu sadece bir peri masalı."

"Peki öyleyse Katır o gemileri nereden buluyor?"

Fran omzunu silkti. "Belki kendisi yapıyor. İşte beni endişelendiren şeylerden biri de bu." Güneşe bakarak gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarını

cilalı düzgün tahtadan yapılmış ayak dayama yerine hafifçe sardı. Ağır ağır uykuya daldı. Şimdi hırıltılı soluğu böceklerin fısıltısına karışıyordu.

Üçüncü ve son grupsa çok bilgisi olan ve hiç güven duymayan kimselerden oluşuyordu.

Örneğin, Randu gibiler. Randu konferansın beşinci günü Merkez Salona girdiği zaman çağırmış olduğu iki adamın orada kendisini beklediklerini gördü. Salondaki beş yüz iskemle boştu. Bu sürede öyle de kalacaktı. Randu daha otururken çabucak, "Biz üçümüz Bağımsız Tüccar Dünyaların askeri gücünün hemen hemen yarısını temsil ediyoruz," dedi.

İss gezegeninin delegesi Mangin, "Evet," diye cevap verdi. "Ben ve arkadaşım biraz önce bundan söz ediyorduk."

Randu, "Çabucak ve içtenlikle konuşmaya hazırım," diye başladı. "Pazarlığa girişmek, incelikle, diplomatça davranmak niyetinde de değilim. Durumumuz eskisinden çok daha kötü."

Mnemon'lu Ovali Gri mırıldandı. "Bunun nedeni de... "

"Şu son saat süresince olan gelişmeler... Rica ediyorum. İzin verin de söze başından başlayayım. Bir kere bu duruma kendi davranışlarımız yüzünden düşmedik. Olayların kontrolümüz altında olduğu da kuşku götürür. Başlangıçta işimiz Katır'la değil, başka birkaç kişiyleydi. Özellikle eski Kalgan diktatörüyle. Ve Katır onu bizim açımızdan hiç de uygun olmayan bir zamanda yendi."

Mangin, "Evet," dedi. "Ama Katır eski diktatörün yerini alabilecek güçte biri. Ayrıntıları düşünerek yakınacak değilim."

"Bütün ayrıntıları öğrendiğiniz zaman yakınabilirsiniz." Randu öne doğru eğilerek ellerini masaya koydu. "Bir ay önce yeğenimle karısını Kalgan'a yolladım."

Ovali Gri hayretle bağırdı. "Yeğeninizi mi? O gencin yeğeniniz olduğunu bilmiyordum."

Mangin alayla sordu. "Yeğeninizi hangi amaçla gönderdiniz? Bunun için mi?" Elini kaldırarak başparmağıyla havada bir daire çizdi.

"Hayır. Eğer Katır'ın Vakfa savaş açmış olmasını kastediyorsanız, cevabım 'hayır.' O kadar yükseğe nasıl nişan alabilirdim? Yeğenim hiçbir

şey bilmiyordu. Ne örgütümüzden haberi vardı, ne de niyetlerimizden. Ona benim Haven de vatanseverler tarafından kurulmuş olan bir örgütün önemsiz bir üyesi olduğum söylendi. Kalgan'da da sadece amatör bir gözlemci görevi yapacaktı. Açıkçası ben de ne istediğimi pek bilmiyordum, bunu itiraf ediyorum. Ama aslında Katır'ı merak ediyordum. Garip bir olguydu o. Ama tabii bundan artık çok söz edildi. Bu konuya girecek değilim. Yeğenimi Kalgan'a göndermemin bir nedeni de bunun Toran için ilginç bir eğitim olacağını düşünmemdi. Vakfı ve oradaki yeraltı örgütlerini biliyordu. İleride bizim için yararlı olacağı belliydi. Anlayacağınız... "

Owall iri dişlerini göstererek gülerken uzun yüzünde dikey çizgiler belirdi. "O halde sonuç sizi çok şaşırtmış olmalı. Tüccarlar arasında bu genç yeğeninizin Katır'ın bir adamını Vakıf adına kaçırdığını ve böylece savaş açabilmesi için ona güzel bir bahane sağladığını bilmeyen kimse yok sanırım. Galaksi! Randu, siz hikâyeler anlatıyorsunuz. O olayda parmağınız olmadığına inanamam. Yapmayın... Pek ustaca bir komploydu bu."

Randu ak saçlı başını salladı. "Bu benim işim değildi. Yeğenim de bu olaya isteyerek neden olmadı. Şimdi kendisi Vakıfta hapis ve bu ustaca komplonun sonunu görecek kadar da yaşayamayabilir. Ondan yeni haber aldım. Kişisel kapsülünü usulca Vakıftan çıkarmayı başarmışlar. Bu, savaş alanından geçerek Haven'e gitmiş. Oradan da buraya yollamışlar. Kapsül bir ay süren bir yolculuk yapmış yani." "Ve?"

Randu yumruğunu ağır ağır diğer avucuna dayadı. "Korkarım bize de eski Kalgan diktatörününün oynadığına benzer bir rol düşüyor. Katır bir değişkenmiş!"

Diğerleri hafifçe irkildiler. Belki bir an kalpleri daha hızlı çarpmaya başladı. Ama belki de Randu'ya öyle gelmişti.

Mangin konuşmaya başladığı zaman sesi hâlâ eskisi gibi sakindi. "Nereden biliyorsunuz?"

"Bunu bana yeğenim bildirdi."

"Ne tür bir değişken? Bildiğiniz gibi, bunun çeşitleri var."

Randu giderek artan sabırsızlığını yenmeye çalıştı. "Evet, çeşitleri var, Mangin. Tip tip değişken! Ama Katır bir tek! Ne tür bir değişken kimsenin tanımadığı bir hiçken bir ordu kurar, sekiz kilometrelik bir asteroidi üs haline getirir, bir gezegeni, bir sistemi, sonra da bir bölgeyi ele geçirir,

Vakfa saldırır ve onu Horleggor'da yener? Ne tip bir değişken, bütün bunları sadece iki, üç yıl içinde başarabilir?"

Ovali Gri omzunu silkti. "Yani Katır'ın Vakfı yeneceğini düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Bilmiyorum... Ya yenerse?"

"Çok üzgünüm ama bunu düşünemem bile. Kimse Vakfı yenemez! Buraya bakın, elimizde yeni ve sağlam bilgi yok. Sadece ortada... tecrübesiz bir çocuğun sözleri var. Bu konuyu bir süre için bir ara bıraksak? Katır'ın kazandığı bütün zaferlere karşın şimdiye dek hiç endişelenmedik. O şimdikinden çok daha fazla ilerlemedikçe tavrımızı değiştirmemiz için de bir neden göremiyorum. Efendim?"

Randu kaşlarını çattı. İleriye sürdüğü iddiaların zayıf ve açıklıktan yoksun olması onu umutsuzluğa düşürüyordu. İki adama birden, "Şimdiye kadar Katırla temasa geçebildik mi?" diye sordu.

İki delege de aynı anda yanıtladılar. "Hayır."

"Ama bunu sağlamak için elimizden geleni yaptık. Öyle değil mi? Onunla bağlantı kuramadığımız takdirde bu toplantının hiçbir yararı olmayacak. Bugün Radole Tribune'un başyazısındaki bir cümleyi tekrarlayacağım. 'Şu ana kadar düşünmekten çok içildi, çalışmaktan çok aşk yapıldı.' Bütün bunlar doğru değil mi? Bu durumun nedeni Katır'a erişemememiz. Beyler, bine yakın uzay gemimiz var. Onları uygun anda savaşa sokarak Vakfı ele geçirecektik. Ama ben bu planı değiştirmemizi öneriyorum. Bin gemiyi hemen savaşa sokalım. Katır'a karşı!"

Mangin öfkeyle, "Yani despot İndbur ve Vakıftaki diğer kan emen sülükler uğruna mı savaşacağız?" dedi.

Randu yorgun yorgun elini kaldırdı. "Bu sözleri bir yana bırakın. Ben Katır'a karşı savaşmamızı söyledim, şunun bunun uğruna değil!"

Ovali Gri ayağa kalktı. "Randu, ben böyle bir karara katılamam. Eğer siyasi bakımdan intihar etmek istiyorsanız, bu önerinizi bu gece bütün üyelere yapın."

Başka bir şey söylemeden salondan çıktı. Mangin de sessizce onun peşinden gitti. Yalnız kalan Randu bir saat çaresizce düşündü durdu. Ama o geceki toplantıda hiçbir şey söylemedi.

Ancak ertesi sabah Ovali Gri telaşla onun odasına geldi. Mnemon delegesi üzerine alelacele bir şey geçirmiş, ne saçlarını taramış, ne de tıraş olmuştu.

Randu henüz toplanmamış olan kahvaltı sofrasından hayretle ona baktı. Şaşkınlığı yüzünden çubuğunu da elinden düşürdü.

Ovali sert bir tavırla kısaca, "Mnemon kalleşçe saldırıya uğradı," diye açıkladı. "Uzaydan bombardımana tutuldu."

Randu'nun gözleri kısıldı. "Vakfın işi mi bu?"

Ovali haykırdı. "Katır'ın! Katır'ın!" Telaşla konuşmaya başladı. "Bunun için hiçbir neden yoktu! Onu kışkırtan olmadı! Katır bize mahsus saldırdı! Gemilerimizden çoğu Uluslararası filoya katılmıştı. Gezegende kalan küçük hava filosuysa yeterli değildi. Gemilerin hepsini parça parça ettiler. Katır'ın güçleri henüz Mnemon'a inmedi. Belki de hiç inmeyecek. Çünkü saldırganların yarısını ortadan kaldırdık. Ama bir savaş bu. Haven'in bu olayda nasıl bir tavır takınacağını öğrenmeye geldim." "Haven'in Federasyon Anlaşmasının ruhuna uygun bir şekilde davranacağından eminim. Ama görüyorsunuz değil mi? Katır artık bize de saldırıyor."

"Bu Katır çılgının biri. Tüm evreni yenebilir mi?" Ovali Gri kekelemeye başlamıştı. Bir iskemleye çökerek Randu'nun bileğini sıkıca yakaladı. "Savaştan sağ kurtulan birkaç kişi Katır'ın... düşmanımızın yeni bir silahı olduğunu haber verdiler. Bir atom alanı dağıtıcısı."

"Ne-ne-ne?"

Ovali, "Gemilerimizden çoğunun atom silahları çalışmadığı için, kaybettik," diye açıkladı. "Bu bir rastlantı ya da sabotaj olamaz. Katır'ın yeni bir silahı olduğu belli. Aslında bu silah kusursuz bir şekilde çalışmıyor. Etkisi zaman zaman görülüyor. Silahın etkisini nötr hale sokmanın yolları da var... Bana gelen haber fazla ayrıntılı değildi. Ama böyle bir silahın savaşın kaderini değiştireceği kesin. Bel ki de bu, br tün filomuzu modası geçmiş bir hurda yığını hali' de sokacak." Randu kendini birden çok ihtiyarlamış gibi hissetti. Yüzü umutsuzlukla sarktı. "Korkarım bu ejderha iyice gelişti ve yakında bizi de yutacak. Ama yine de onunla savaşmak zorundayız."

17 - VİZİ—SONOR

Ebling Mis'in Terminus kentinin pek de iddialı olmayan bir semtindeki evini aydınlar, edebiyatçılar ve Vakfın iyi eğitim görmüş kimseleri bilirlerdi. Hem de çok iyi. Evin en önemli özellikleri bundan söz eden kaynağa göre değişirdi. Düşünceli bir biyografi yazarı için ev, "akademik olmayan gerçeklerden kaçışın bir simgesiydi. Fazla geveze bir dedikodu yazarı içinse buraya "kayıtsız bir karmaşanın doğurduğu son derecede erkekçe bir hava" hâkimdi. Üniversite mezunu bir fizik doktoru için ev, "bir bilgine göre ama iyi düzenlenmemiş" bir yerdi. Ebling Mis'in üniversiteyle ilgisi olmayan bir ahbabına göre, burada "istediğin zaman içki içer ve ayaklarını da kanepeye uzatırdın." Renkli, hareketli bir haftalık haber yayınındaysa ev şöyle tanımlanmıştı: "Kabak kafalı, küfürbaz Ebling Mis'in oturduğu sade, gerçekçi, süssüz bir yer."

O sırada izleyicileri değil kendisini düşünen Bayta için ev karışık ve bakımsızdı. Genç kadın bu durumu kendi gözleriyle de görüyordu. İlk birkaç gün dışında, hapsedilmek genç karısını fazla sarsmamıştı. Hatta psikoloğun evinde beklemekle geçen bu yarım saatlik sürede hapishaneden daha fazla sıkılmıştı. Belki de o anda onları usulca gözetliyorlardı. Hiç olmazsa hapishanede Toran'la beraberdi. Belki Bayta sinir gerginliği yüzünden iyice bitkinleşecekti ama buna Magnifico engel oldu. Palyaçonun uzun burnu sinirlerinin çok daha gergin olduğunu belirten bir şekilde iyice sarkmıştı.

Magnifico çöp gibi bacaklarını bükmüş ve sarkık, sivri çenesini dizlerine dayamıştı. Sanki büzülüp ortadan kaybolmaya çalışıyordu. Bayta ona cesaret vermek ister gibi elini şefkatle uzattı. Magnifico yüzünü buruşturdu, sonra da gülümsedi.

"Vücudum hâlâ kafamın öğrendiklerini kabul edemiyor, güzel hanımım. Uzanan her elin bir darbe indireceğini sanıyor."

"Endişelenmen için hiçbir neden yok, Magnifico. Ben yanındayım. Kimsenin sana zarar vermesine göz yummam."

Palyaço yan yan genç kadına baktı. Sonra da gözlerini ondan kaçırdı. "Ama daha önce beni sizin yanınıza göndermediler. Merhametli kocanızın yanına da. Belki bana güleceksiniz ama emin olun dostluğunuzu çok aradım." "Gülecek falan değilim. Ben de aradım bunu."

Palyaçonun gözleri parladı. Magnifico dizlerini vücuduna doğru daha çok çekti. "Bizimle konuşacak olan bu adamı daha önce görmüş müydünüz?" diye sordu ihtiyatla.

"Hayır. Ama çok ünlü bir bilgin. Kendisini haber programlarında gördüm. Hakkında bir hayli şey de duydum. Bence o iyi bir insan, Magnifico. Bize kötülük edecek biri değil."

"Öyle mi?" Palyaço endişeyle kımıldandı. "Belki öyledir, hanımım. Ama o beni daha önce de sorguya çekti. Tavırları sert, sesi de fazla yüksek. Benimle konuşurken tir tir titredim. Sonra pek garip sözcükler kullanıyor. Bu yüzden sorularının cevapları gırtlağıma takılıp kaldı. Bir keresinde yalancının biri cehaletimden yararlanarak bana bir hikâye anlatmış, öyle anlarda kalbin yerinden fırlayarak nefes borusunu tıkadığını ve insanın konuşmasını engellediğini söylemişti. O adamla konuşurken az kalsın bu hikâyeye inanacaktım."

"Ama şimdi durum farklı. O bir kişi. Bizse iki kişiyiz. Herhalde ikimizi birden korkutmayı başaramaz. Öyle değil mi?"

"Öyle, güzel hanımım."

Bir yerde bir kapı çarpılarak kapandı. Bir kükreme evin içinde dolaşarak yankılandı. Tam odanın dışında anlaşılır bir hal aldı.

"Ga-lak-si adına! Hemen çıkıp gidin!"

Kapı açılırken Bayta'yla Magnifico üniformalı iki muhafızın telaşla uzaklaştığını gördüler.

Ebling Mis içeri girdi. Kaşları çatıktı. Dikkatle sarılmış bir paketi yere bıraktı. Yaklaşarak Bayta'nın elini kuvvetlice sıktı. Genç kadın da buna karşılık verdi. Ebling Mis'in elini sıkarken bir erkek gibi güç kullandı o da.

Psikolog tam palyaçoya döneceği sırada tekrar Bayta'ya baktı. Onu uzun bir an süzdü. Sonra, "Evli misiniz?" diye sordu.

"Evet. Yasal formaliteleri yerine getirdik."

Mis bir an durdu, sonra da, "Memnun musunuz?" dedi.

"Şu ana kadar, evet."

Mis omzunu silkerek Magnifico'ya döndü. Getirdiği paketi açarak, "Bunun ne olduğunu biliyor musun, oğlum?" dedi.

Magnifico âdeta yerinden fırlayarak çok anahtarlı aleti kaparcasına aldı. Üzerindeki sayısız düğmeye bastı. Sevinçle ters bir perende attı ve arkasındaki eşyalara çarpıp devirdi. Boğuk bir sesle, "Bu bir Vizi-Sonor," diye bağırdı. "Ölmüş birinin kalbini bile mutlulukta dolduracak bir biçimde yapılmış." Uzun parmaklarıyla müzik aletini ağır ağır, usulca okşadı. Elini titreterek düğmelere hafifçe bastı. Parmağını bir an bir noktada tuttu, sonra bir diğerine kaydırdı. Ve Bayta'yla Mis'in önünde, havada yumuşak ışıklı bir pembelik belirdi. Bu hayal meyal gözüküyordu.

Ebling Mis, "Tamam, oğlum," dedi. "Bana bu aleti çalabileceğini söyledin. İşte sana fırsat." "Anladığım kadarıyla, Vakıfta bunu çalmayı bilen bir müzeden aldım." Bayta'ya bakarak usulca ekledi. "Anladığım kadarıyla, Vakıfta bunu çalmayı bilen bir tek kişi bile yok." Genç kadına doğru eğilerek çabucak ekledi. "Maskara siz olmadan konuşmayacağımı söyledi. Bana yardım eder misiniz?"

Bayta, "Evet," der gibi başını salladı."

Psikolog, "İyi," dedi. "Palyaço daimi bir korku içinde. Kafasının bir Psişik Sonda 'ya dayanacak kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Onu konuşturmam gerekiyor. Bunun için de iyice rahatlamalı. Anlıyor musunuz?"

Bayta yine başını salladı.

"Bu Vizi-Sonor onu rahatlatmak için atılan ilk adım. Palyaço bunu çalabileceğini söylüyor. Demin alete gösterdiği tepki de Vizi-Sonor 'un kendisine büyük zevk veren birkaç şeyden biri olduğunu kanıtlıyor. Aleti iyi

de çalsa, kötü de çalsa, müzikle ilgilenin, takdirinizi belirtin. Sonra bana karşı güven ve dostluk duyuyormuşsunuz gibi de davranın. En önemlisi her şeyde beni taklit edin. Benim gibi hareket etmeye çalışın." Çabucak Magnifico 'ya bir göz attı.

Palyaço kanapenin bir köşesine büzülmüş, aletin içini telaşla karıştırıyor, akort yapıyordu. Bu işe iyice dalmıştı.

Mis havadan sudan söz edermiş gibi Bayta'ya, "Şimdiye kadar hiç Vizi-Sonor dinlediniz mi?" diye sordu.

Bayta da yine aynı tavırla karşılık verdi. "Bir kez... Ender bulunur müzik aletleriyle verilen bir konserde. Vizi-Sonor'u pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim."

"Herhalde çalan pek başarılı değildi. Artık sadece birkaç tane Vizi-Sonor ustası var. Aslında bu aleti çalmak için fizik yeteneğine pek gerek yok. Vizi-Sonor'u başarıyla çalmak için o kimsenin belirli bir tipte, sınırlanması imkânsız bir zihin gücü olmalıdır." Mis sesini alçalttı. "İşte onun için şu canlı iskeletin sandığımızdan daha usta olabileceğini düşünüyorum. Çoğu zaman bu aletleri başarıyla çalan kimseler diğer bakımlardan âdeta geri zekâlıdırlar. İşte psikolojiyi ilginç bir bilim haline sokan da böyle garip karışımlardır." Neşeyle sohbet etmeye çalışarak ekledi. "O lanet olasıca şeyin nasıl çalıştığını biliyor musunuz? Bunu öğrenmek için kitapları karıştırdım. Vizi-Sonor'un radyasyonları doğrudan doğruya beynin görme merkezini etkiliyormuş. Hem de göz sinirlerini uyarmadan. Bütün anlayabildiğim bu. Aslında Vizi-Sonor'da sıradan durumlarda karşılaşılmayan bir duygudan yararlanılıyor. Düşünecek olursanız çok ilginç bir şey bu. Duyduklarınız önemli değil. Bunlar normal. Kulak zarı, koklea filan etkileniyor. Ama... Hişş! Dostumuz hazır. Şu pedala ayağınızla basar mısınız? Vizi-Sonor karanlıkta daha etkili oluyor."

Karanlıkta Magnifico bir leke gibiydi. Ebling Mis ise hışırtılı hışırtılı soluk aicın bir kitle. Bayta farkına varmadan gözlerini zorladığını farketti. Ama bunun bir yararı olmadı. İnce, tiz bir ses havada titreşiyor, dalgalanarak notadan notaya atlıyordu. Sonra bir süre havada asılı kaldı, alçaldı, kendisini toparladı. Güçlendi ve gürültülü bir şangırtı halini aldı. Sanki bir perde gök gürültüsü gibi bir sesle yarılmıştı.

Havada parlaklaşıp sönükleşen ışıktan küçük küreler oluşturdular. Bunlardan hiçbirinin rengi bir diğerininkine benzemiyordu. Ve Bayta bazı şeyleri keşfetmeye başladı.

Gözlerini kapattığı zaman renklerin çizdiği şekiller daha belirgin bir hal alıyordu. Işığın her hareketi karmaşık sesler yaratıyordu. Ayrıca o toplar da küre değil, küçücük insanlardı. Binlerce ufacık insan... Dans edip titreşen binlerce küçük alev. Gözden kaybolan, sonra da birdenbire ortaya çıkan, birbirlerinin etrafında dönerken birleşerek yeni renkler yaratan şekiller.

Bayta'nın aklına olmayacak bir şey geldi. Bu şekiller gece gözlerinizi canınızı acıtacak kadar sıkıca yumduğunuz ve sabırla baktığınız zaman beliren küçük renk parçacıklarına benziyordu. İşte o tanıdık benekler renklerini değiştirerek ilerliyorlar, iç içe dalgalar titreşiyorlardı. Ama benekler daha iriydi ve şimdi içlerinde renkli birer insancık vardı.

Bu insancıklar çift çift Bayta'ya doğru atıldılar. Genç kadın birden inleyerek ellerini kaldırdı. Ama şekiller aşağıya doğru yuvarlandılar. Bayta kendisini bir an ışıltılı bir kar tipisinin ortasında buldu. O sırada soğuk bir ışık omzundan koluna doğru pırıltılar saçarak kaydı. Kaskatı kesilen parmaklarından fışkırdı. Ve havada ağır ağır bir araya toplandı. O sırada yüzlerce müzik aletinin sesleri bir nehir gibi akıyordu. Sonunda Bayta müziği ışıklardan ayırt edemez oldu.

Genç kadın, acaba Ebling Mis de aynı şeyleri mi görüyor, diye düşündü. Görmüyorsa şu anda neyi seyrediyor? Bu merakı geçti. Sonra...

Bayta tekrar seyretmeye başladı. Küçük şekiller, büyük bir hızla dönerek eğilen, alev saçlı kızlar bir araya gelerek yıldız biçimi gruplar oluşturdular. Müzik hafif bir kahkaha halini aldı. İnsanın kulağının içinde başlayan genç kız kahkahaları. Ama Bayta'nın gördüğü gerçekten küçük insancıklar mıydı? Yıldızlar birbirlerine yaklaşarak ışıklar saçtılar. Ağır ağır birleşerek bir yapı oluşturdular. Bir saray, hızla dönerek yükseldi. Bunun her tuğlası küçük bir renk parçacığı, her renk minik bir kıvılcım, her kıvılcım ışıktan bir çizgi halini aldı. Bu ışıklar şekil değiştirdiler ve bakışları yukarıya, mücevherli kulelere doğru çektiler.

Işıltılı bir halı odada döne döne dolaştı. Hayal gibi bir ağ oluşturarak bütün uzayı sardı. Ağdan ışıltılı kollar uzandı. Bunlar kendilerine özgü bir müzikle dalgalanan birer ağaç halini aldılar.

Bayta şimdi bu ağaçların ortasındaki açıklıkta oturuyordu. Müzik etrafını hızlı, lirik dalgalar halinde sardı. Bayta uzanarak narin bir ağaca dokundu. Çiçekli ince dallar aşağıya doğru kayarak gözden kayboldular. Her biri billur gibi şıkırdıyordu.

Müzik yirmi zilden çıkan bir şangırtıya dönüştü. Bayta'nın önünde bir yerde alevler fışkırdı. Bu, görünmeyen basamaklardan inerek genç kadının kucağına döküldü. Taştı. Alevler hızla akarken Bayta'- nın beline kadar yükseldiler. Genç kadının kucağında gökkuşağından bir köprü belirdi. Üzerinde küçücük insanlar vardı. Bir saray, bir bahçe, bir köprüdeki minicik erkek ve kadınlar. Bu sahne göz alabildiğine uzanıyordu. Bütün manzara yaylı sazların müziğine uyarak Bayta'ya doğru yüzüyordu.

Sonra... sanki korku dolu bir duraklama oldu. Kararsızca bir hareket. Ani bir düşüş. Renkler kaçarcasına uçtular ve dönerek bir küre oluşturdular. Küre küçüldü. Yükseldi. Ve gözden kayboldu.

Oda artık sadece karanlıktı.

Büyük bir ayak pedala doğru uzandı. Odaya ışık doldu. Bayta gözlerini yaşarıncaya kadar kırpıştırdı. Sanki kaybolan şeylerin arkasından ağlıyordu. Mis şişman vücuduyla hiç kımıldamadan oturuyordu. Gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı.

Sadece Magnifico canlanmıştı. Şarkı söyler gibi bir şeyler mırıldanarak Vizi-Sonor'unu okşuyordu. Sonra, "Ah, güzel hanımım," diye inledi. "Bu aletin gerçekten sihirli bir etkisi var. Son derecede ince ama inanılmayacak kadar da dengeli. İnsana umulmayacak kadar cevap veriyor. Bu Vizi-Sonor 'la harikalar yaratabilirim. Kompozisyonumu nasıl buldunuz?"

Bayta soluk soluğa, "Bu senin kompozisyonun muydu?" dedi. "Senin?"

Genç kadının sesindeki huşu yüzünden Magnifico'nun sıska suratı iri burnunun ucuna kadar kıpkırmızı kesildi. "Evet, bu benim kendi eserim, hanımım. Katır bunu beğenmemişti. Ama ben bu parçayı sırf kendi zevkim için sık sık çalardım. O sarayı vaktiyle bir kez delikanlılık çağımda gördüm. Karnaval zamanıydı. Mücevherlerle süslenmiş, o şahane sarayı uzaktan seyredebildim ancak. Sarayda insanın hayal edemeyeceği kadar harikulade kimseler yaşıyordu. Daha sonra o haşmeti Katır'ın sarayında bile görmedim. Bu eser benim yarattığım biçimsiz ve kısır bir şey. Ama kafamın

yoksulluğu daha güzel şeyler yaratmamı engelliyor. Ben buna 'Cennetin Anısı' adını verdim."

Bu gevezelikler sırasında Mis silkinerek kendisini topladı. "Dinle. Dinle Magnifico, aynı şeyi başkaları için de yapmak ister misin?"

Palyaço bir an geriledi. Titreyerek, "Başkaları için mi?" diye sordu.

Mis bağırdı. "Binlerce kişi için. Vakfın büyük salonlarında. Kendi kendinin efendisi olmak ister misin? Herkesin saygı gösterdiği, zengin..." Aklına başka şey gelmediği için durakladı, "Bütün bunları istemez misin? Ha? Ne dersin?"

"Ama ben bütün bunlara nasıl erişebilirim, ulu efendim? Çünkü ben dünyanın önemli şeylerine kavuşamamış zavallı bir palyaçoyum?"

Psikolog dudaklarını büzerek elinin tersiyle alnını sildi. "Vizi-Sonor'u nasıl çaldığını unutuyorsun. Belediye Başkanıyla onun Ticaret Tröstleri için de böyle çalarsan bütün dünya senin olur. Bu hoşuna gitmez mi?"

Palyaço Bayta'ya bir göz attı. "O yanımda olur mu?"

Bayta güldü. "Tabii olurum, dedi! Tam ün ve zenginliğe kavuşacağın bir sırada seni bırakır mıyım?" Magnifico heyecanla, "Onların hepsi de sizin olur," diye cevap verdi. "Herhalde bana ettiğiniz iyiliği ödeyebilmem için size bütün Galaksinin zenginliğini getirmem gerekir."

Mis, "Ama önce bana yardım etmelisin..." dedi.

"Ne istiyorsunuz? O elinizdeki nedir?"

Psikolog duraklayarak gülümsedi. "Bu hiç acı vermeyen bir Yüzey Sondası. Bu sadece beyninin zarına kadar inebilir."

Magnifoco'nun gözlerinde müthiş bir korku belirdi. "Sonda istemem! O aletin nasıl kullanıldığını gördüm. Beyini boşaltıyor ve geride bomboş bir kafa kalıyor! Katır Sondayı kendisine ihanet edenlere uygular, sonra da onların deli gibi sokaklarda dolaşmalarına izin verirdi. Sonunda biriler; zavallılara acıyıp onları öldürürdü." Mis'i itip uzaklaştırmak için elini kaldırdı.

Mis sabırla açıkladı. "O sözünü ettiğin bir Psişik Sonda. O bile bir insana ancak kötü bir şekilde kullanıldığı zaman zarar verir. Bu bendeki bir Yüzey Sondası. Ve bir bebeğe bile zararı dokunmaz." Bayta da ısrar etti. "Bu

doğru, Magnifico. Bunu Katır'ın yenilmesine, onun uzaklara sürülmesine yardım etmek için yapacaksın. Bu sorun da çözümlendikten sonra sen ve ben hayatımızın sonuna kadar zengin, ünlü insanlar olarak yaşayacağız."

Magnifico titreyen elini uzattı. "Bu işlem sırasında elimi tutar mısınız?"

Bayta bu eli avuçlarının arasına aldı. Palyoço irileşmiş gözlerle ışıltılı terminal levhalarının kafasına yaklaşmalarını seyretti.

* * *

Ebling Mis, Belediye Başkanı İndbur'un özel dairesindeki pek süslü koltukta kayıtsızca oturuyordu. İndbur'un bu lütfu yüzünden minnet duymadığı belliydi. Ufak tefek Belediye Başkanının sıkıntıyla kıpır kıpır kıpırdanmasını da hoşnutsuz bir tavırla seyrediyordu.

"Ha, aklıma gelmişken, İndbur," dedi. "Bir daha sefere Mallow Salonunda konser vereceğin zaman o elektronik zımbırtılarla uğraşan sersemleri geldikleri lağım çukura geri at. Onun yerine o küçük hilkat garibesine Vizi-Sonor çaldır. Yarattığı eser bir harika."

İndbur aksi aksi, "Seni buraya müzikle ilgili konferansını dinlemek için çağırmadım," diye söylendi. "Katır ne olacak? Bana bunu söyle. Katır ne olacak?"

"Katır mı? Pekâlâ, sana ondan söz edeceğim. Maskaraya Yüzey Sondası uyguladım ve fazla bir şey de öğrenemedim. Psişik Sondayı kullanmam imkânsız. Çünkü o hilkat garibesinin sondadan ödü patlıyor. Bunu kafasına dokundurur dokundurmaz o yarım aklı da başından gidecek. Ama bazı şeyler öğrendiğimi söylemeliyim. Eğer parmaklarını masaya vurmaktan vazgeçersen bunu sana anlatırım. Bir kere... Katır'ın fiziki gücü üzerinde fazla durma. Herhalde adam güçlü. Ama maskaranın Katır'ın gücüyle ilgili peri masallarının nedeni anılarına korku ve dehşet karışmış olması. Katır acayip bir gözlük takıyor, bakışları öldürüyor ve garip bir kafa gücü de var."

Belediye Başkanı yüzünü ekşiterek, "Bunu başlangıçta da biliyorduk," diye anımsattı.

"Öyleyse sonda da bunları destekliyor. Ben bu noktadan sonra duruma matematik formüllerini uygulamaya başladım."

"Öyle mi? Bu ne kadar sürecek? Gürültülü konuşman yüzünden neredeyse sağır olacağım."

"Bir ay kadar sürer. O zaman varacağım sonuç işine yarar sanırım. Ama belki de başarılı olamam. Bu önemli mi? Bütün bu olanlar Seldon planının kapsamına girmiyorsa zaten şansımız az. Pek az."

İndbur psikoloğa doğru öfkeyle döndü. "İşte seni yakaladım, alçak vatan haini! Haydi, yalan söylemeye başla bakalım! Vakfa bozgunculuk ve paniğin yayılmasına neden olan hain dedikoduculardan olduğunu inkâr et! İşte senin gibiler işimi daha da zorlaştırıyorlar!"

Mis yavaş yavaş öfkelenmeye başlıyordu. "Ben mi? Ben mi?"

İndbur da sesini yükseltmeye başladı. "Uzaydaki toz bulutlan adına! Vakıf savaşı kazanacak! Çünkü bu savaşı kazanmak zorunda."

"Horleggor'u kaybetmemize rağmen mi?"

"O gezegeni kaybetmedik. Etrafa yayılan bu yalana sen de mi inandın? Düşmanın sayısı bizden çok fazlaydı. İhanete uğradığımız için de..."

Mis, İndbur'u aşağı gördüğünü belirten bir tavırla sordu. "Sana kimler ihanet etti?"

İndbur haykırdı. "Demokratlar denilen o bitli sokak süprüntüleri! Filoda sürüyle demokrat grubu olduğunu uzun zamandan beri biliyordum. Onların çoğunu ortadan kaldırmıştık, ama geride yine de yeteri kadar hain kalmıştı. O müthiş çarpışmanın en heyecanlı anında yirmi gemi anlaşılmayan bir şekilde düşmana teslim oldu. Görünüşte yenilgiye uğramamıza yol açacak sayıda gemi. Benim küfürbaz, basit vatanseverim, ilkel meziyetlerin simgesi dostum, demokratlarla nasıl bir ilişkin olduğunu bana anlatır mısın?"

Ebling Mis bu suçlamalara aldırmadı bile. "Sayıkladığının farkında mısın? Ya o zamandan beri geri çekilmemizi, Siwenna'nın yarısını düşmana kaptırmamızı nasıl açıklayacaksın bakalım?"

Ufak tefek adam öfkeyle güldü. "Hayır. Bu demokratların işi değil. Biz geri çekiliyoruz. Çünkü Vakıf saldırıya uğradığı zaman daima gerilemiştir. Bu, kaçınılmaz tarihi olaylar lehimize dönünceye kadar da sürecek. Ben sonucu şimdiden görebiliyorum. Demokratik yeraltı örgütleri denilen gruplar bildiriler yayınlayarak hükümete sadık olduklarını, ona yardım edeceklerini açıkladılar. Buna yemin ettiler. Bu bir oyun olabilir. Daha kötü bir hainliği maskelemek için başvurulan bir hile. Ama ben bundan

yararlanıyorum. O aşağılık hainler neyi planlarlarsa planlasınlar bu bildiriler sayesinde yaptığım propagandanın geniş etkisi olacak. Daha da iyisi... "

"Bundan daha iyisi de mi var, İndbur?"

"Kendin karar ver. İki gün önce kendilerine Bağımsız Tüccarlar Birliği adını takmış olan o güruh Katır'a savaş ilan etti. Böylece Vakıf filosu bir anda bin gemi birden kazanarak güçlendi. Anlayacağın bu Katır fazla ileri gitti. Gruplara ayrıldığımız, aramızda tartıştığımız bir sırada saldırdı. Onun saldırısı yüzünden birleştik ve güçlü olduk. Katır savaşı kaybedecek. Daima olduğu gibi bu kaçınılamayacak bir şey."

Mis hâlâ kuşkuyla ona bakıyordu. "Yani Seldon planını yaparken bir rastlantı sonucu ortaya bir 'değişken'in çıkacağını da hesaplamıştı, öyle mi?"

"Bir değişken! Sen de, ben de onun normal bir insan olmadığını düşünüyoruz! Bunun nedeni ne? Dikbaşlı bir adamımın, taşralı iki gencin ve kafası karışık bir maskara ve palyaçonun sözleri. Ama sen en kesin kanıtı unutuyorsun. Bu kanıtı sen sağladın."

Belediye Başkanı psikoloğa hor görüyle baktı. "Evet, sen sağladın ya! Zaman Mahzeni dokuz hafta sonra açılacak. Bunu unuttun mu? Acil bir durum olduğu için açılacak tabii. Bir kriz olduğu için. Katır'ın saldırısı bir kriz sayılmıyorsa, o halde Zaman Mahzeni neden açılacak? Hangi acil durum için? Cevap versene, yağ tulumu!"

Psikolog omzunu silkti. "Pekâlâ. Madem bu seni memnun ediyor, böyle düşünmeye devam et. Ama bana bir iyilik yap. Belki... belki ihtiyar Seldon konuşmasını yaptığı zaman her şey büsbütün altüst olacak... Onun için Büyük Açılışa benim de katılmama izin ver."

"Pekâlâ. Haydi, git artık. Ve dokuz hafta gözüme gözükme."

Ebling Mis odadan çıkarken kendi kendine, "Sana gözükmemek bana müthiş bir zevk verecek, iğrenç mumya," diye söylendi.

18 - VAKIF ÇÖKÜYOR

Zaman Mahzeninin atmosferini tanımlamak birkaç bakımdan olanaksızdı. Burası harap bir yer değildi. Mahzen güzelce aydınlatılmıştı, havalandırma sistemi mükemmeldi. Duvarlardaki renkler canlı, sırayla dizilmiş olan koltuklar rahattı. Bunların sonsuza dek eskimeyecekleri anlaşılıyordu.

Zaman Mahzeni için "eski" de denilemezdi. Geçen üç yüzyıl burada belirli bir iz bırakmamıştı. Mahzen yapılırken saygı ya da huşu uyandırmak için de bir çaba gösterilmemişti. Eşyalar basit ve sıradan şeylerdi. Zaten içerisi yarı boş sayılırdı.

Ama bütün bu olumsuzluklar toplandıktan ve sonuca erişildikten sonra yine de geride bir şeyler kalıyordu. Bunlar odanın yarısını kaplayan saydam, cam hücreyle ilgiliydi. Üç yüzyıllık sürede Heri Seldon'un canlı hayali o hücrede oturmuş ve konuşmuştu, iki kez de sözlerini bomboş bir odaya söylemişti. O boş hücre daima sabırla bekliyordu.

Zaman Mahzenine önce Belediye Başkanı Üçüncü İndbur geldi. Adam yer taşıtıyla endişe dolu, sessiz sokaklardan geçti. Kendi Koltuğunu da birlikte getirmişti. Mahzendekilerden daha yüksek ve genişti bu. Koltuk diğerlerinin önüne yerleştirildi. Şimdi İndbur önündeki cam hücre dışında her şeye tepeden bakıyordu.

Belediye Başkanının solunda duran ciddi yüzlü memur saygıyla eğildi. "Ekselans, bu gece yapacağınız açıklamanın olabildiğince geniş bir alana yayılması için yapılan bütün hazırlıklar tamamlandı."

"İyi. O arada Zaman Mahzeniyle ilgili özel yıldızlararası programlara devam edilsin. Ama bu konuda kehanetlerde ve tahminlerde bulunulmasın. Kamu tepkisi hâlâ memnunluk verici mi?"

"Çok memnunluk verici, ekselans. Son zamanlarda etrafa yayılmış olan o haince söylentiler daha da azaldı. Halkın güveni gitgide artıyor."

"İyi." İndbur adamına gidebileceğini işaret etti. Sonra da süslü boyun bağını dikkatle düzeltti.

Öğle olmasına yirmi dakika vardı.

Belediye Başkanlığının önemli destekleri olan büyük Ticaret Kuruluşlarının üyeleri birer ikişer gözüktüler. Zenginliklerini ve Belediye Başkanının ne dereceye kadar himayesinde olduklarını belirten bir tantanayla içeriye girdiler. Her biri de İndbur'un karşısında eğildi. Belediye Başkanının nazik bir iki sözünden sonra kendilerine ayrılmış olan koltuklara yerleştiler.

Bu geleneksel törene hiç uymayan Haven'li Randu da geldi bir ara. Kim olduğu İndbur'a bildirilmeden, doğruca Belediye Başkanının yanına gitti.

"Ekselans," diye mırıldanarak eğildi.

İndbur'un kaşları çatıldı. "Huzuruma çıkmanıza izin verilmedi."

"Ekselans, bir haftadan beri beni, kabul etmenizi istiyorum..."

"Seldon'un görünüşüyle ilgili devlet işleri, bunu engellediği için üzgünüm..." "Ben de üzgünüm, ekselans. Ama sizden Bağımsız Tüccar gemilerinin Vakıf filolarına pay edilmesi konusunda verdiğiniz emri geri almanızı rica ediyorum."

İndbur, Randu sözünü kestiği için kıpkırmızı kesilmişti. "Bu konuyu tartışmanın zamanı değil."

Randu heyecanla, "En uygun zaman bu, ekselans," diye fısıldadı. "Bağımsız Tüccar Dünyaların temsilcisi olarak, böyle bir emre uyulamayacağım size söylemek zorundayım. Seldon, sorunu bizim adımıza çözmeden önce o emri geri almalısınız. Kriz atlatıldıktan sonra uzlaşmak için çok geç kalmış olacaksınız. Size olan bağlılığımız da sona erecek."

İndbur, Randu'ya dik dik baktı. "Vakıf güçlerinin başı olduğumun farkındasınız sanırım. Savaşla ilgili siyaseti de belirlemeye hakkım var. Öyle değil mi?"

"Öyle, ekselans. Ama bazı çarelere başvurmak daima daha uygundu."

"Ben böyle bir zorunluluk olduğunu kabul etmiyorum. Bu acil durumda sizin filolarınızı ayırmanıza izin vermek tehlikeli olur. Birlik olmaması düşmanın işine yarar. Biz; hem askeri bakımdan, hem de siyaset açısından birlik olmalıyız."

Randu boğaz kaslarının büzüldüğünü hissetti. İndbur'a söyleyeceği sözlere "ekselans" diye başlamaktan vazgeçerek, "Seldon konuşacağı için kendinizi güvende hissediyorsunuz ve bize karşı harekete geçtiniz," dedi. "Bir ay önce, gemilerimiz Katır'ı Terei'de yendikleri zaman uysal ve yumuşaktınız. Size şunu hatırlatmak zorundayım, efendim: Vakıf filosu çarpışmalarda beş kez yenildi. Zafer kazanmanızı Bağımsız Tüccar Dünyaları sağladı."

İndbur tehlikeli bir tavırla kaşlarını çattı. "Artık Terminus'ta istemiyorsunuz, elçi bey. Bu akşam dünyanıza dönmeniz resmen istenecek. Bundan başka Terminus'daki yıkıcı demokratik güçlerle olan ilişkileriniz araştırıldı. Bu araştırma devam ettirilecek."

Randu, "Ben buradan ayrıldığım zaman," diye cevap verdi. "Gemilerimiz de benimle gelecekler. Vakıf gemilerinin Katır'a, yöneticilerinin ihaneti yüzünden teslim olduklarını biliyorum. Gemicilerin, ister demokrat olsunlar, ister olmasınlar, bununla bir ilgileri yoktu. Horleggor'da yirmi Vakıf gemisi amirallerinin emri üzerine teslim oldular. Oysa o sırada ne yenilmiş, ne de bir zarar görmüşlerdi. O tuğamiral sizin pek yakın bir dostunuzdu. Yeğlerim, Kalgan'dan buraya ilk geldiği zaman yargılandı. Onun davasında da yine bu dostunuz başkanlık etti. Bildiğimiz tek olay da bu değil. Gemilerimizi ve adamlarımızı Vakfa ihanet etmeleri olasılığı bulunan kimselerin yönetimine veremeyiz. Bu tehlikeyi göze alamayız."

İndbur, "Buradan çıkar çıkmaz tutuklanacaksınız," dedi.

Randu, Terminus yöneticilerinden oluşan grubun küçümseme dolu bakışları altında İndbur'un yanından uzaklaştı.

On ikiye on dakika vardı.

Bayta'yla Toran, Zaman Mahzenine çoktan gelmişlerdi. Oturdukları arka sıradaki koltuklardan kalkarak ileriden geçen Randu'ya işaret ettiler.

Randu şefkatle gülümsedi. "Demek siz de gelebildiniz. Bunu nasıl başardınız?"

Toran güldü. "Magnifico tam bir diplomat. İndbur, Magnifico'nun Vizi-Sonor bestesinin temasının Zaman Mahzeni olması için ısrar etti. Her halde kendisini de eserin kahramanı olarak görüyordu. Magnifico da yanında biz olmadığımız takdirde buraya gelmeyeceğini söyledi. Ne dedilerse dinlemedi... Ebling Mis de bizimle beraber. Şimdi ortalarda dolaşıyor." Bir an durdu, sonra ani bir endişeyle ciddileşti. "Ne oldu, amca? Halini hiç beğenmedim."

Randu başını salladı. "Herhalde berbat haldeyim. Bizi kötü günler bekliyor, Toran. Korkarım, Katır'ın hesabı görüldükten sonra sıra bize gelecek."

Ciddi yüzlü, beyaz elbiseli, dimdik bir adam onlara yaklaştı. Sert bir tavırla eğilerek selam verdi.

Bayta koyu renk gözlerinde sevinçli bir pırıltıyla ona elini uzattı. "Yüzbaşı Pritcher! Size de uzay görevi mi verildi?"

Pritcher genç kadının elini tutarak yerlere kadar eğildi. "Öyle bir şey yok. Buraya gelmemi Dr. Mis sağlamış sanırım. Ama bu geçici bir görev. Yarın muhafız alayındaki görevime döneceğim."

Saat on ikiye üç vardı.

Bayta'nın yanında oturan Magnifico'nun sıska yüzünden ne kadar üzülüp sıkıldığı anlaşılıyordu. Her zaman olduğu gibi dikkati çekmemek için iyice büzülmüştü. Uzun burnunun kanatları kısılmış, uçları aşağıya doğru olan iri gözleriyle etrafına endişeli endişeli bakınıyordu.

Palyaço, Bayta'nın elini yakaladı. Genç kadın kendisine doğru eğilince de, "Ben... ben Sono-Vizor çaldığım zaman bütün bu önemli insanlar da dinleyicilerin arasında mıydılar, güzel hanımım?" dedi. Bayta kesin bir tavırla, "Hepsinin de orada olduğundan eminim," diye cevap verdi. "Hepsinin de senin Galaksinin en şahane müzisyeni olduğunu düşündüklerini biliyorum. Herhalde konserinin Terminus'un en önemli olayı olduğunu düşünüyorlar. Onun için dikleş ve doğru dürüst otur. Vakarlı olmalıyız."

Magnifico yalandan kaşlarını çatan geç kadına zorla, bitkin bir tavırla gülümsedi. Uzun bacaklarını ağır ağır indirdi. Öğle olmuştu...

Ve artık cam duvarlı hücre boş değildi.

Seldon'un ortaya çıkışına tanık olan her halde yoktu. Ani bir gelişmeydi bu. Bir saniye önce hücre boşken, hemen sonra hayal belirmişti.

Hücrede tekerlekli iskemlede oturan biri vardı. Yaşlanmış ve vücudu ufalmıştı. Yüzü kırışık ama gözleri pırıl pırıldı. En canlı olan yanı da sesiydi. Yaşlı adam açık bir kitabı tersine çevirerek dizine koymuştu. Yumuşak bir sesle, "Ben Hari Seldon'um," dedi.

Bu sözler insanın kulaklarında âdeta gök gürültüsü etkisi yapan bir sessizlikte söylenmişti.

"Ben Hari Seldon'um! Burada bazı kimselerin bulunup bulunmadığını anlamam imkânsız. Ama bu da önemli değil. Planın altüst olacağı konusunda henüz pek endişeli değilim. İlk üç yüzyıl için plana sadık kalma olasılığı yüzde doksan dört Virgül iki." Yaşlı adam duraklayarak gülümsedi. Sonra da nazik nazik ekledi. "Ha, aklıma gelmişken, içinizde ayakta olanlar varsa, oturabilirler. Sigara içmek isteyenler de lütfen çekinmesinler. Bu gördüğünüz et ve kandan yapılmış bir insan değil. Ben resmiyete gerek görmüyorum."

"Şimdi... Bugünkü sorunu ele alalım. Vakıf kurulalı beri ilk kez bir iç savaşla karşılaştı. Belki de şu anda bu savaşın eşiğinde. Bugüne dek dış saldırılar yeterli bir şekilde püskürtüldü. Psiko tarih biliminin kesin yasalarına göre böyle olması da gerekiyordu, Bugün Vakıftan pek disiplinsiz bir dış grup, fazla müstebit bir merkez yönetimine karşı ayaklanmış bulunuyor. Bu işlem gerekliydi. Sonuç da belli." Soylu dinleyicilerin vakarlı tavırları değişmeye başlıyordu. İndbur koltuğundan yan kalkmıştı.

Bayta endişeyle öne doğru eğildi. Ulu Seldon neden söz ediyordu? Genç kadın birkaç sözcüğü kaçırdı. "...Varılan uzlaşma iki bakımdan gerekli. Bağımsız Tüccarların ayaklanmaları belki de artık kendisine pek fazla güvenen bir hükümetin yeni bir kararsızlık duymasına yol açacak. Vakfa yeni bir güç katılmış olacak. Yenilmiş olmakla birlikte, demokrasideki sağlıklı artış..."

Mahzende sesler yükseliyordu artık. Fısıltılar yükselerek bağrışmalar halini almıştı. Bu seslerde panik vardı.

Bayta, Toran'ın kulağına, "Seldon neden Katır'dan söz etmiyor?" diye fısıldadı. "Tüccarlar hiçbir zaman ayaklanmadılar ki."

Toran omzunu silkti.

Tekerlekli sandalyede oturan yaşlı adam gitgide artan kargaşalıkta konuşmasını neşeyle sürdürdü. "...Vakfın karşılaşmak zorunda kaldığı mantıklı iç savaşın gerekli ve yararlı sonucu yeni ve daha sağlam bir koalisyon hükümetidir. Ve artık Vakfın daha da yayılması kolaylaştı. Çünkü artık karşısında eski İmparatorluğun birkaç kalıntısı var. Hiç olmazsa şu önümüzdeki birkaç yıl onlar da bir sorun oluşturmayacaklar. Tabii bundan sonraki sorunun ne olduğunu açıklamam..."

Ondan sonra kopan gürültüde Seldon'un sesini duyamadılar. Sadece adamın dudaklarının oynadığını görüyorlardı.

Ebling Mis, Randu'nun yanındaydı. Psikoloğun yüzü iyice kızarmıştı. "Seldon çıldırmış!" diye haykırıyordu. "Yanlış krizden söz ediyor! Sizin Tüccarlar ayaklanmayı düşünüyorlar mıydı?"

Randu usulca, "Bunu planlamıştık, dedi. "Ama Katır ortaya çıkınca bundan vazgeçtik.

"O halde Katır, Seldon'un psiko-tarih biliminin tahmin etmediği ek bir unsur. Ne oldu acaba?" Birdenbire ani, buz gibi bir sessizlik oldu. Bayta hücrenin yine boş olduğunu gördü. Duvarlardaki atom ışıltısı kaybolmuş, havalandırma aygıtının oluşturduğu o hafif akım kesilmişti.

Bir yerde alarm düdükleri çalıyor, tiz sesleri yükselip alçalıyordu.

Randu sessizce dudaklarını kımıldattı. "Hava saldırısı."

Ve Ebling Mis saatini kulağına götürerek birdenbire haykırdı. "Ga-lak-si! Durmuş bu! Eu odada saati çalışan biri var mı?" Sesi bir kükreme halini almıştı.

Yirmi bilek, yirmi kulağa yaklaştırıldı. Aradan daha yirmi saniye geçmeden hiçbir saatin çalışmadığı anlaşıldı.

Mis o zaman korkunç bir kesinlikle, "O halde," dedi. "Bir şey Zaman Mahzenindeki tüm atom gücünün kesilmesine neden oldu. Ve Katır saldırıya geçti."

İndbur'un feryadı gürültüyü bastırdı. "Yerlerinize oturun! Katır elli parsek ötede!"

Mis ona, "Bir hafta önce öyleydi," diye bağırdı. "Şu anda Terminus bombalanıyor."

Bayta müthiş bir sıkıntının usulca kalbine sızdığını hissetti. Bu gitgide arttı. Genç kadın artık sıkışan boğazı yüzünden zorlukla soluk alabiliyordu.

Dışarıdaki gürültülerden bir kalabalığın toplandığı anlaşılıyordu. Kapının kanatları hızla açılarak bir memur telaşla İçeri girdi. Kendisine doğru koşan İndbur'la çabuk çabuk konuşmaya başladı.

Memur, "Ekselans," diye fısıldadı. "Kentte bir tek taşıt bile çalışmıyor. Bütün haberleşme hatları kesildi. Onuncu filo yenildiğini bildirdi. Katır'ın gemileri atmosferin hemen dışında bekliyor. Savaş..." İndbur bayıldı. Şimdi yerde kendinden geçmiş, çaresiz bir yaratık yatıyordu. Salonda bir tek kişi bile konuşmuyordu. Dışarıdaki gitgide kalabalıklaşan güruh da korkuyla susmuştu. Ama müthiş bir paniğe kapılma tehlikesi olduğu belliydi.

İndbur'u yerden kaldırdılar. Belediye Başkanına şarap içirmeye çalıştılar, İndbur gözlerini açmadan önce dudaklarını oynattı. Kısaca, "Teslim olalım," dedi.

Bayta neredeyse ağlayacaktı. Gurur kırıklığı ve üzüntü yüzünden değil. Korkuyla karışık müthiş bir çaresizlik duyduğu için.

Ebling Mis onun kolunu çekiştirdi. "Gelin küçük hanım... "

Psikolog, Bayta'yı yakaladığı gibi yerinden kaldırdı. "Gidiyoruz. Müzisyeninizi de yanınıza alın." şişman bilginin rengi uçmuş, dudakları titriyordu.

Bayta güç duyulan bir sesle, "Magnifico," diye mırıldandı.

Palyaço dehşetle büzüldü. Gözleri camlaşmıştı. "Katır!" diye bir çığlık attı. "Katır beni yakalamaya geliyor!" Bayta kendisine dokununca deli gibi çırpınmaya başladı.

Toran eğilerek yumruğunu hızla salladı. Magnifico bayılarak koltuğa yığıldı. Toran onu bir patates çuvalı gibi omzuna vurarak dışarı çıkardı.

Ertesi gün Katır'ın savaşta kararmış, biçimsiz gemileri Terminus gezegeninin uzay alanlarına bir sel gibi aktılar. Kentteki bütün arabalar kımıldamaz ve işe yaramazlarken, Katır'ın saldırıyı yöneten komutanı başka bir gezegende yapılmış bir yer taşıtıyla Terminus kentinin bomboş ana caddesinde hızla ilerledi. İşgal bildirisi Hari Seldon'un Vakfın eski uluları önünde belirmesinden tam tamına yirmi dört saat sonra yayınlandı.

Vakfa ait bütün gezegenler arasında sadece Bağımsız Tüccar Dünyaları ayakta kalmıştı. Şimdi Vakıf fatihi Katır güçlerini onlara doğru çeviriyordu.

19 - ARAŞTIRMA BAŞLIYOR

Uzayın ıssız bir yerindeki yalnız gezegen Haven kuşatılmıştı. Bu, Galaksinin evren içi boşluğa doğru parça parça uzanan bir sektöründeki ölü bir güneşin tek yıldızıydı.

Askeri bakımdan Haven gerçekten kuşatma altındaydı. Çünkü uzayın Galaksi tarafında yirmi parsek'den daha uzaktaki hiçbir bölümü Katır'ın ileri karakollarının dış menzili dışında değildi. Vakfın o sarsıcı yıkılışından sonra geçen dört ay içinde Haven'in iletişim yolları usturanın parçaladığı bir örümcek ağı gibi kesilmiş, Haven gemileri ana gezegende toplanmışlardı. Artık sadece Haven bir savaş üssü görevini yapıyordu.

Ve diğer bakımlardan kuşatma alanına da yakınmış gibiydi. Çünkü bir çaresizlik ve umutsuzluk bulutu dünyaya çökmüştü bile...

Bayta pembe dalgalı koridorda ilerleyerek üstleri süt beyazı plastikten yapılmış masaların önünden geçti. Dalgın dalgın her zamanki yerine gitti. Dirsek dayama yerleri olmayan yüksek iskemleye oturdu. Belli belirsiz duyduğu selamlara fazla düşünmeden karşılık verdi. Yorgunluktan kaşınan gözlerini cansız eliyle bitkin bitkin ovuşturdu. Sonra da yemek listesine uzandı.

Listedeki çeşitli kültür-mantarından yapılan yemeklere için için tepki gösterdi. Bunlar Haven'de çok lezzetli şeyler sayılıyorlardı. Ama genç kadının zevkleri Vakıfta gelişmişti ve ona göre bu mantarlar yenilecek şeyler değillerdi.

Bayta birdenbire yakınında birinin hıçkırdığını fark ederek başını kaldırdı. O zamana kadar Juddee'yle ilgilenmemişti. Çaprazlamasına karşısına düşen yemek biriminde oturan küt burunlu, çirkin bir sarışın olan kadını tanımıyordu. Ama Juddee şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, üzüntüyle dişlerini elindeki ıslak mendile geçiriyordu. Hıçkırıklarını engellemeye çalışırken yüzü pençe pençe kızarmış, radyasyon geçirmeyen biçimsiz

kılığının önü açılmıştı. Saydam yüz koruma maskesi tatlısının içine düşmüştü. Juddee bunu tabaktan almak için bir hareket de yapmıyordu.

Bayta sırayla Juddee'yi teselliye çalışan üç kıza katıldı. Onlar da kadınların hep yaptıkları gibi boş yere Juddee'nin omzuna vuruyor, saçını okşuyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Bayta, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Kızlardan biri ona dönerek usulca, "Bilmiyorum," der gibi omzunu silkti. Sonra bu hareketini yetersiz bulmuş olacak ki, Bayta'yı bir kenara çekti. "Zor bir gün geçirdi sanırım. Kocası için de endişeleniyor." "Kocası uzay devriyesinde mi?"

" Evet."

Bayta elini dostça bir tavırla Juddee'ye uzattı. "Neden eve gitmiyorsun, Juddee?" Sesi neşeli ve kesindi. Biraz önce saçma sapan sözler söyleyen kızların anlamsız, yumuşak seslerinden farklıydı bu. Juddee hafif bir öfkeyle başını kaldırdı. "Bu hafta bir kere izinle eve gittim..."

"Eh, bu kez de ikinci defa gitmiş olursun. Burada kalmaya çalışırsan, gelecek hafta üç gün işe gelemezsin. Onun için şimdi kalkıp evine gitmen bir tür vatanseverlik sayılır. Kızlar, içinizde Juddee'nin bölümünde çalışan var mı? Hah, iyi. O halde Juddee'nin kartı işiyle sen ilgilen. Önce tuvalete gitsen daha iyi olur, Juddee. Yüzüne yine o tatlı pembe renk gelmeli. Haydi, bakalım! Git artık!"

Bayta yerine dönerek neşesizce rahat bir nefes aldı. Bu ruh halleri bulaşıcıydı âdeta. Sinirlerin gergin olduğu bu günlerde ağlayan bir tek kız bile Bayta'nın bölümünü altüst edebilirdi.

Bayta isteksizce yemekleri seçti. Dirseğinin dibindeki düğmelerden bazılarına bastı. O Sonra da listeyi yerine bıraktı.

Tam karşısında oturan uzun boylu esmer kız, "Ağlamaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diyordu. "Öyle değil mi?" Şaşılacak kadar kalın olan dudaklarını fazla kımıldatmadan konuşuyordu. Bayta kızın dudaklarının kenarlarını dikkatle yukarıya doğru boyamış olduğunu farketti. Dudaklara hafifçe gülümsüyormuş gibi bir hava vermek son modaydı.

Bayta önüne baktı ve kirpikleri gözlerini karşısında oturan kızlardan gizledi. Genç kadın işittiği sözlerdeki o sinsice imayı düşünüyordu.

Masanın fayans kısmı içeri doğru kaydı ve yemek tepsisi buradan yükseldi. Bayta da daldığı düşüncelerden böylece uyandı. Çatal bıçağın üzerindeki kâğıtları dikkatle yırttı. Bunlar soğuyuncaya kadar biraz bekledi.

Sonra da, "Aklına yapabileceğin bir şey gelmiyor mu, Hella?" diye sordu.

Hella, "Ah, evet," dedi. "Geliyor." Sigarasının izmaritini bir hareketle bir fiskede küçük deliğe attı. Hafif bir atom ışıltısı görüldü ve sigara yok oldu. Hella bakındı, ince ellerini çenesinin altında birbirine kenetleyerek, "Örneğin." diye ekledi. "Katır'la güzel bir anlaşma yapar ve bütün bu saçmalıklara son veririz. Ama tabii ben Katır bir yeri işgal ettiği zaman oradan çabucak kaçmak için... şey... araç bulabilen insanlardan değilim."

Bayta istifini bozmadı. Kayıtsız ve neşeli bir tavırla, "Savaş gemilerinde görevli bir kocan ya da ağabeyin yok sanırım," dedi.

"Yok ya! Bu yüzden başkalarının kocalarının ve ağabeylerinin feda edilmelerini istememem daha büyük bir takdir uyandırmalı."

"Teslim olduğumuz takdirde daha büyük fedakârlıklar gerekecek sanırım."

"Vakıf teslim oldu ve şimdi barış içinde yaşıyor. Erkeklerimiz buradan uzaktalar ve Galaksi bize düşman."

Bayta omzunu silkerek tatlı tatlı, "Korkarım seni sıkan da Vakfın teslim olması," diye mırıldandı. Sonra sebze dolu tabağının üzerine eğildi. Yemeğini yerken etrafa derin bir sessizliğin çökmüş olduğunun farkındaydı. Hella'nın alaycı sözlerine kulak misafiri olan kızların hiçbiri ona cevap vermek zahmetine katlanmamıştı.

Bayta bir düğmeye bastı ve masa kendisinden sonra gelecekler için boşaldı. Bayta da salondan çabucak çıktı.

Üç iskemle ötede oturan ve orada yeni çalışmaya başlamış olan bir kız, Hella'ya herkesin duyabileceği bir fısıltıyla, "Kim o?" diye sordu.

Hella'nın kalın dudakları büküldü. "Bizim koordinatörün yeğeni. Bundan haberin yok muydu?"

"Öyle mi?" Yeni gelen kız uzaklaşan Bayta'nın arkasından baktı. "Burada ne işi var?"

"O da bizim gibi çalışıyor. Montajda. Vatanseverliğin moda olduğunu bilmiyor musun? Her şey o kadar demokratça ki midem bulanıyor."

Hella'nın sağında oturan tombul bir kız, "Yapma, canım." dedi. "Bayta şimdiye kadar bize amcasından söz ederek üstünlük taslamadı. Neden onunla uğraşmaktan vazgeçmiyorsun?"

Hella komşusunu boş gözlerle bir an süzdükten sonra onunla ilgilenmekten vazgeçerek bir sigara daha yaktı.

Orada yeni çalışmaya başlamış olan kız, karşısında oturan parlak gözlü bir muhasebecinin gevezeliğini dinliyordu. Muhasebeci kız heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. "Onun Seldon konuştuğu sırada mahzende olduğunu söylüyorlar. O mahzende! Belediye Başkanının öfkesinden köpürdüğünü, ayaklanmalar olduğunu, olaylar çıktığını anlatıyorlar... Bayta, Katır Vakıf gezegenine inmeden oradan ayrılmış. Kaçışı heyecanlı bir maceradan farksız olmuş... Ablukayı yarmak zorunda kalmış... Bayta'nın bu konuda bir kitap yazmamasına şaşıyorum. Son zamanlarda savaşla ilgili kitaplar çok tutuluyor. Ayrıca Bayta'nın Katır'ın dünyasına, yani Kalgan'a gittiğini söyleyenler de var..."

Zil çaldı ve yemek salonu ağır ağır boşaldı. Muhasebeci durmadan, tekdüze bir sesle konuşuyor, onu irileşmiş gözlerle dinleyen yeni kız da zaman zaman uygun şekilde, "Sahi mi?" diyordu.

Bayta eve döndüğü sırada dev mağaranın ışıkları yavaş yavaş sönükleştiriliyordu. Sonra etraf karanlıklaşacak ve dürüst kimseler yatıp uyuyacaklardı.

Toran karısını kapıda karşıladı. Elinde yağ sürülmüş bir dilim ekmek vardı. Ağzındaki lokmayı çiğneyerek boğuk boğuk, "Nerede kaldın?" diye sordu. Sonra daha da anlaşılır bir şekilde ekledi. "Ben uydur-kaydır bir yemek hazırladım. Eğer bu hoşuna gitmezse sakın bana kızma."

Ama Bayta gözlerini iri iri açmış kocasının çevresinde dolaşıyordu. "Torie! Üniforman nerede? Neden sivil kılıktasın?"

"Bana böyle emredildi, Bay. Randu şimdi Ebling Mis'le bir odaya kapandı. Ne konuştuklarını bilmiyorum. İşte bütün bildiklerimi açıkladım."

Bayta heyecanla kocasına sokuldu. "Ben de gelecek miyim?"

Toran cevap vermeden önce genç kadını öptü. "Öyle sanırım.
Herhalde tehlikeli bir görev olacak." "Tehlikeli olmayan ne var ki?"

"Doğru. Ha, evet. Benden Magnifico'yu çağırtmamı istediler. Herhalde o da bizimle gelecek."

"Yani Magnifico'nun makine fabrikasında vereceği konser iptal mi edilecek?"

"Tabii."

Bayta yan odaya geçerek sofraya oturdu. Yemeklerin gerçekten uydur-kaydır hazırlandığı anlaşılıyordu. Genç kadın sandviçleri becerikli bir tavırla çabucak bıçakla ikiye böldü. "Konserin iptal edilmesine üzüldüm. Fabrikadaki kızlar bunu heyecanla bekliyorlardı. Tabii Magnifico 'da öyle, yazık... o garibana."

"Magnifico senin annelik yanına hitap ediyor. Bay, hepsi bu. İleride bir gün çocuğumuz olur ve sen de Magnifico'yu unutursun."

Sandviçini yemekte olan Bayta, "Sen annelik duygumu yeterince canlandırıyorsun," diye karşılık verdi. Sonra sandviçi tabağa bırakarak ciddileşti. "Torie?"

"Hı?.. "

"Torie, bugün Belediye Binasına gittim. Üretim Bürosuna. İşte o yüzden bu kadar geç kaldım."

"Orada ne işin vardı?"

"Şey..." Bayta kararsızca durakladı. "Durum gitgide kötüleşiyor. Fabrikadaki havaya dayanamaz oldum. Moral sıfır. Kızlar durup dururken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorlar. Hastalanmayanlar suratlarını asıyorlar. Çekingen tiplerin bile kaşları çatık. Benim çalıştığım bölümde üretim buraya geldiğim zamankinin dörtte birine düştü. Hiçbir gün geçmiyor ki, işçiler eksik olmasın."

Toran, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi bunu Üretim Bürosuna bağla bakalım. Orada ne yaptın?" "Birkaç soru sordum. Bütün Haven'de durum aynı, Torie. Üretim azalıyor, çok kişi işi asıyor. Herkes kayıtsız. Büro şefi beni salonda tam bir saat bekletti. Ancak koordinatörün yeğeni olduğumu öğrendiği

zaman benimle konuşmaya razı oldu. Haven'deki bu durumun nedenini sorduğum zaman omzunu silkerek buna aklının ermediğini söyledi."

"Sinirlenme, Bay!"

"Adamın aklı bu duruma gerçekten ermiyordu!" Bayta iyice öfkelenmişti. "Beni dinle, Torie, bir acayiplik var! Zaman Mahzeninde Seldon'un bize yardım edemeyeceğini anladığım zaman da yine böyle müthiş bir çaresizlik hissettim. Sen de öyle."

"Evet, doğru."

Genç kadın hiddetle konuşmasını sürdürdü. "O duygu yeniden canlandı. Ve biz hiçbir zaman Katır'a karşı koyamayacağız. Malzememiz olsa bile hevesimiz, isteğimiz ve cesaretimiz yok... Torie, savaşmak boşuna... "

Toran, Bayta'nın ağladığını hiç hiç görmemişti. Şimdi de ağlamıyordu genç kadın. Tam anlamıyla değil. Ama Toran elini karısının omzuna koyarak, "Bunu unutsan, yavrum," diye fısıldadı. "Ne demek istediğini biliyorum. Ama bizim... "

"Evet, bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok! Herkes böyle söylüyor. Ve hepimiz de oturmuş, giyotinin ensemize inmesini bekliyoruz."

Bayta masaya dönerek yarım sandviçiyle çayın başına geçti. Toran sessizce yatakları hazırlamaya bşladı. Dışarısı iyice karanlıklaşmıştı...

Randu, Haven Kentleri Konfederasyonunun Koordinatörlüğüne getirilmişti. Savaşla ilgili bir görevdi bu. Ona, kendi isteği üzerine üst katların birinde bir oda verilmişti. Buradan damlara ve kentin yeşilliklerine bakarak düşünüyordu. Şimdi, mağaranın ışıkları sönükleşirken kent de gölgelere karışıyor, binalar seçilmez oluyordu.

Yaşlı adam küçük, parlak gözlerini diktiği kırmızı bir sıvı dolu kadehten başka bir şeyle ilgilenmiyormuş gibi oturan Ebling Mis'e, "Haven'de çok tekrarlanılan bir atasözü vardır," dedi. "Mağaranın ışıkları söndüğü zaman dürüstler ve çalışkanlar uykuya dalar, derler."

"Son zamanlarda doğru dürüst uyuduğun oldu mu?"

"Hayır! Seni böyle çok geç vakit çağırttığım için özür dilerim, Mis. Son zamanlarda nedense geceyi gündüze tercih ediyorum. Ne garip değil mi?

Haven'de insanlar kendilerini ışıklar söndüğü zaman hemen uyumaya iyice alıştırmışlardır. Ben de öyle. Ama şimdi durum farklı... "

Mis açık açık, "Seninki bir tür saklanmak," dedi. "Uyanıklık süresinde etrafında bir sürü insan oluyor. Onların bakışlarını, bütün umutlarını sana bağladıklarını hissediyorsun. Buna doyamıyorsun. Oysa uyku sürecinde serbestsin."

"Sen de aynı şeyi mi hissediyorsun? Bu acı yenilgi duygusunun farkında mısın?"

Ebling Mis ağır ağır başını salladı. "Tabii. Bu bir kitle psikozu. Lanet olasıca bir güruhu etkileyen panik bu. Galaksi, Randu, ne bekliyorsun? Bütün bir toplum geçmişle ilgili bir halk kahramanının her şeyi planladığına ve o aşağılık yaşamlarının her ayrıntısıyla ilgilendiğine körcesine, budalacasına inanacak bir şekilde yetiştirildi. Bu düşünce tarzı insana bazı dinleri hatırlatıyor. Tabii bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

"Hiç bilmiyorum:"

Bir açıklama yapma zorunluğu Mis'in hiç hoşuna gitmemişti. Zaten böyle şeylerden hiçbir zaman hoşlanmazdı. Söylenerek parmaklarının arasında yuvarladığı sigarına baktı. "Bunun baş özelliği güçlü inanç tepkileridir. İnançlar ancak müthiş bir şok sonucu sarsılabilirler. Bu durumda da kafa tam anlamıyla altüst olur. Hafif vakalara isteri, güvensizlik gibi marazi tepkiler görülür. Had vakalardaysa delilik ve intihar."

Randu başparmağını dişledi. "Yani Seldon bizi düş kırıklığına uğrattığı zaman güvendiğimiz destek ortadan kayboldu. Oysa biz buna o kadar uzun bir süreden beri dayanıyorduk ki, kaslarımız dumura uğramıştı. Bu yüzden şimdi desteksiz ayakta duramıyoruz."

"Tamam. Bu beceriksizce bir benzetme ama doğru."

"Peki ya sen, Ebling? Senin kasların ne durumda?"

Psikolog sigarından derin bir nefes çekti, sonra da dumanları tembel tembel üfledi. "Benimkiler iyi çalışmıyorlar ama dumura da uğramış değiller. Benim mesleğim biraz bağımsız düşüncelerin sonucu ortaya çıkmıştır."

"Bir çıkış yolu biliyor musun?"

"Hayır. Ama böyle bir yol olmalı. Belki Seldon, Katır'ı hesaba katmadı. Belki zafere erişeceğimizi garanti etmedi. Ama yenilgiye uğrayacağımızı da kesinlikle bildirmedi. Şimdiki halde Seldon oyundan çıktı ve biz de başımızın çaresine bakmak zorundayız. Katır yenilebilir."

"Nasıl?"

"Herkes nasıl yenilirse öyle! Olanca gücümüzle onun zayıf tarafına saldırarak. Buraya bak, Randu, Katır bir 'Süpermen', bir üstün insan değil. Sonunda yenildiği zaman herkes de böyle olduğunu anlayacak. Sadece Katır'ı kimse tanımıyor ve bu yüzden de arka arkaya türlü efsane uyduruluyor. Katır'ın bir değişken olduğu söyleniyor. Ee, ne olmuş yani? Cahil insanlar değişkenlerin birer 'üstün adam' olduğunu sanırlar. Oysa gerçek hiç de böyle değildir."

"Hesaplar Galakside her gün birkaç milyon değişkenin dünyaya geldiğini gösteriyor. Bu milyonlarca insanın değişken olduğu, yüzde bir, yüzde ikilik bir grup dışında, ancak mikroskop ve kimyasal testler sonucu anlaşılabilir. Yüzde iki kadar makro- değişkenin, yani çıplak gözle görülebilecek, fark edilecek değişkenlerin de ancak pek azı eğlence merkezlerine, laboratuvarlara ve ölüme gönderilmeye uygun garibelerdir. Daha iyi durumda olan birkaç değişkenin hemen hepsi de merak uyandıran, zararsız yaratıklardır. Bir tek bakımdan olağanüstüdürler. Ama diğer bakımlardan normal, hatta normal-altı kimselerdir. Anlıyor musun, Randu?"

"Anlıyorum. Ama ya Katır?"

"Katır'ın bir değişken olduğunu kabul edelim. O zaman adamın dünyaları fethetmesini sağlayacak bir özelliği olduğunu düşünebiliriz. Hiç kuşkusuz kafayla ilgili bir güç bu ve Katır'ın diğer bakımlardan bazı eksiklikleri ya da kusurları var. Bu kusurların ilk bakışta görülen, kendisi için tehlike oluşturabilecek şeyler oldukları da belli. Yoksa adam böyle gizlenmez, insanların karşısına çıkmaktan kaçınmazdı. Tabii eğer Katır bir değişkense... "

"Başka olasılık var mı?"

"Olabilir. Katır'ın değişken olduğunu Vakfın Haberalma bölümünden Yüzbaşı Han Pritcher ileri sürdü. Pritcher, Katır'ı tanıdıklarını iddia eden bazı kimselerin silik sönük anılarını dinleyerek bu sonuca vardı. Bu kimseler Katır'ı... ya da Katır olabilecek birinin bebekliğini ve çocukluğunu

hatırladıklarını söylüyorlardı. Bu bakımdan Pritcher'in elinde sağlam kanıtlar yoktu. Bulduğu ipuçlarını da Katır bazı nedenlerle mahsus sağlamış olabilir. Çünkü bir değişken ve üstün insan olduğu hikâyesinin Katıra büyük yardımı oldu."

"Bu ilginç. Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun."

"Zaman zaman böyle düşündüğüm oldu ama buna inandığımı da söyleyemeyeceğim. Yalnızca üzerinde durulması gereken bir olasılık bu. Şimdi dinle, Randu. Diyelim ki, Katır kafa enerjinizi etkileyen bir radyasyon türü buldu. Atom reaksiyonlarını değiştiren ve etkileyen bir radyasyon... Ee, buna ne dersin? Bu şimdiki durumumuzu açıklar mı, açıklamaz mı?"

Randu'nun pek büyük bir sıkıntı yüzünden dili tutulmuş gibiydi. "Katır'ın maskarası üzerinde yaptığın araştırmalar ne sonuç verdi, Ebling?"

Bu kez de Ebling Mis durakladı. "Bu sonuçların henüz bir yararı yok. Vakfın çöküşünden önce Belediye Başkanına pek cesurca sözler söyledim. Bunu daha çok ona cesaret aşılamak için yaptım. Tabii kendime de. Ama Randu matematik araçlarım yeterli olsaydı sadece maskaranın yardımıyla Katır'ı tam anlamıyla tahlil edebilirdim. O zaman Katır'ı yenerdik. Ayrıca dikkatimi çeken o anormalliklerin sırrını da çözerdim."

"Hangi anormallikler?"

"Düşün, be adam! Katır, Vakfın filolarını istediği an yendi. Ama Bağımsız Tüccarların daha zayıf olan filolarını bir kez bile gerilemeye zorlayamadı. Vakfı bir vuruşta çökertti. Ama Bağımsız Tüccarlar, Katır'ın bütün gücüne karşı dayanıyorlar. Katır atom bozma alanını ilk kez Mnemon'un Bağımsız Tüccarlarının silahlarına karşı kullandı. Tüccarlar gafil avlandıkları için yenildiler. Ama sonra bozma alanına karşı önlem almayı başardılar. Katır o silahı Bağımsızlara karşı bir daha başarıyla kullanamadı.

Ama bu silah Vakıf güçlerine karşı etkili oldu. Hem de kaç kez! Neden? Şimdiki bilgimiz açısından mantıksız bir şey bu. O halde bilmediğimiz bazı etkenler olmalı."

"İhanet?"

"Bu ancak ahmaklara yaraşacak bir saçmalık, Randu. Ağza alınmayacak bir münasebetsizlik! Vakıfta zaferden emin olmayan bir tek insan bile yoktu. Kazanacağı kesin olan bir tarafa kim ihanet eder?" Randu kavisli pencereye yaklaşarak görmeyen gözlerle dışarıya baktı. O görülemeyen kente... "Ama artık savaşı kaybedeceğimiz kesin. Katır'ın binlerce zayıf yanı da olsa, adam 'salt kusur' diye tanımlansa bile... " Dönmedi. Sanki düşen omuzları, arkasında birbirine kenetlenen elleri her şeyi açıklıyordu. "Zaman Mahzenindeki o olaydan sonra çok kolaylıkla kaçabildik, Ebling. Belki bazıları kaçmayı başardı. Birkaçının kaçtığını biliyorum. Ama çoğu bunu başaramadı. Bozma alanını etkisiz hale getirmek mümkün olabilirdi. Bunun için biraz zeki olmak ve çalışmak yeterliydi. Vakıf filosunun bütün gemileri Haven'e ya da yakındaki diğer gezegenlere kaçar ve bizim yaptığımız gibi savaşı sürdürebilirdi. Ama filonun yüzde biri bile bunu yapmadı. Hatta onlar düşman tarafına geçtiler. Buradakilerin çoğunun pek güvendiği Vakıftaki yeraltı örgütleri de şu ana kadar önemli bir şey yapmadılar. Katır diplomatça davranarak büyük Tüccarların mallarına ve kazançlarına ilişmeyeceğini söyledi. Bu yüzden de adamlar onun tarafını tuttular."

Ebling Mis inatla, "Plutokratlar daima bize karşıydılar," dedi.

"Ve daima da güç onlardaydı. Dinle, Ebling. Katır'ın ya da ajanlarının Bağımsız Tüccarların en güdüleriyle temasa geçtiklerini biliyoruz. Yirmi yedi Tüccar Dünyadan en aşağı onu Katır'ın tarafına geçti bile. Belki on tanesi daha buna karar vermek üzere. Haven'de bile Katır'ın yönetimine girdikleri takdirde buna hiç üzülmeyecek kimseler var. Ekonomiyi avucunda tutabilmek için tehlikeye düşen siyasi güçten vazgeçmek için önüne geçilemeyecek müthiş bir istek duyulduğu anlaşılıyor."

"Haven'in Katır'la savaşamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Haven'in savaşmayacağını düşünüyorum." Randu psikoloğa doğru döndü, yüzünde pek endişeli bir ifade vardı. "Bence Haven teslim olmak için bekliyor. İşte seni buraya bunu açıklamak için çağırdım. Haven'den ayrılmanı istiyorum."

Ebling Mis hayretle tombul yanaklarını şişirdi. "Hemen mi?"

Randu kendisini öyle yorgun hissediyordu ki... "Ebling, sen en büyük psikologsun. Gerçek psikoloji uzmanları Seldon'la birlikte ortadan

kayboldular. Ama elimizdeki en iyi uzman da sensin. Katır'ı yenmek konusunda tek umudumuzun da sen olduğun gibi. Bu işi burada başaramazsın. Bunun için parçalanmış İmparatorluğa gitmen gerekiyor."

"Trantor'a mı?"

"Evet, öyle. Eski İmparatorluktan geride sadece çıplak bir iskelet kaldı. Ama merkezde yine bir şeyler olmalı... Kayıtlar da orada, Ebling. Belki Trantor'da matematiksel psikoloji konusunda başka şeyler daha öğrenirsin. Belki onların yardımıyla maskaranın kafasındakileri yorumlayabilirsin. O da seninle gidecek tabii."

Mis alayla, "Magnifico Katır'dan korkmasına rağmen oraya gitmeye yine de razı olmaz," diye karşılık verdi. "Tabii Bayta da onunla gelirse o başka."

"Bunu biliyorum, işte Toran'la Bayta da sırf bu yüzden seninle birlikte gidecekler. Ve, Ebling, gitmeni istememin çok daha önemli bir nedeni var. Hari Seldon üç yüzyıl önce iki Vakıf kurdu. Bunlar Galaksinin birer uçundaydılar. Artık İkinci Vakfı bulmalısın."

20 - KOMPLOCU

Belediye Başkanının sarayı... daha doğrusu ondan kalan bina... karanlıkta heyyüla gibi bir gölgeye benziyordu. Yenilmiş olan kent, sokağa çıkma yasağı yüzünden sessizdi. Vakfın yukarısında gökyüzünü mercek biçimi Galaksi dolduruyor, şurada burada yalnız bir yıldız pırıldıyordu.

Vakıf üç yüzyılda bilim adamlarından oluşan küçük bir grup olmaktan çıkmış, kolları Galaksinin derinliklerine kadar uzanan bir ticaret imparatorluğu halini almıştı. Ve yarım yıl içinde tırmandığı doruk noktasından yuvarlanmış ve düşmanın eline geçerek herhangi bir vilayet halini almıştı.

Ama Han Pritcher bu gerçeği kabul edemiyordu.

Kentin geceye özgü somurtkan sessizliği, düşmanın elinde olan karanlık saray yeterli birer simgeydi. Ama dilinin altında minicik bir atom bombasıyla sarayın dış bahçe kapısının hemen içeris inde duran Han Pritcher bunu anlamaya yanaşmıyordu.

Bir gölge usulca yaklaştı. Pritcher başını eğdi.

Çok hafif bir fısıltı duyuldu. "Alarm sistemi her zamanki gibi. Devam et. Alarm hiçbir şeyi bildirmeyecek."

Pritcher başını eğerek usulca alçak kemerin altından geçti ve iki tarafından fıskiyeler yükselen yoldan İndbur'un eski özel bahçesine doğru gitti...

Pritcher dört ay önce Zaman Mahzenindeki o olaya tanık olmuştu. Ama kafası bunu tam anlamıyla kavramaktan kaçınıyordu. Zaman zaman izlenimleri teker teker ya da bir arada birdenbire canlanıveriyorlardı. Genellikle geceleri.

İhtiyar Seldon'un herkesi sarsan o çok yanlış sözleri merhametle söyleyişi... O karmaşa... Baygın İndbur'un sapsarı yüzüne hiç uymayan parlak başkanlık kılığı... Çabucak toplanan ve o kaçınılmaz teslim olma

bildirisini bekleyen korku dolu kalabalıklar... Katır'ın maskarasını omzuna vurarak yan kapıdan kaçan Toran...

Daha sonra kendisi... O karmaşadan kurtularak çalışmayan arabasının yanına gidişi...

Nereye gideceklerini bilmeyen ve ama kentten kaçmaya başlayan başıboş insanların arasında kendisine yol açışı...

Seksen yıldan beri zayıflayarak küçülen bir demokratik yeraltı örgütünün merkezi olan çeşitli fare deliklerine doğru körce gidişi... O bomboş fare deliklerine doğru...

Han Pritcher ertesi gün siyah, yabancı gemilerin bir an gökyüzünde belirdiklerini gördü. Bunlar yakındaki kentin sık binalarına doğru usul usul inerlerken, Pritcher müthiş bir çaresizliğin etkisiyle boğulacak gibi oldu.

Ondan sonra ciddi bir şekilde yolculuğa başladı.

Otuz günde yaya olarak yaklaşık üç yüz kilometrelik yol aştı. Yolun kenarında bulduğu, yeni öldüğü anlaşılan bir hidrofonik fabrika işçisinin kılığına girdi. Sakalını iyice uzattı. Bu şimdi kırmızılığıyla dikkati çekiyordu. Ve sonunda yeraltı örgütünün kalıntılarını buldu.

Newton kentindeydi. Eskiden pek güzel olan ama şimdi sefilleşmeye başlayan bir mahallede, bir dizi dikkati çekmeyen evlerden birine gitti. Kapıyı çaldığı zaman biraz aralandı. Eşikte beliren iri kemikli, küçük gözlü adam ceplerine soktuğu ellerini yumruk halinde sıkmıştı. İnce ama güçlü vücuduyla kapıda hiç kımıldamadan duruyordu.

Pritcher, "Beni Miran yolladı," dedi.

Adam parolanın karşılığını verdi. "Miran bu yıl erken davranmış."

Pritcher, "Geçen yılkinden daha erkenci sayılmaz," dedi.

Ama adam onun girmesi için kapıdan çekilmedi. "Sen kimsin?" diye sordu.

"Sen Tilki değil misin?"

"Sen sorulara yine soruyla mı karşılık verirsin?"

Yüzbaşı usulca derin bir nefes aldı. "Ben Han Pritcher'ım. Filo subaylarındanım ve Demokratik Yeraltı Örgütünün de bir üyesiyim. İçeri

girmeme izin verecek misin?"

Tilki gerileyerek yana çekildi. "Benim asıl adım Orum Palley." Elini uzattı.

Pritcher'le el sıkıştılar.

Girdikleri oda derli topluydu ama lüks bir yer sayılmazdı. Bir köşede süslü bir film projeksiyon makinesi duruyordu. Ama Pritcher'in tecrübeli gözleri ona bunun çok iyi kamufle edilmiş, saygı duyulacak kalibrede bir atom silahı olabileceğini haber verdi. Projeksiyon merceği kapıya doğru çevrilmişti. Herhalde silah uzaktan kontrol ediliyordu.

Tilki sakallı konuğunun bakışlarını izledi ve usulca gülümsedi. "Evet! Ama bu İnburla onun aşağılık vampirlerine karşı etkili olabilirdi. Bu Katır'a bir şey yapamaz, öyle değil mi? Aç mısın?"

Pritcher'in çene kasları sakalının altında gerildi ve başını salladı.

"Beklemeye itirazın yoksa birkaç dakika sonra her şey hazır olur." Tilki bir dolaptan madeni kutular aldı. Bunlardan ikisini Pritcher'in önüne bıraktı. "Parmağını kutunun üzerine daya. Yeterince ısındığı zaman üzerini del. Isı kontrol aygıtım bozuldu. Böyle şeyler insana savaşta olduğunu hatırlatıyor öyle değil mi? Daha doğrusu savaş olduğunu... " Çabuk çabuk söylediği bu sözler neşeli gibiydi, ama sesi hiç de keyifli sayılmazdı. Soğuk bakışlı gözlerindeyse düşünceli bir ifade vardı. Pritcher'ın karşısına oturarak, "Hoşlanmadığım bir şey olursa oturduğun yerde sadece bir yanık lekesinden başka hiçbir şey kalmaz, dedi. "Bunun farkında mısın?"

Pritcher cevap vermedi. Önündeki kutuların kapaklarına bastırınca açıldılar.

Tilki kısaca, "Yahni," dedi. "Özür dilerim, ama yiyecek kıt."

"Biliyorum." Pritcher başını kaldırmadan yemeği çabucak yemeye başladı.

Tilki, "Seni bir kere gördüm," diye mırıldandı. "Nerede karşılaştığımızı anımsamaya çalışıyorum. O zaman sakallı değildin."

"Otuz günden beri tıraş olmadım." Pritcher bir an durdu, sonra da öfkeyle ekledi. "Ne istiyorsun? Doğru parolayı biliyorum. Yanımda belgeler de var."

Tilki elini salladı. "Ah, senin Pritcher olduğundan hiç kuşkum yok. Ama parolayı bilen, uygun belgeleri olan ve kimlikleri kuşku uyandırmayan çok kimseyle karşılaştım. Ve onlar şimdi Katır'ın adamları. Levvaw'dan söz edildiğini duydun mu hiç?"

"Tabii."

"Şimdi Katır'ın yanında."

"Ne? Ama Levvaw..."

"Ah, evet! Levvaw'a 'teslim olmayan adam' adını takmışlardı." Tilki'nin dudakları bir kahkaha atacakmış gibi aralandı. Ama ne güldü, ne de bir ses çıkardı. "Sonra... Willig. Katır'ın yanında, Garre ve Noth Katır'ın yanında. Eh, neden Pritcher de Katır'ın tarafına geçmiş olmasın?"

Pritcher sadece, "Hayır," der gibi başını salladı.

Tilki usulca, "Ama bu da önemli değil," diye mırıldandı. "Noth düşman tarafına geçtiğine göre her halde benim adımı çoktan öğrendiler. Onun için doğruyu söylüyorsan bu tanışıklığımız yüzünden başın benden çok belaya girecek."

Pritcher yemeğini bitirmişti. Arkasına yaslandı. "Burada örgüt yoksa, öyle bir grubu nerede bulabilirim? Vakıf belki teslim oldu. Ama ben olmadım."

"Öyle mi? Sonsuza dek böyle dolaşamazsın, Pritcher. Son zamanlarda Vakıflıların bir kentten bir kente gidebilmeleri için yolculuk izni almaları gerekiyor. Bunu biliyor muydun? Kimlik kartları olması da şart. Böyle bir kartın var mı? Ayrıca eski Vakıf subaylarının hepsinin en yakındaki işgal kuvvetleri karargâhına başvurmaları istendi. Sen de eski bir Vakıf subayısın. Öyle değil mi?"

"Evet." Pritcher'in sesi sertti. "Benim korkudan mı kaçtığımı sanıyorsun? Ben Kalgan Katır'a teslim olduktan kısa bir süre sonra o gezegene gittim. Bir ay sonra eski diktatörün subaylarından hiçbiri ortada gözükmez oldu. Çünkü onlar herhangi bir ayaklanmaya elebaşılık edebilirlerdi. Katır da bunu biliyordu."

Tilki düşünceli düşünceli başını salladı. "Mantıklı bir düşünce bu. Katır çok dikkatli."

"Ben de ilk fırsatta üniformamı çıkardım. Sakalımı uzattım. Belki başkaları da benim gibi davrandılar." "Evli misin?"

"Karım öldü. Çocuğum da yok."

"Yani seni dize getirmek için rehine olarak tutabilecekleri bir yakının yok."

"Öyle."

"Sana bir öneride bulunabilir miyim?"

"İşe yarayacak bir şeyse..."

"Katır'ın siyasetini, amacını bilmiyorum. Ama şu ana dek ustalara kötülük eden olmadı. Ücretler arttı. Durmadan çeşitli atom silahları yapılıyor."

"Öyle mi? Katır'ın saldırılarını sürdüreceği anlaşılıyor."

"Onu bilmem. Katır çok zeki ve kurnaz bir yaratık. Belki de fabrikada çalışanları yatıştırmak için böyle yapıyor. Seldon bütün o psiko-tarih bilimine karşın Katır'ı düşünememiş. Adamı ben mi düşüneceğim? Ama arkanda işçi elbisesi var Bunun da bir anlamı olmalı."

"Ben usta bir işçi değilim "

"Ama atom konusunda bir kurs gördün değil mi?"

"Tabii."

"Bu da yeter. Bu kentte bir atom mil yatağı fabrikası var. Onlara başvur. Bu konuda tecrüben olduğunu söyle. Fabrikayı İndbur adına yöneten köpekler hâlâ işlerinin başındalar. Ama tabii şimdi Katır için çalışıyorlar. Bol para kazanmak için çok işçiye ihtiyaçları var. Onun için sana fazla soru sormayacaklardır. Fabrika sana bir kimlik kartı da verir. Fabrikanın lojmanlarında bir oda bulursun. Hemen harekete geçsen iyi olur."

Böylece Vakıf Filosundan Yüzbaşı Han Pritcher atom mil yatağı fabrikasının 45 numaralı atölyesinde çalışan koruyucu-usta Lo Moro kimliğini aldı. Bir haberalma ajanıyken toplum merdiveninde aşağılara doğru inerek bir "komplocu" ya dönüştü. Bu yüzden aylar sonra kendisini İndbur'un özel bahçesinde bulacaktı.

Han Pritcher bahçede avucundaki radometreye baktı. İç uyarı alanı hâlâ çalışıyordu. Pritcher bekledi. Ağzındaki atom bombasının patlamasına yarım saat kalmıştı. Bunu dilinin ucuyla usulca yuvarladı. Radometre birdenbire durdu ve kadranı kapkara kesildi. Pritcher hızla ilerledi.

O ana dek her şey yolunda gitmişti.

Pritcher, ben de atom bombası patlayıncaya kadar yaşayacağım, diye düşündü duygusuzca. O patladığı zaman öleceğim. Ama Katır da benimle gelecek.

Böylece dört ay süren özel bir savaşın en önemli anına gelmiş olacaklardı. Doruk noktasına. Bu savaş Pritcher, Newton kentine kaçtığı ve orada fabrikaya girdiği sırada başlamıştı...

Han Pritcher iki ay fabrikada kurşun önlükler ve ağır maskeler takarak çalıştı. Artık eskisi gibi dimdik durmuyordu. O fabrikada çalışarak ücret alan, akşamlarını kentte geçiren ve siyasetten söz etmeyen bir adamdı.

Pritcher iki ay süresince Tilki'yi hiç görmedi.

Sonra bir gün bir adam Pritcher'in çalıştığı tezgâhın önünden geçerken sendeledi. Ve onun cebine usulca bir kâğıt soktu. Üzerinde sadece "Tilki" yazılıydı. Pritcher kâğıdı atom fırınına attı ve bu toz oldu. O arada enerjiyi bir milimikrovolt da yükseltti. Pritcher kâğıdı ortadan kaldırdıktan sonra tekrar işiyle ilgilendi.

O gece Tilki'nin evine giderek bir kâğıt oyununa katıldı. Masadaki iki adamın ününü duymuştu. Birininse adını biliyor, yüzünü tanıyordu.

Kâğıt oyunu sırasında masaya fişler konulup kalkarken usulca konuştular.

Pritcher, "Bu önemli bir hata," dedi. "Siz artık ortadan kalkmış olan bir geçmişte yaşıyorsunuz. Bizim örgüt seksen yıldan beri uygun anın gelmesini bekliyor. Seldon'un psiko-tarihi bizi kör etti. Bu bilmin birinci kuramı şuydu: Bireyler önemli değildir, tarihi yaratamazlar, karmaşık sosyal ve ekonomik etkenler onu ezer ve kendisini bir kukla haline sokar." Kâğıtlarını dikkatle açarak inceledi. Bir fiş sürerken, "Katır'ı neden öldürmeyelim?" diye ekledi.

Solunda oturan adam hiddetle sordu. "Bunun ne yararı olur?"

Pritcher iki kâğıt attı. "İşte hepiniz de bu tavrı takınıyorsunuz! Milyar kere milyar insanın arasında bir tek kişinin ne önemi var? Bir tek kişi öldü diye Galaksi dönmekten vazgeçip duracak değil ya! Ama Katır normal bir insan değil, bir 'değişken'. O daha şimdiden Seldon'un planını altüst etti. Eğer durup bunun ne anlama geldiğini incelerseniz, o zaman durumu kavrarsınız. Yani... bir adam... bir değişken Seldon'un bütün psiko-tarih bilimini mahvetti. O olmasaydı, Vakıf hiçbir zaman çökmeyecekti. Katır öldüğü takdirde, Vakıf da bu halde kalmaz ve toparlanır. Haydi, haydi! Demokratlar tam seksen yıl Belediye Başkanları ve Tüccarlarla kurnazca savaştılar. Şimdi de suikasti deneyelim."

Tilki kısaca, "Nasıl?" diye sordu.

Pritcher ağır ağır, "Ben de bunu tam üç ay düşündüm ama bir çözüm yolu bulamadım," dedi. "Sonra buraya geldim ve cevabı beş dakikada buldum." Sağındaki gülümseyen adamın pembe kavuna benzeyen iri suratına bir göz attı. "Siz vaktiyle Belediye Başkanı İndbur'un mabeyincisiydiniz. Sizin yeraltı örgütüne üye olduğunuzdan haberim yoktu."

"Ben de sizin örgüt üyesi olduğunuzu bilmiyordum."

"Bir mabeyinci olarak zaman zaman saraydaki alarm sistemini kontrol ediyordunuz sanırım."

"Öyle."

"Ve şimdi o sarayda Katır kalıyor."

"Evet, öyle ilan edildi. Ama Katır alçakgönüllü bir işgalci. Ne konuşmalar yapıyor, ne bildiriler yayınlıyor, ne de halkın karşısına çıkıyor."

"Bu eski bir hikâye. Konumuzla da bir ilgisi yok. Bize gereken sizsiniz, sadece siz, eski mabeyinci bey." Kâğıtlar açıldı ve parayı Tilki topladı. Sonra ağır ağır yeniden kâğıt dağıttı.

Eski Belediye Başkanın mabeyincisi iskambilleri teker teker aldı. "Çok üzgünüm. Alarm sistemini kontrol ederdim ama bu benim için sadece bir görevdi. Alarm sistemi konusunda hiçbir bilgim yoktu." "Bunu tahmin ediyordum. Ama kafanızda kontrollerin bir resmi, bir hayali vardır. Beyninizin derinliklerini Psişik Sondayla incelediğimiz takdirde alarm sistemi konusunda bilgi edinebiliriz." Mabeyincinin pembe yüzü birdenbire

sapsarı kesilerek sarktı. Adam yumruğunu sıkarken elindeki kâğıtlar buruştu. "Psişik Sonda mı?"

Pritcher hemen, "Endişelenmeniz yersiz," dedi. "Ben sonda kullanmasını bilirim. Bunun size hiçbir zararı dokunmaz. Sadece birkaç gün kendinizi biraz yorgun hissedersiniz, işte o kadar. Sonda zarar verecek bile olsa bu tehlikeyi göze almanız, borcunuzu böyle ödemeniz gerekirdi. Aramızda alarm kontrollerine bakarak dalga boyu şifrelerini saptayacak biri var sanırım. Yine içimizden bazıları saatli bir atom bombası yapabilir. Ve bunu Katır'a ben götüreceğim."

Oyuncular iskemlelerini masaya daha da yaklaştırdılar.

Pritcher konuşmasını sürdürdü. "Belli bir akşam Terminus kentinde, sarayın yakınında bir kargaşalık çıkacak. Dövüş filan olmayacak. Sadece birileri gürültü edecek, sonra da kaçacaklar. Bu olay muhafızları oraya çektiği ya da hiç olmazsa meraklarının uyanmasına yol açtığı takdirde... "

O akşamdan sonra tam bir ay hazırlık yapıldı. Bir komplocuya dönüşen haberalma ajanı Han Pritcher toplum merdiveninde daha da aşağıya indi. O artık bir "suikastçi"ydi.

Şimdi suikastçi Pritcher saraya girmişti. O andaki ruh hali kendisine garip bir hoşnutluk veriyordu. Dışarıda geniş bir alarm sisteminin bulunması. İçeride az muhafız beklediği anlamına gelmekteydi. O andaysa etrafta hiç nöbetçi yoktu. Pritcher sarayın planını iyice ezberlemişti. Halı döşeli rampadan sessizce, bir gölge gibi çıktı. Yukarıda duvara yapışarak bekledi.

Özel bir odanın kapalı küçük kapısının tam önündeydi. O kapının arkasındaysa yenilmeyeni çökerten Katır oturuyordu. Pritcher erken gelmişti. Bombanın patlamasına daha on dakika vardı.

Bunlardan beşi geçti. Etrafta hâlâ çıt çıkmıyordu. Artık planının başarısızlığa uğraması imkânsızdı. Bomba patladığı zaman saray havaya uçacaktı. Bütün saray. Aradaki kapının, üç metrelik bir uzaklığın hiç önemi yoktu. Ama Pritcher birlikte öleceği Katır'ı görmeyi istiyordu. Ölüm anında onu görmeliydi. Han Pritcher küstahça son bir hareket yaptı. Kapıyı yumrukladı...

Kapı açıldı ve dışarıya göz kamaştıran bir ışık yayıldı.

Han Pritcher sendeledi, sonra da kendini toparladı. Küçük odanın ortasında, tavandan asılmış bir akvaryumun önünde duran ciddi tavırlı adam sakin sakin başını kaldırdı.

"Buyurun, sayın Pritcher," dedi.

Pritcher'in titreyen diline, ağzındaki küçük madeni küre tehlikeli bir şekilde şişerek büyüyormuş gibi geldi. Tabii bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Ama bomba patlamak üzereydi.

Süslü giysili adam, "Ağzındaki o küçük gülünç maden parçasını tükürün ve rahat rahat konuşun," dedi. "O patlayacak değil."

Son dakika geçti. Pritcher bitkince, ağır ağır başını eğdi ve gümüş gibi küreciği avucuna çıkardı.

Sonra müthiş bir güçle bunu karşı duvara fırlattı. Küre hafif, tiz bir şıngırtıyla sekti. Havada uçarken zararsızca ışıldadı.

Süslü giysili adam omzunu silkti. "İşte bu kadar... Ama bomba patlasaydı, bunun size yine de bir yararı olmazdı. Ben Katır değilim. Onun genel valilerinden birini öldürmekle yetinmeniz gerekecekti." Pritcher boğuk boğuk, "Her şeyi nasıl öğrendiniz?" diye sordu.

"Etkili bir karşı casusluk örgütünü suçlamalısınız. Küçük grubunuzdaki her üyenin adını sayabilirim. Planınızın her evresini anlatabilirim... "

"İşin bu noktaya gelmesine göz yumdunuz, öyle mi?"

"Neden yummayayım mı? Buraya geldiğim zaman amaçlarımdan biri sizi ve daha birkaç kişiyi bulmaktı. Özellikle sizi. Sizi birkaç ay önce Newton'daki fabrikada çalışırken yakalatabilirdim. Ama böylesi daha iyi. Eğer komplonun ana hatlarını siz önermeseydiniz, adamlarımdan biri benzer bir planı salık verecekti. Sonuç çok dramatik ve durumun bütün ciddiliğine karşın çok da eğlenceli."

Pritcher'ın bakışları sertleşti. "Ben de aynı fikirdeyim. Her şey sona mı erdi artık?"

"Hayır, yeni başlıyor. Gelin oturun. Kahramanca davranışları bunlardan etkilenen aptallara bırakalım. Siz becerikli bir insansınız. Edindiğim bilgiye göre, Vakıf vatandaşları arasında Katır'ın gücünü ilk sezen sizsiniz. Ondan sonra da büyük bir cüretle Katır'ın geçmişiyle ilgilendiniz. Zaten onun

soytarısını Kçıranlardan biri de sizsiniz. Ha, aklıma gelmişken, onu hâlâ bulamadık... Bu kaçırılma olayının bedeli de ödetilecek tabii. Meziyetlerinizi takdir ediyoruz. Katır düşmanlarının meziyetlerinden korkan bir insan değildir. Özellikle bunları yeni bir dostunun özellikleri haline dönüştürebildiği zaman." "Deminden beri lafı ağzınızda bu yüzden mi geveleyip duruyordunuz? Bunu mu teklif edecektiniz? Hayır, bunu kabul edemem!"

"Evet, kabul edeceksiniz! Bu akşamki komedinin nedeni bu. Siz zeki bir insansınız, ama Katır aleyhindeki komplolarınız gülünç bir şekilde başarısızlığa uğruyor. Hoş bu oyunlara 'komplo' adı bile fazla ya. İnsan umutsuz bir savaşa girerek gemilerini mahveder mi?"

"İnsanın önce böyle bir savaşın umutsuz olduğunu kabul etmesi gerekir."

Genel Vali usulca, "Bunu itiraf edeceksiniz," diye mırıldandı. "Katır Vakfı yendi. Şimdi burası Katır'ın daha büyük amaçları uğruna bir silah deposu haline getiriliyor."

"Hangi büyük amaçları?"

"Katır bütün Galaksiyi ele geçirmek niyetinde!.. Parçalanmış bütün dünyaları birleştirerek yepyeni bir İmparatorluk kuracak. Ey kafası hiç çalışmayan vatansever! Böylece sizin Seldon'un hayalleri onun umduğundan yedi yüzyıl önce gerçekleşmiş olacak. İşte bu konuda siz de bize yardımcı olabilirsiniz." "Herhalde olabilirim. Bundan kuşkum yok. Ama size yardım etmeyeceğim. Bundan da kuşkunuz olmasın."

Genel Vali mantıklı bir tavırla, "Anladığım kadarıyla," dedi. "Bağımsız Tüccar Dünyalardan artık sadece üçü Katır'a karşı koyuyor. Ama onlar da daha fazla dayanamayacaklar. Böylece Vakfın son güçleri de yenilmiş olacak. Hâlâ 'hayır' mı diyorsunuz?"

" Evet."

"Ama fazla karşı koyamayacaksınız. Katır'a gönüllü olarak katılmanız daha iyi olurdu tabii. Ama öteki türlüsü de işe yarar. Ne yazık ki, Katır şu anda burada değil. Karşı koyan tüccarlarla yapılan savaşı kendisi yönetiyor.

Her zaman olduğu gibi. Ama tabii bizimle devamlı bağlantı halinde. Fazla beklemenize gerek kalmayacak."

"Ne için?"

"Katır tarafına geçmeniz için tabii."

Pritcher buz gibi bir sesle, "Katır beni kendi tarafına çekmeye gücünün yetmeyeceğini görecek," dedi. "Yanılıyorsunuz. Katır'ın gücü bana bile yetti. Beni tanımadınız mı? Ah, ama Kalgan'da bulunmuşsunuz. Beni görmüş olmanız da gerekir. Monokl kullanır, yüksek tepeli bir şapka giyer ve omuzlarıma kürk astarlı kırmızı bir pelerin alırdım... "

Pritcher dehşet ve umutsuzlukla kaskatı kesildi. "Siz... Kalgan diktatörüydünüz."

"Evet. Ve şimdi Katır'ın sadık Genel Valisiyim. Görüyorsunuz ya, insanı ikna etmesini çok iyi biliyor."

21 - UZAYDA

Abluka başarıyla uygulanıyordu. O pek geniş uzayda herhangi bir filo bir alanı sıkı kontrolü altın da tutamazdı. Arada mutlaka boşluklar bulunurdu Bir gemi ve usta bir pilot, şansı biraz yardım ettiği takdirde bu deliklerden birinden kaçabilirdi.

Toran soğukkanlı ve sakin bir tavırla itiraz edercesine inleyen gemiyi bir yıldızın yakınından bir diğerine doğru götürüyordu. Büyük bir kitle yıldızlararası sıçramayı zorlaştırıyor, sonuç hiçbir zaman kesinlikle bilinemiyordu. Ama öte yandan düşmanın gözetleme aygıtları da böyle bir durumda hemen hiç işe yaramıyorlardı.

Toran gemilerin oluşturduğu çemberi yarıp geçtikten sonra buradaki abluka altına alınmış ölü uzaydan oluşan iç küreyi de aşmış oldu. Bu alanda haber yayınları engelleniyordu. Bölgeden uzaklaşırken Toran da üç aydan daha uzun bir süreden beri ilk kez kendisini her şeyle ilişkisi kesilmiş gibi hissetmekten kurtuldu.

Artık düşmanın haber yayınlarını dinliyorlardı. Bunlarda Vakfın gitgide daha çok kontrol altına alındığı övgü dolu sözlerle açıklanıyordu. Aradan bir hafta daha geçti ve ancak ondan sonra düşmanın iç sıkıcı haber programlarının niteliği biraz değişti. Bu hafta boyunca Toran'ın zırhlı ticaret gemisi telaşlı sıçramalar yaparak çevreden içeriye girdi.

Ebling Mis pilot kabinine seslenip duruyordu. Toran gözlerini kırpıştırarak haritaların başından kalktı. "Ne var?" Ortadaki bölmeye geçti. Bayta burayı kendisinden beklenecek biçimde bir oturma odası haline sokmuştu.

Mis başını salladı. "Anlayamadım ki! Katır'ın istasyonları özel bir haber bülteni yayınlayacaklarını ilan ettiler. Bunu dinlemeyi isteyeceğini düşündüm."

"Eh, dinleyeyim öyleyse, Bayta nerede?"

"Yemek bölmesinde sofrayı hazırlıyor. Ya da yemek seçiyor. Böyle bir şeyle meşgul işte."

Toran, Magnifico'nun ranzasına ilişerek beklemeye başladı. Katır'ın özel bültenlerinde uygulanan sıkıcı propaganda hemen hemen aynıydı hep. 'Önce savaş müziği duyuluyor, bunu spikerin fazla iç bayıltıcı, dalkavukça sesi izliyordu. Önemsiz haberler birbiri ardına sıralandıktan sonra bir duraklama oluyor ve sonunda heyecanlı boru sesleri duyuluyordu.

Toran bütün bunlara sabırla katlandı. Mis ise homurdanıp duruyordu.

Spiker önemli haberi okumaya başladı. Savaş muhabirlerinin bilinen deyimlerini kullanıyordu. O tatlı sözleri, uzay savaşı demek olan erimiş maden ve parçalanmış vücutları ses haline sokuyordu. "Komodor Sammin'in yönetimindeki süratli kruvazörler bugün İss'den saldıran Birleşik güçlere şiddetli bir darbe indirdi... " Spikerin ekrandaki ifadesiz yüzü yerini uzayın karanlığına bıraktı. Şimdi öldürücü bir savaşa girişmiş olan gemiler yalpalayarak boşlukta ilerlemeye çalışıyorlardı. Bu gürültüsüz çarpışma sırasında spikerin sesi hâlâ duyuluyordu.

"Savaşın en dikkati çeken yanı ağır kruvazör Yıldız Kümesinin nova tipi üç düşman gemisine yaptığı saldırı oldu... "

Ekrandaki sahne döndü, büyüdü. Dev bir gemi ateş ederken ona telaşla saldırmaya çalışan teknelerden biri birden aydınlandı. Yana kayarak bulanıklaştı. Sonra döndü ve Yıldız Kümesine bindirdi. Ağır kruvazör sarsıldı ama bu çarpışmaya dayandı. Diğer küçük gemiyse döne döne düşmeye başladı."

Haber spikeri sakin ve eğitilmiş sesiyle her şeyi son darbeye ve son gemiye kadar anlattı.

Sonra yine bir kesilme oldu. Biraz önceki spikerinkini andıran bir ses, daha evvelki savaşa benzeyen bir sahneyi anlatmaya başladı. Çarpışma Mnemon açıklarında olmuştu. Ama bu seferki haberin değişik bir yanı vardı. Spiker Katır'ın güçlerinin Mnemon'a nasıl hızla indiklerini uzun uzun açıkladı. Ekranda harap olmuş bir kent, birbirine sokulmuş yorgun tutsaklar görüldü.

Mnemon can çekişiyordu.

Habere yine ara verildi. Bunu o malum pirinç boruların cırlak sesleri izledi. Ekranda iki yanında Katır'ın paralı askerlerinin beklediği bir koridor belirdi. Katır'ın resmi sözcüsü burada hızla ilerliyordu.

Etrafa sıkıcı bir sessizlik çöktü.

Sonunda bir ses duyuldu. Ağır ağır konuşan birinin sert ve ciddi sesi.

"Hükümdarımızın emriyle, onun iradesine savaşla karşı koymaya çalışan Haven gezegeninin boyun eğdiğini ve yenilgiyi kabul ettiğini açıklıyorum. Şu anda hükümdarımızın güçleri gezegeni işgal ediyorlar. Karşı koyan güçler dağınıktı, aralarında işbirliği yoktu ve çabucak ezildiler."

Görüntü kayboldu. Başlangıçtaki spiker gözükerek kendisini çok önemsiyormuş gibi bir tavırla diğer gelişmelerin de anında yayınlanacağını açıkladı. Sonra dans müziği başladı. Ebling Mis gücü kesen koruma perdesini çalıştırdı.

Toran hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve sendeleyerek uzaklaştı. Psikolog onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

Bayta mutfaktan çıktığı zaman Mis ona konuşmamasını işaret etti. "Haven'i almışlar."

Bayta, "Bu kadar çabuk mu?" diye mırıldandı. Kulaklarına inanamıyormuş gibi dehşetle gözlerini açmıştı.

"Hem de hiç savaşmadan. Lanet olsun! Hiç..." Psikolog duraklayarak yutkundu. "Toran'ı yalnız bırakman daha doğru olur. Bu durum onun için hiç hoş değil. Bu kez Toran'sız yemek yememize ne dersin?"

Bayta pilot kabinine doğru bir göz attı. Sonra da umutsuzca döndü. "Pekala."

Sofrada genç kadınla psikolog Magnifico'yla hiç ilgilenmediler. Palyaço ne konuştu, ne de yemek yedi. Sanki duyduğu yoğun korku bütün gücünü kesmişti. Gözleri ilerideki bir noktaya dikili öylece oturuyordu.

Ebling Mis tabağındaki buzlu meyvaları dalgın dalgın iterek üzgün bir sesle, "iki Tüccar dünya hâlâ savaşıyor," dedi. "Savaşıyorlar, kanları akıyor ve ölüyorlar. Ama teslim olmuyorlar. Sadece Haven de... Vakıf gibi..."

"Ama neden? Neden?"

Psikolog başını salladı. "Bu da sorunun bir parçası. Her garip olay Katır'ın kişiliğinin bir yanını gösteriyor. Vakfı fazla kan dökülmeden, âdeta bir vuruşta ele geçirdi. Ama buna karşılık Bağımsız Tüccar Dünyalar dayandılar. Atomik reaksiyonları etkisiz hale sokan silah aslında pek entipüften bir şeydi. Bu konuyu artık midem bulanana kadar tartıştık. Ama bu silah Vakıftan başka hiçbir gücü etkilemedi.

"Randu, Katır'ın iradeyi kıran bir silah kullana-bileceğinden söz etti." Ebling Mis kırçıl kaşlarını çattı. "Haven'i böyle bir silah etkilemiş olabilir. Ama öyleyse neden bu silah İss ve Mnemon'a karşı da kullanılmadı? Bu gezegenler şimdi bile çılgınca bir azimle çarpışıyorlar. Onları yenmek için Katır'ın güçlerinden başka Vakıf filolarının yarısı da kullanılıyor. Evet, saldırıya geçmiş olan Vakıf gemilerini fark ettim."

Bayta, "Önce Vakıf, sonra da Haven," diye fısıldadı. "Felaket sanki bizi izliyor ama bize dokunmuyor. Daima son anda kaçmayı başarıyoruz. Bu böyle devam edebilir mi?"

Ebling Mis genç kadını dinlemiyor, kendi kendine bir noktanın üzerinde duruyordu. "Ama bir sorun daha var. O haberi hatırlıyorsun değil mi, Bayta? Bunda Katır'ın maskarasının Terminus'ta bulunmadığından, onun Haven'e kaçtığından ya da kendisini kaçıran kimselerin palyaçoyu bu gezegene götürdüklerinden kuşkulanıldığı açıklanıyordu. Magnifico'ya önem veriliyor. Bayta. Bu hiçbir zaman da azalmıyor. Bunun nedenini hâlâ anlayamadık. Magnifico, Katır için çok tehlikeli olan bir şeyi biliyor. Bundan eminim."

Bembeyaz kesilen Magnifico kekeleyerek itiraz etti. "Efendimiz... Sayın Lord... yemin ederim, bu zavallı kafamla benden ne istediğinizi kesinlikle anlayamıyorum. Size bütün bildiklerimi anlattım... Sondanızla kafamdaki o birkaç bilgi kırıntısını da öğrendiniz. Onları bildiğimden de haberim yoktu."
"Biliyorum, biliyorum... Aradığımız ufak bir şey. Öyle küçücük ki, ne sen, ne de biz bunun öneminin farkındayız. Ama onu bulmalıyım. Çünkü İss ve Mnemon yakında yenilecek. O zaman geriye sadece biz kalacağız. Bağımsız Vakıftan kalan son parçacıklar."

Galaksinin merkezine eriştikleri zaman yıldızlar da iyice sıklaşmaya başladı. Çekim alanları birbirlerine karışıyordu artık. Bunlar yoğun oldukları için yıldızlararası sıçramalarda önemsenecek sapmalara yol açıyorlardı.

Toran bir sıçrama sonucu kendilerini göz kamaştırıcı kırmızı bir devin çok yakınında buldukları zaman bunu iyice anladı. Dev âdeta kinle gemiyi yakalamıştı. Güneşin çekiminden ancak uykusuz geçen ve insanı taa ruhunun derinliklerine kadar sarsan on iki saatin sonunda kurtulabildiler.

Gemideki haritaların gösterdiği alanlar kısıtlıydı. Toran'ın pratik ya da matematik bakımından büyük bir tecrübesi de yoktu. Genç adam bu yüzden sıçramalar arasında günlerce dikkatle hesap yapmaktan başka çare bulamadı.

Sonunda bu herkesin katıldığı bir çalışma halini aldı. Ebling Mis, Toran'ın matematik denklemlerini kontrolden geçiriyor, Bayta çeşitli genel yöntemlerin yardımıyla izleyebilecekleri yolları deniyordu. Böylece gerçek çözüm yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Magnifico'yu bile çalıştırıyorlardı. Basit hesaplarda kullanılan makinenin başına geçirmişlerdi onu. Kendisine ne yapması gerektiği anlatıldıktan sonra bu iş Magnifico'yu çok eğlendirmeye başladı. Palyaço bu konuda şaşılacak kadar da başarılı oldu.

Böylece bir ay kadar sonra Bayta gemideki Galaksi merceğinin üc boyutlu modelinde merkeze doğru ilerleyen kırmızı çizgiyi gördüğü zaman alayla karışık bir memnunlukla, "Bu neye benziyor biliyor musun?" dedi Toran'a. "Korkunç bir hazımsızlık çeken üç metre boyunda bir solucana. Sonunda kendimizi tekrar Haven de bulmamıza neden olacaksın."

Toran öfkeyle haritaları hışırdattı. "Sesini kesmezsen gerçekten öyle olacak."

Bayta konuşmasını sürdürdü. "Herhalde merkeze doğrudan doğruya giden bir hat vardır. Bir boylam kadar dümdüz bir çizgi." "Öyle mi? Buraya bak, geri zekâlı, herhalde beş yüz gemi, beş yüz yılda uğraşa didine o yolu buldular! Benim şu berbat haritalarda da öyle bir yol yok. Ayrıca belki de o dümdüz uzanan yollardan kaçınmamız daha doğru olur. Herhalde o geçitler gemi dolu. Sonra..."

Bayta kocasının saçını çekti. "Aman, Galaksi adına! Böyle öfkeyle köpürüp, saçmalayıp durma."

Genç adam, "Ay!" diye bağırdı. "Bırak beni!" Karısını bileklerinden yakalayarak aşağıya doğru çekti. O, Bayta ve koltuk birlikte yere devrildiler. Bu soluk soluğa sürdürülen bir güreş halini aldı, ikisi de boğulur gibi gülüyor, birbirlerine faul sayılacak bir şekilde vuruyorlardı.

Magnifico'nun telaşla içeri girmesi üzerine Toran doğruldu. "Ne var?"

Palyaçonun yüzü endişeyle kırış kırış olmuş, koca burnunun kökünde derisi gerilerek bembeyaz kesilmişti. "Aletler bir garip oldular, efendim. Ben cahil olduğumu bildiğim için hiçbir şeye dokunmadım... "

Toran iki saniye sonra pilot kabinindeydi. Magnifico'ya usulca, "Ebling Mis'i uyandır," dedi. "Onu buraya çağır." Sonra parmaklarıyla saçlarını düzene sokmaya çalışan Bayta'ya döndü. "Bizi fark ettiler. Bay."

"Fark mı ettiler?" Bayta'nın elleri yanına düşüverdi. "Kimler?"

Toran mırıldandı. "Bunu Galaksi bilir! Ama bizi fark eden geminin silahları olduğundan ve bunları üzerimize doğru çevirerek nişan aldığından eminim." Koltuğa oturarak alçak sesle geminin teşhis kodunu yayınlamaya başladı.

Ebling Mis arkasında robdöşambrıyla kızarmış gözlerini ovuşturarak pilot kabinine girdiği zaman Toran ona çaresizliğin neden olduğu bir sükûnetle, "Bu bölgedeki bir iç krallığın sınırları nı aşmış olduğumuz anlaşılıyor. Ülke 'Özerk Filia' diye tanınıyormuş."

Mis kısaca, "Bu ülkeyi hiç duymadım," diye açıkladı.

Toran karşılık verdi. "Ah, ben de öyle. Ama bir Filia gemisi yine de bize durmamızı emretti. Bu olayın nasıl sonuçlanacağını bilemiyorum."

Filia gemisinin müfettiş-kaptanı peşinde altı silahlı adamıyla içeriye girdi. Kısa boylu, seyrek saçlı, ince dudaklı, kuru ciltli bir adamdı. İskemleye oturarak koltuğunun altındaki dosyayı açarken sert sert öksürdü.

"Pasaportlarınız lütfen. Ve geminin giriş-çıkış izni."

Toran, "Bunların hiçbiri yok," dedi.

"Yok mu?" Müfettiş-kaptan beline takılı mikrofonu yakalayarak hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Üç erkek ve bir kadın. Kâğıtları eksik." Bunu dosyadaki boş sayfaya not etti. Sonra da, "Nereden geliyorsunuz?" diye sordu.

Toran ihtiyatla, "Siwenna'dan," dedi.

"Nerede bu yer?"

"Trantor'un seksen derece batısında, yüz bin parsek uzaklıkta ve kırk derece..."

"Neyse, neyse!"

Toran adamın dosyaya, "Çıkış yeri: Çevre," diye yazdığını farketti.

Filia'lı sorguya devam etti. "Nereye gidiyorsunuz?"

Toran, "Trantor sektörüne," diye açıkladı.

"Amacınız?"

"Bir tatil yolculuğu bu."

"Gemide yük var mı?"

"Hayır."

"Hım... Bunu göreceğiz." Müfettiş-kaptan başını salladı. İki adamı hemen fırladılar.

Toran onları durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Filia sınırlarından içeriye neden girdiniz?" Kaptanın gözlerinde hiç de dostça olmayan bir pırıltı vardı. "Bunun farkında değildik. Doğru dürüst haritalarımız yok."

"Haritalarınız tamam olmadığı için yüz kredi vereceksiniz. Tabii gümrük resmi filan gibi şeyleri de ödeyeceksiniz." Filia'lı tekrar mikrofona bir şeyler söyledi. Ama konuşmaktan çok karşısındakinin söylediklerini dinledi. Sonra Toran'a döndü. "Atom tekniği konusunda bilginiz var mı?"

Toran ihtiyatla, "Biraz," diye cevap verdi.

"Öyle mi?" Filia'lı dosyayı kapayarak ekledi. "Çevreden olan kimselerin bu bakımından bilgili olduklarını duyuyoruz. Ünleri buraya kadar geldi. Bir uzay elbisesi giyin ve benimle birlikte gelin." Bayta öne doğru bir adım attı. "Onu ne yapacaksınız?"

Toran karısını usulca yana çekti ve Filia'lıya, "Nereye gelmemi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Güç motorlarımızın önemsiz bozuklukları var. Onları düzelteceksiniz. O da sizinle gelecek." Parmağıyla Magnifico'yu işaret etti.

Soytarının kahverengi gözleri daha da irileşti.

Toran öfkeyle, "Onun bu onarımla ne ilgisi var?" diye sordu.

Müfettiş-kaptan soğuk bir tavırla başını kaldırarak genç adama baktı. "Bu civarda korsanlık girişimlerinde bulunduğu bildirildi. Haydutlardan birinin tarifi bu adamınkine biraz uyuyor. Onu basit bir kimlik teşhisi için istiyoruz."

Toran kararsızca durakladı. Ama altı adam ve altı silah bir insanı kolaylıkla ikna ederlerdi. Toran dönerek uzay elbiselerini almak için dolabı açtı...

Genç adam bir saat sonra Filia gemisinin derinliklerinde doğrularak öfkeyle bağırdı. "Bu motorlarda hiçbir aksaklık yok! Elektrikli bağlama çubukları yerli yerinde, L-tüpleri uygun şekilde akım veriyorlar" Reaksiyon analizi de bir bozukluk olmadığını gösteriyor! Buranın sorumlusu kim?"

Baş makinist usulca, "Benim," dedi.

"Beni hemen buradan çıkarın!"

Onu subayların bulunduğu kata çıkararak küçük bir bekleme odasına soktular. Burada sadece bir muhafız vardı.

"Benimle birlikte gelen adam nerede?"

Muhafız, "Lütfen bekleyin," dedi.

On beş dakika sonra Magnifico'yu getirdiler.

Toran çabucak sordu. "Sana ne yaptılar?"

Magnifico başını ağır ağır, "Hayır," der gibi salladı. "Bir şey yapmadılar. Hiçbir şey."

Filia'lıların talepleri üzerine Toran yüz elli kredi ödedi. Bunun ellisi hemen serbest bırakılmaları içindi. Tüccar gemisi kısa bir süre sonra tekrar uzaya açıldı.

Bayta kendisini zorlayarak bir kahkaha attı. "Yanımıza refakat gemileri vermiyorlar mı? Biz bu kadar önemsiz miyiz? Bizi tekmeyle sınırdan atmayacaklar mı?"

Toran ciddi bir tavırla, "O bir Filia gemisi değildi," diye açıkladı. "Buradan bir süre ayrılmayacağız. Buraya gelin."

Diğerleri genç adamın etrafına toplandılar.

Toran'ın yüzü bembeyazdı. "O bir Vakıf gemisiydi. İçinde de Katır'ın adamları vardı."

Ebling yere düşürdüğü sigarını almak için eğildi. "Burada mı? Vakıftan otuz bin parsek uzaktayız." "Ama biz buradayız. Onların da aynı yolculuğu yapmalarını engelleyecek bir şey var mı? Galaksi! Benim gemileri birbirlerinden ayırt edemediğimi mi sanıyorsun, Ebling? Makinelerini, motorlarını gördüm. Bu da bana yetti. Onlar bir Vakıf gemisine yerleştirilmiş Vakıf motorlarıydı."

Bayta mantıklı bir tavırla sordu. "Onlar buraya nasıl geldiler? Belirli iki geminin uzayda bir rastlantı sonucu karşılaşmaları olasılığı yüzde kaçtır?"

Toran öfkeyle bağırdı. "Bunun durumumuzla ne ilgisi var? Bu olay sadece onların peşimize takıldıklarını gösteriyor."

Bayta alaylı alaylı güldü. "Peşimize mi takıldılar? Hiper-uzayda arkamızdan geldiler, öyle mi?"

Ebling Mis yorgun bir tavırla söze karıştı. "İyi bir gemi ve çok usta bir pilot bunu başarabilir. Ama buna pek ihtimal vermiyorum."

Toran ısrarla, "Ben gizlice ilerlemeye çalışmadım ki," dedi. "Düz yolda sıçrama için hız kazanmaya uğraştım. Yolumuzu bir kör bile saptayabilirdi."

Bayta haykırdı. "Haydi oradan! Deli gibi bir sağa bir sola sıçrayıp durduk. Başlangıçta hangi yöne doğru gittiğini bilmelerinin ne yararı olur? Kaç kez sıçrama sonucu kendimizi tepetaklak bulduk." Toran dişlerini sıkarak homurdandı. "Boşuna zaman kaybediyoruz. O gördüğümüz Katır'ın eline geçmiş olan bir Vakıf gemisiydi. Bizi durdurdular. Gemimizi aradılar. Magnifico'yu alıp yalnız başına bir yere götürdüler. Beni de rehine olarak almışlardı. Durumdan kuşkulandığınız takdirde bir şeyler yapmaya kalkışmamanız için. Ve şimdi o gemiyi bin parça edeceğiz."

Ebling Mis genç adamın kolunu yakaladı, "Bir dakika! Düşman gemisi olduğunu sandığın bir tekne uğruna hepimizi mahvetmek mi istiyorsun? Kafanı kullan. Bu lanet olasıca uçurtma bizi Galaksinin yarısına kadar kovaladı, hem de olmayacak bir yoldan peşimizden geldi diyelim. Eğer bu bir düşman gemisi olsaydı bu kadar zahmetten sonra bize şöyle bir bakar, sonra da gitmemize izin verirler miydi?"

"Nereye gittiğimizi merak ediyorlar... "

"Öyleyse neden bizi durdurdular? Böylece daha ihtiyatlı davranmamıza neden olacaklarını bilmiyorlar mıydı? İkisi birden olamaz ki."

"Ben doğru düşündüğümü biliyorum. Kolumu bırak, Ebling, yoksa seni bir yumrukta yere deviririm." Magnifico çoğu zaman yaptığı gibi bir koltuğun sırt dayanılacak yerine tünemişti. Palyaço öne doğru eğildi. Uzun burnunun kanatları heyecanından kabarmıştı. "Söze karıştığım için beni bağışlayın. Ama şu zavallı kafamda birdenbire pek acayip bir düşünce belirdi."

Toran öfkeyle elini sallayacağı sırada bunu önceden sezen Bayta kocasının koluna sarıldı. "Haydi konuş. Magnifico. Hepimiz de seni dikkatle dinleyeceğiz."

Magnifico, "Gemiye gittiğim zaman o feci korku yüzünden yarım aklımı da kaçırdım âdeta," dedi. "Açıkçası olanların çoğunu hatırlamıyorum. Bir sürü insan gözlerini bana dikmişti. Anlayamadığım bir şekilde konuşuyorlardı. Ama sonlara doğru sanki bulutların arasındaki bir yarıktan güneş ışınları süzüldü. Ve ben tanıdık bir yüz gördüm. Bir an... görür gibi oldum. Ama bu belleğime öyle bir yer etti ki... Hayali şimdi ısıl ışıl."

Toran, "Kimi gördün?" diye sordu.

"Uzun zaman önce bizimle gelen o yüzbaşıyı. Siz beni tutsaklıktan ilk kurtardığınız gün..." Magnifico'nun büyük bir heyecan yaratmak istediği anlaşılıyordu. Burnunun gölgesindeki ağzı geniş bir gülümsemeyle yayılarak palyaçonun bu arzusuna erişmiş olduğunu açıkladı.

Mis Ebling, "Yüzbaşı Han Pritcher'ı mi kastediyorsun?" diye sordu. "Onu gördüğünden emin misin? Tam anlamıyla emin misin?"

Magnifico bir iskeletinkini andıran elini dar göğsüne koydu. "Yemin ederim, efendimiz. Beni Katır'ın karşısına da götürseler yine de doğruyu söylediğimi açıklar ve ona meydan okuyarak yemin ederim. Tabii Katır güçlü ve yalan söylediğimi iddia edebilir."

Bayta şaşkın şaşkın mırıldandı. "Şimdi... bu ne anlama geliyor?"

Magnifico ona heyecanla baktı. "Bir fikrim var, güzel hanımım. Kafamda birdenbire belirdi. Sanki Galaksi Ruhu bu düşünceyi kafama olduğu gibi yerleştiriverdi." Toran'ın itiraz ederek sözünü kesmesine aldırmadı. Hatta sesini bile yükseltti. "Hanımım..." Sadece Bayta'ya hitap ediyordu. "Belki o

yüzbaşı da bizim gibi bir gemiyle kaçtı. Bizim gibi kendince bir nedenle yola çıktı... Yolculuk sırasında bizimle karşılaşınca peşine takıldığımızdan ve onu pusuya düşüreceğimizden kuşkulandı. Bizim de ondan kuşkulandığımız gibi. Gemimize girmek için öyle bir komediye başvurmasına şaşar mısınız?" Toran sordu. "O halde neden bizim kendi gemisine geçmemizi istedi? Bu varsayımına uymuyor." Magnifico esin gelmişçesine bağırdı. "Ah, pekala da uyuyor! O buraya bizi tanımayan bir adamını yolladı. Ama müfettiş-kaptan mikrofonla konuşarak bizi yüzbaşıya tarif etti. O zaman Yüzbaşı Han Pritcher benim üzerimde durdu. Ben zavallının. Çünkü bu büyük Galakside benim kadar sıska biri pek bulunmaz. Yüzbaşı beni gördüğü an sizin de kim olduğunuzu anladı. Bu kanıtlanmış oldu."

"Ve Han Pritcher ondan sonra da gitmemize izin verdi, öyle mi?"

"Onun nasıl bir görevi olduğunu biliyor muyuz? Belki çok gizli bir şey. Yüzbaşı Han Pritcher bizim düşman olmadığımızı kesinlikle anladı. Ama sonra görevini size açıklayarak planını tehlikeye düşürmesinin doğru bir şey olmayacağına karar verdi. Görevinin ne olduğunu bilen kimselerin sayılarının artması, planın anlaşılması tehlikesini arttırmaz mıydı?"

Bayta ağır ağır, "İnat etme, Torie," dedi. "Bu varsayım her şeyi açıklıyor."

Mis başını salladı. "Olabilir."

Toran diğerlerinin kendisine karşı birleşmeleri yüzünden çaresiz durumdaydı. Ama palyaçonun etkileyici açıklamalarında kendisini rahatsız eden bir şeyler vardı. Genç adam bir terslik olduğunu sezer gibiydi. Ama aklı karışmıştı. İstememesine karşın öfkesi söndü. "Bir an," diye fısıldadı. "Katır'ın gemilerinden birini elimize geçirdiğimizi sandım..." Gözleri Haven'in yenilgisinin neden olduğu ıstırapla koyulaşmıştı. Diğerleri onun ne demek istediğini anladılar.

22 - YENİ TRANTOR'UN ÖLÜMÜ

Yeni Trantor — Küçük Delicass gezegenine Büyük Yağmadan sonra bu ad verilmiştir. Yeni Trantor Birinci İmparatorluğun son hanedanının hükümet merkezi olarak seçilmiş ve bir yüzyıla yakın böyle kalmıştır. Bu bir gölge dünya ve gölge bir İmparatorluktu. Varoluşunun sadece hukuk yönünden önemi vardı. Yeni Trantor'daki ilk hükümdar ailesinin yönetiminde...

Galaksi Ansiklopedisi

Gezegenin adı Yeni Trantor'du. Ve bu adı söylediğiniz an Yeni Trantor'la eski büyük gezegen arasındaki bütün benzerliği de tanımlamış oluyordunuz. İki parsek ötede Eski Trantor'un güneşi hâlâ parlıyor, daha önceki yüzyılda Galaksinin İmparatorluk merkezi olan gezegen yörüngesinde sessizce dönüyordu Sonsuza dek de tekrarlayacaktı bunu.

Eski Trantor'da hâlâ yaşayanlar vardı. Fazla değillerdi, sayıları belki yüz milyonu buluyordu. Ama elli yıl önce kırk milyar insan gezegene üşüşmüştü. O maden kaplı, dev dünya parça parçaydı. Bütün gezegeni saran bir tek temelden yükselen o sayısız büyük yapı yıkılmıştı. Bomboş duruyorlardı. Kulelerde bombaların açtığı büyük delikler vardı. Kırk yıl önceki Büyük Yağmanın anılarıydı bunlar.

İki bin yıl Galaksinin merkezi sayılan, sonsuz uzayı yöneten, kaprisleri parsek'lerce alanı titreten hükümdarı ve meclis üyelerinin vatanı olan bu gezegenin bir ay İçerisinde ölüp gitmesi şaşılacak bir şeydi. Bin yıllık fetih ve çekilme dalgalarının etkileyemediği, bir başka bin yıl süren iç savaşlar ve saray ayaklanmalarının sarsamadığı bir dünyanın sonunda ölmesi Galaksinin ünlü merkezinin çürüyen bir cesede dönüşmesi çok garipti.

Ve de çok acı!

Elli insan kuşağının yarattığı dev eserlerin tümüyle kullanılamayacak hale gelmesi ve ortadan kalkması için daha yüzyılların geçmesi gerekiyordu. Şimdi bu yapıların kullanmasını sadece insanların azalan güçleri engelliyordu.

Milyarlarca insan öldükten sonra geriye kalan milyonlarca kişi gezegeni saran ışıltılı maden temeli parçalamışlar, böylece bin yıldan beri güneşin dokunuşunu hissetmemiş olan topraklar ortaya çıkmıştı. Çevrelerini insan çabasının yarattığı kusursuz makineler ve çevrenin despotluğundan kurtulmuş kuşakların başardığı endüstri ürünleri sarmış olan bu kişiler tekrar toprağa döndüler. Korkunç bir trafiğin aktığı yollarda şimdi buğday ve mısır yetişiyordu. Koyunlar kulelerin gölgelerinde otluyorlardı.

Yeni Trantor bu ulu Trantor'un gölgesinde kaybolmuş, kimsenin pek bilmediği köy gibi bir gezegendi. Ama sonra Büyük Yağmanın ateş ve alevlerinden kaçan yüreği ağzında bir İmparatorluk ailesi son sığınma yeri saydığı bu gezegene kendisini attı. Kükreyen dalgalara benzeyen ayaklanma yatışıncaya kadar bin zorlukla orada tutunmayı başardı. Ve gezegenden İmparatorluk denilen cesedin parçalarını bir hayalete yakışacak debdebeyle yönetmeye başladı.

Artık yirmi tarım gezegeni bir Galaksi İmparatorluğu sayılıyordu.

Dik kafalı toprak sahipleri ve somurtkan köylülerle dolu yirmi dünyayı yöneten IX. Dagobert, Galaksinin İmparatoru ve evrenin efendisi sayılıyordu.

Dagobert babasıyla Yeni Trantor'a geldiği o kanlı günde yirmi beş yaşındaydı. Kafası hâlâ ölen İmparatorluğun gücü ve şanıyla doluydu. Gözleri o şaşaayı görmüştü. Ama ileride X. Dagobert adını alacak olan oğlu Yeni Trantor'da dünyaya geldi.

Bu genç adam sadece o yirmi gezegeni biliyordu.

Jord Commason'un hava arabası Yeni Trantor'da ki bütün bu tür taşıtların en iyisiydi. Bunun sağlam nedenleri de vardı. Commason, Yeni Trantor'daki en zengin toprak sahibiydi. Her şey topraklarının herkesinkinden geniş olmasıyla başlamıştı. Commason ilk günlerde orta yaşlı bir İmparatorun despotça yönetimi altında sabırsızlanmaya başlayan genç bir veliahtla dost olmuş, ona yol göstermişti. Genç prensin üzerinde kötü bir etkisi vardı. Şimdiyse ihtiyar İmparatordan nefret eden ve onu yöneten orta yaşlı bir

veliahtın dostuydu. Ve hâlâ ona yol gösteriyor ve kendisini kötü bir şekilde etkiliyordu.

Jord Commason altın ve dumetron süsleri olan, sedefli boya sürülmüş hava arabasında oturmuş, topraklarını seyrediyordu. Arabanın üzerine, kime ait olduğunun anlaşılması için arma konulmamıştı. Buna gerek yoktu. Kilometreler boyunca uzanan buğday tarlaları Commason'undu. Büyük harman ve dövme makineleri de Commason'undu. Çiftliklerini kiralayan çiftçiler ve teknisyenler de Commason'undu. Adam şimdi topraklarını seyrediyor ve karşılaştığı sorunu düşünüyordu.

Yanında oturan kamburu çıkmış, sıska, yaşlı şoförü arabayı yüksekten esen rüzgârların arasından sürüyor ve gülümsüyordu.

Jord Commason, "Sana söylediklerimi hatırlıyorsun değil mi, Inchney?" dedi.

Inchney'in seyrek kır sacları rüzgârda hafifçe dağılmıştı. Adam sanki kendi kendisinden bir sır saklıyormuş gibi gülümserken, ince dudakları gerilerek ağzında kalmış olan birkaç diş ortaya çıktı, yanaklarındaki dikey kırışıklar derinleşti. Şoför dişlerinin arasından ıslık çalar gibi, "Hatırlıyorum, efendimiz," dedi. "Ve bu sorunu düşündüm."

"Neler düşündün, Inchney?" Commason'un sesinde sabırsızlık vardı.

Inchney bir zamanlar genç ve yakışıklı olduğunu düşünüyordu. O günlerde Eski Trantor'un soylularındandı. Yeni Trantor'daysa ne idüğü belirsiz, yaşlı bir adamdı. Toprak sahibi Jord Commason'un lütufları sayesinde yaşıyordu. Ve bu lütufları da istek üzerine ince zekâsından yararlanılmasına izin vererek ödüyordu. Inchney usulca içini çekti.

Sonra yine fısıltıyla, "Vakıftan gelen konuklar birçok işe yararlar, efendimiz," dedi. "Özellikle bir tek gemi ve bir tek savaşçıyla geldikleri zaman. Vakıflıların gelmesi sizi ne dereceye kadar memnun etti?" Commason sıkıntılı sıkıntılı, "Memnun etmek mi?" diye mırıldandı. "Belki öyledir... Ama bu insanlar sihirbaz. Güçlü de olabilirler."

Inchney homurdandı. "Püf... Uzaklıklar gerçeği bir sis gibi gözlerden gizliyor. Vakıf sadece bir tek dünyadır. Vatandaşları da sıradan insanlar. Onlara ateş ettiğiniz takdirde ölürler." Inchney arabayı düzgünce sürüyordu. Aşağıda ışıltılı kurdeleye benzeyen bir nehir belirmişti. Yaşlı adam, "Ve şimdi Çevredeki dünyaları altüst eden bir tek insandan söz etmiyorlar mı?"

Commason birdenbire kuşkulandı. "Bu konuda neler biliyorsun?"

Şoförün yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Hiçbir şey bilmiyorum, efendimiz. Deminki soruyu aklıma geliverdiği için sordum."

Commason bir an kararsızca Inchney'e baktı, sonra da kabaca ve açıkça, "Sen hiçbir şeyi durup dururken sormazsın," diye hatırlattı. "Bilgi toplamak için başvurduğun yollar yüzünden ileride bir gün şu boynun mengeneyle sıkılacak. Ama... pekâlâ! O adamın adı Katır! Birkaç ay önce maiyetinden biri... bir iş için buraya geldi. Şimdi onun ikinci bir yardımcısını bekliyorum... O işin tamamlanması için."

"Ya bu yeni gelenler? Belki de beklediğiniz onlar."

"Kimlikleri uymuyor... "

"Vakfın teslim olduğu bildirilmişti... "

"Bunu sana ben söylemedim!"

Inchney sakin sakin sözlerini sürdürdü. "Böyle bildirildi. Eğer bu haber doğruysa, bu yolcular Vakıftan kaçarak buraya sığınan mülteciler olabilirler. Hatta insan yanılgıya düşerek onların Katır'ın dostları oldukları bile düşünebilir."

Commason kararsızca, "Evet?" dedi.

"Ve bir fatihin dostunun onun son kurbanı olacağını da bilmeyen yoktur, efendimiz. Bu dürüstçe bir kendini savunma önlemi sayılabilir. Sonuçta Psişik Sonda diye bir şey var. Ve şu ara Vakıftan dört beyni ele geçirmiş durumdayız. Vakıf hakkında çok yararlı bilgiler edinebiliriz. Hatta Katır hakkında da. O zaman Katır'ın dostluğu insanı o kadar ezmez."

Commason yükseklerdeki sakin yerce ürpererek başlangıçtaki düşüncesine döndü. "Ama ya Vakıf yenilmemişse? Ya o haberler yalansa? Vakfın hiçbir zaman yenilmeyeceğinin uzun yıllar önce açıklandığı söyleniyor."

"Falcılara inanılan çağ çoktan geçti, efendimiz."

"Ama Vakıf gerçekten yenilmediyse, Inchney? Bir düşün! Ya yenilmediyse? Katır bana çok şey vaat etti..." Commason fazla açıldığını fark ederek durumu idare etmeye çalıştı. "Yani adam çok övündü. Ama övünmek rüzgârdan farksızdır. Vaatleri yerine getirmek de zordur. Harekete

geçmek de öyle." Inchney sessizce güldü. "Doğru. Ama ilk adım atıldı mı her şey kolaylaşır. Galaksinin öbür ucundaki Vakıftan korkmak mantıksızlık olur."

Commason kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı. "Prensi unutmamak gerekir... "

"Demek onun da Katır'la işi var, efendimiz?"

Commason'un yüzünde gizleyemediği pek hoşnut bir ifade belirdi. "Tam anlamıyla değil... Benim kadar başarılı sayılmaz. Ama Prens de gün geçtikçe çılgınlaşıyor. Onu kontrol altında tutmak gitgide zorlaşıyor. Sanki Prensin içine bir ifrit girdi. Vakıflıları yakalarsam, Prens bu yolculardan kendisi yararlanmaya karar verebilir, onları elimden almaya kalkar. Sonuçta oldukça kurnaz. Ben de Prensle kavga etmeye henüz hazır değilim." Kaşlarını çattı. Şişman yanakları tiksintiyle aşağıya sarktı.

Kır saçlı şoför birdenbire ilgisiz bir açıklama yaptı. "O yabancıları dün birkaç dakika gördüm. Esmer kadın garip biri, erkek gibi özgürce yürüyor. Siyah parlak saçlarıyla beyaz cildi hoş bir tezat oluşturuyor." Yaşlı, hafif sesinde adeta bir heyecan vardı. Commason bu yüzden ani bir hayretle şoförüne doğru döndü.

Inchney konuşmasını sürdürdü. "Prensin kurnazlığı mantıklı bir uzlaşma konusunda işine pek yaramaz sanırım. Genç kadını ona bıraktığınız takdirde, diğerleri sizin olur... "

Commason birden Inchney'in ne demek istediğini anladı. "Fena bir fikir değil bu! Gerçekten değil! Inchney, geri dön. Eğer her şey yolunda giderse azat edilmen konusunu tekrar konuşuruz."

Commason evine döndüğü zaman özel çalışma odasında bir kişisel kapsülün kendisini beklediğini gördü. Bunu bir simge sayarak kapsülü âdeta batıl inanca benzer bir duyguyla açtı. Haberi yollamak için pek az kimsenin bildiği bir dalga uzunluğundan yararlanmışlardı. Commason'un şişman yüzü aydınlandı. Katır'ın adamı geliyordu ve Vakıf gerçekten yenilmişti.

* * *

Bayta'nın bir İmparatorun görünüşü konusunda kesin fikirleri vardı. Onun iyiniyetli bir büyükbabaya benzememesi gerekirdi. Ak saçlı, zayıf ve

yorgun olmamalı, kendi elleriyle çay ikram ederek konuklarının rahat olup olmadıklarını endişeyle sormamalıydı. Ama bu İmparator böyleydi işte.

IX. Dagobert, Bayta'nın resmi bir tavırla uzattığı fincana çay doldururken hafifçe güldü. "Bu benim için büyük bir zevk, yavrum. Resmi törenler ve saraylılardan uzakta birkaç dakika geçireceğim. Uzun zamandan beri dış vilayetlerimden gelen ziyaretçileri ağırlama fırsatını bulamıyordum. Artık yaşlandığım için böyle ayrıntılarla oğlum ilgileniyor. Oğlumla tanışmadınız sanırım? Çok iyi bir çocuktur. Belki biraz inatçıdır. Ama genç tabii. Bir tat kapsülü ister miydiniz? Hayır mı?"

Toran söze karışmaya çalıştı. "Majeste..."

"Evet?"

"Majeste, sizi rahatsız etmeyi düşünmüyorduk..."

"Saçma! Beni rahatsız ettiğiniz yok ki. Bu gece resmi kabul var. Ama o zamana kadar özgürüz. Ha, nereden gelmiştiniz? Uzun zamandan beri resmi kabul yapılmıyordu. Anacreon Vilayetinden mi geldiniz?"

"Vakıftan, majeste."

"Ah, evet, Vakıftan. Şimdi hatırladım. Vakıf, Anacreon Vilayetindeydi... Oraya hiç gitmedim. Doktorum uzun yolculuklar yapmamı yasakladı. Anacreon'daki İmparatorluk Valisinden de uzun süreden beri rapor almadım sanırım." İmparator bir an durakladı, sonra da endişeyle ekledi. "Orada durum nasıl?"

Toran mırıldandı. "Hiçbir şikâyet yok, efendimiz."

"Buna memnun oldum. Valimi kutlayacağım."

Toran çaresiz bir tavırla Ebling Mis'e baktı. Psikolog o sert sesiyle, "Efendimiz," dedi. "Trantor'daki İmparatorluk Üniversitesinin kütüphanesine girebilmek için sizden izin almamız gerektiğini söylediler."

İmparator uysalca sordu. "Trantor mu? Trantor?" Sonra ince yüzünde hayret ve ıstırap dolu bir ifade belirip kayboldu. IX. Dagobert, "Trantor?" diye fısıldadı. "Şimdi hatırladım... Peşimde sel gibi akan gemilerle oraya geri dönmeyi planlıyorum. Siz de benimle geleceksiniz. Birlikte asi Gilmer'i ortadan kaldıracağız. Birlikte İmparatorluğu canlandıracağız." Kambur sırtı birdenbire düzeldi. Şimdi dimdik oturuyordu. Sesi güçlenmiş, gözlerinde

sert bir ifade belirmişti. Ama sonra gözlerini kırpıştırarak usulca, "Fakat... Gilmer öldü," dedi. "Bunu hatırlar gibiyim... Evet. Evet! Gilmer öldü! Trantor da öyle. Bir an sandım ki... Sahi, siz nereden gelmiştiniz?"

Magnifico, Bayta'ya, "O gerçekten bir İmparator mu?" diye fısıldadı. "Ben de imparatorların sıradan insanlardan daha akıllı ve üstün olduklarını sanıyordum."

Bayta palyaçoya susmasını işaret etti. Sonra da, "Majeste, Trantor'a gitmemizi sağlayacak olan emri imzalarsa," dedi. "Bu ortak amacımız için çok yararlı olur."

"Trantor'a mı?" İmparator genç kadının ne demek istediğini anlamamış gibi boş gözlerle ona baktı. "Efendimiz, biz buraya Anacreon Valisi adına geldik. O size Gilmer'in hâlâ hayatta olduğunu bildirmemizi istedi... "

Dagobert, "Hayatta mı?" diye bağırdı. "Sağ mı? Nerede o? İşte şimdi savaş olacak!"

"Majeste, bu gerçeğin hemen açıklanması uygun görülmüyor. Gilmer'in nerede olduğu henüz kesinlikle bilinmiyor. Vali size bu durumu açıklamamız için bizi gönderdi. Gilmer'in saklandığı yeri ancak Trantor'da öğrenebiliriz. Onu bulduğumuz an... "

"Evet, evet... O bulunmalı.. " Yaşlı İmparator sendeleyerek duvara doğru gitti, titreyen eliyle oradaki küçük fotosele dokundu. Çaresiz bir tavırla biraz bekledikten sonra, "Hizmetkârlarım gelmiyor," diye mırıldandı. "Onları bekleyemem."

Boş bir kâğıda bir şeyler yazdı ve en aşağıya da süslü bir D harfi kondurdu. "Gilmer, İmparatorunun gücünü anlayacak. Siz nereden gelmiştiniz? Anacreon'dan mı? Orada durum nasıl? İmparatorun gücü hissediliyor mu?" Bayta Dagobert'in gevşek parmaklarıyla tuttuğu kâğıdı aldı. "Majeste, halk sizi çok seviyor. Sizin de onları sevdiğinizi herkes biliyor."

"Sevgili Anacreon'lularımı ziyaret etmem gerekiyor. Ama doktorumun dediğine göre... Onun ne dediğini unuttum ama..." Başını kaldırdı. Yaşlı, gri gözlerinde zekice bir pırıltı belirmişti. "Demin Gilmer'den mi söz ediyordunuz?"

"Hayır, majeste."

"O artık bir adım bile ilerleyemeyecek. Geri dönün ve halka bunu söyleyin! Trantor dayanacak! Şimdi filoyu babam yönetiyor. O Gilmer denilen asi böcek de yanındaki katil güruhuyla birlikte uzayda donacak." Sendeleyerek bir koltuğa çöktü. Şimdi yine boş boş bakıyordu. "Ne diyordum?"

Toran ayağa kalkarak yerlere kadar eğildi. "Majeste, bize büyük nezaket gösterdiniz. Ama huzurunuzda kalmamız için saptanan süre sona erdi."

IX. Dagobert ayağa kalkarak dimdik durdu. O anda gerçekten bir İmparatora benziyordu. Konuklar teker teker kapıya doğru geri geri giderek dışarı çıktılar...

Ve dışarıda yirmi silahlı onları durdurarak etraflarını sardılar.

Bir silah alev kustu...

Bayta ağır ağır kendine geldi. Ama kendi kendine, "Neredeyim?" diye sormadı. Garip, yaşlı İmparatoru ve dışarıda bekleyen adamları anımsamıştı. Parmaklarının eklem yerlerinin sızlamasından adamların bayıltıcı tabanca kullandıkları anlaşılıyordu.

Bayta gözlerini açmayarak kendisine acı veren bir dikkatle konuşulanları dinledi.

İki kişi konuşuyordu. Biri ağır ağır ve ihtiyatla. Dalkavukça sesinde bir sinsilik vardı. Diğerinin sesi boğuk ve kalındı, bir sarhoşun sesini andırıyordu. Adam zaman zaman kinle bir şeyler söylüyor, daha çok bu kalın ses konuşuyordu.

"O ihtiyar deli sonsuza dek yaşayacak! Bıktım artık! Bu duruma sinirleniyorum. Commason, tahtı ele geçireceğim. Çünkü ben de yaşlanıyorum."

"Altes, önce bu insanlardan nasıl yararlanacağımızı anlamalıyız. Belki babanızın sağladığı güç kaynaklarından daha başkalarını ele geçiririz."

Kalın sesli adam gırtlağına bir şey tıkanmış gibi fısıltıyla konuşmaya başladı. Bayta sadece birkaç sözcüğü seçebildi. "Bu genç kadın... "

Ama o dalkavukça konuşan adam alçak sesle, pis pis güldü. Sonra dostça, hatta karşısındakini biraz da aşağı görüyormuş gibi, "Dagobert, sen

hiç yaşlanmıyorsun," dedi. "Senin yirmi yaşında bir genç olmadığını iddia edenler yalan söylüyorlar."

İki adam birlikte güldüler. Bayta'nın kanı damarlarında dondu sanki. Dagobert... Altes... Yaşlı İmparator inatçı oğlundan söz etmişti. Bayta şimdi sersem sersem o fısıltıların ne anlama geldiğini iyice kavrıyordu. Ama gerçek hayatta insanların başlarına böyle şeyler gelmezdi ki...

Genç kadın birdenbire Toran'ın sesini duydu. Kocası sert bir sesle sövgüler yağdırıyordu.

Bayta gözlerini açtı. Toran bakışlarını ona dikmişti. Karısının ayıldığını anlayınca birden rahatladı. Bakışlarından anlaşılıyordu bu. Sonra öfkeyle, "İmparator bu haydutluğun hesabını verecek," dedi. "Bizi bırakın."

Bayta o zaman el ve ayak bileklerinin sıkı bir çekim alanıyia yer ve duvara bağlanmış olduğunu fark etti. Kalın sesli adam Toran'a yaklaştı. İri bir göbeği vardı, gözlerinin şiş alt kapakları mor, saçları da seyrekti. Sivri tepeli şapkasına parlak renkli bir tüy takılıydı. Ceketi gümüş gibi parlayan maden köpüğüyle işlenmişti.

Alayla dudak bükerek güldü. "İmparator mu? O zavallı deli İmparator mu hesap verecek?"

"Elimde onun imzaladığı izin kâğıdı var. Uyruklarından hiçbiri bizi engelleyemez."

"Ama ben onun tabası değilim, uzay süprüntüsü! Ben Veliaht ve Naibim! Ve bana uygun bir şekilde, saygıyla hitap etmelisin. Zavallı, gülünç babama gelince... Arada sırada konukları görmek onu eğlendiriyor. Biz de suyuna gidiyoruz. Bu onun sahte İmparatorluk hayallerini okşuyor. Bu kabullerin başka hiçbir önemi yok."

Sonra Bayta'nın karşısına dikildi. Genç kadın başını kaldırarak Prensi nefretle süzdü.

Adem Eayta'ya doğru eğildi. Soluğu keskin nane kokuyordu. "Gözlerini beğendim, Commason. Gözlerini açtığı zaman daha da güzel oldu. Evet, işe yarayacak. Bu, 'eski ağıza yeni taam' sayılır, değil mi, Commason?"

Toran boş yere dikleşerek çabaladı. Veliaht ona aldırmıyordu. Bayta ise kanındaki soğukluğun dışa vurarak cildini de dondurduğunu hissetti.

Ebling Mis hâlâ kendisine gelmemişti. Başı bitkince göğsüne düşmüştü yaslı psikoloğun. Bayta, Magnifico'nun gözlerinin açık olduğunu farkedince bayağı şaşırdı. Palyaço'nun gözleri sanki dakikalar önce kendisine gelmiş gibi pırıl pırıldı. Yüzü bembeyaz olan Magnifico iri kahverengi gözlerini Bayta'ya dikti. Başıyla Veliahtı işaret ederek, "Vizi-Sonor'u mu aldı," diye inledi.

Prens onun sesini duyunca hızla döndü. "Bu senin mi, hilkat garibesi?" Bayta o zaman Veliahtın müzik aletini yeşil kayışıyla omzuna asmış olduğunu farketti. Adam Vizi-Sonor'u omzundan indirdi. Beceriksizce birkaç nota çalmayı denedi. Ama bu kadar zahmetine karşılık aletten hiçbir ses çıkaramadı. "Sen bunu çalabiliyor musun, hilkat garibesi?"

Magnifico, "Evet," der gibi başını salladı.

Toran birdenbire, "Vakfın bir gemisini soydunuz," dedi. "Eğer İmparator bunun intikamını almazsa, o zaman Vakıf alır."

Bu soruyu Commason ağır ağır yanıtladı. "Hangi Vakıf? Yoksa Katır artık katırlıktan vaz mı geçti?"

Bu soruya kimse karşılık veremedi.

Prens gülerken iri, eğri büğrü dişleri ortaya çıktı. Magnifico'nun bağlayıcı alanları kesildi. Veliaht, palyaçoyu sertçe dürterek ayağa kaldırdı. Vizi-Sonor'u Magnifico'nun eline sıkıştırdı. "Bize bir şeyler çal, hilkat garibesi! Buradaki yabancı hanım için aşk ve güzellikle ilgili bir serenad seç. Ona babamın hapishanesinin hiç de saraya benzemediğini, ama onu gülsuyunda yüzebileceği bir kâşaneye götüreceğimi söyle. O böylece bir prensin aşkının ne olduğunu öğrenecek. Bir prensin aşkını anlat, hilkat garibesi."

İri gövdesiyle mermer bir masanın kenarına ilişip kalın bacaklarından birini tembelce sallamaya başladı. Aptal aptal sırıtarak Bayta'yı süzmesi genç kadının sessiz ama müthiş bir öfkeye kapılmasına neden oldu. Toran bağlama alanından kurtulmak için kaslarını gerdiyse de çabaları canının yanmasından ve ter içinde kalmasından başka bir sonuç vermedi. Ebling Mis kımıldanarak İnledi. Magnifico, "Parmaklarımı kullanamıyorum," diye sızladı. "Kaskatı kesilmişler... "

Prens kükredi. "Sana çal, dedim, hilkat garibesi!" Commason'a doğru yaptığı bir işaret üzerine ışıklar loşlaştı. Dagobeıt de kollarını kavuşturarak bekledi.

Magnifico parmaklarını çok tuşlu aletin bir ucundan diğerine kadar kaydırdı. Hızla, ritmik şekilde düğmeden düğmeye atlarken odada göz kamaştırıcı, kayan bir gökkuşağına benzeyen ışık belirdi.

Hafif, yumuşak bir ses duyuldu. Ağlamak üzere olan birinin titrek sesiydi bu. Sonra yükselerek kederli bir gülüş halini aldı. Bu, boğuk bir çan sesini maskeliyor gibiydi.

Karanlık koyulaşıp yoğunlaştı sanki. Müzik Bayta'nın kulağına âdeta görünmeyen, katlanmış battaniyelerin arkasından erişti. Derinliklerden sönük bir ışık ona kadar geldi. Bu bir kuyunun dibinde titreyen mum alevine benziyordu.

Bayta farkına varmadan gözlerini kısarak görmeye çalıştı. Işık parlaklaştı ama hâlâ bulanıktı. Karmaşık renklerin arasında oynuyordu. Müzik birden yalnızca nefesli sazlardan oluştu. Çıkan seslerde meşum bir hava vardı. Işık da o habis ritme uyarak hızlı hareket ediyor, titriyordu. Işığın ortasında bir şey kıvrılıp bükülüyordu. Zehirli, madeni pulları olan bir yaratık. Müzik de onunla birlikte gevşeyip kıvrılıyordu.

Bayta garip bir duyguyla savaşmaya başladı. Sonra için için inleyerek kendine geldi. Bu duygu ona Zaman Mahzenindeki anları, Haven'de geçirdiği son dakikaları anımsatır gibi olmuştu. Bu dehşet ve çaresizlikten oluşan yapışkan, korkunç ve boğucu bir örümcek ağı gibiydi. Bayta bu duygunun ağırlığı altında ezilerek büzüldü. Müzik korkunç kahkahalar gibi yankılanıyor, Bayta'nın kulaklarını tırmalıyordu. Işıktan küçük dairede kıvrılıp bükülen dehşet verici yaratığa sanki bir dürbünün tersi yle bakıyordu. Genç kadın telaşla başını çevirirken o yaratık da gözden kayboldu. Bayta'- nın alnı ter içinde kalmış ve buz gibi olmuştu.

Müzik sona erdi. Konser on beş dakika kadar sürmüştü. O sessizlik Bayta'ya müthiş bir zevk verdi. Işıklar parlaklaştı. Magnifico yüzünü Bayta'nınkine yaklaştırdı. Palyaçonun gözleri iyice irileşmiş, yüzü ter içinde kalmıştı. Suratı asıktı.

Magnifico, "Hanımım," diye inledi. "Nasılsınız?"

Bayta fısıldadı. "İyi sayılırım. Ama neden öyle bir parça çaldın?"

Bayta ancak o zaman odada başkalarının da olduğunu hatırladı. Toran'la Ebling Mis çaresiz bir tavırla duvara yaslanıp kalmışlar, vücutları gevşemişti. Bayta'nın bakışları onların üzerinden kayarak Prensi buldu.

Dagobert masanın yanında yerde hareketsiz yatıyordu. Hali bir tuhaftı. Commason ise ağzını açmıştı. Salyaları akarken deli gibi inliyordu.

Magnifico, Commason'a doğru bir adım atınca adam irkilerek deli gibi haykırdı.

Magnifico döndü. Bir sıçrayışta diğerlerine erişerek onları bağlayan alanları yok etti.

Toran atılarak toprak sahibini ensesinden yakaladı. "Sen de bizimle geleceksin. Gemimize sağ salim ulaşabilmemiz için bize gereklisin."

Bayta iki saat sonra geminin mutfağında kendi elleriyle yaptığı koskocaman bir böreği masaya koydu. Magnifico da uzaya açılmalarını, buna saldırarak kutladı. Sofra adabına falan aldırmıyordu.

"Beğendin mi. Magnifico?"

"Hımm... "

"Magnifico?"

"Efendim?"

"Orada çaldığın parça neydi?"

Palyaço sıkıntılı sıkıntılı kımıldadı. "Bunu... açıklamamam daha doğru olacak. O parçayı vaktiyle öğrenmiştim. Vizi-Sonor sinir sistemini çok derinden etkiliyor. Aslında çok kötü bir parçaydı... sizin o tatlı saflığınıza uymayacak kadar kötü... "

"Haydi, haydi, Magnifico. Ben o kadar saf değilim. Bana iltifatlar yağdırmaktan vazgeç. Gördüklerim onların seyrettiklerine benziyor muydu?"

"Benzemediğini umarım! Ben o parçayı sadece o ikisi için çaldım. Gördükleriniz asıl konunun çevresindeki ayrıntılardı. Onları da çok uzaktan seyrettiniz zaten."

"Ve bu da bana yetti. Prensi bayılttığının farkında mısın?"

İri bir dilim böreği yemekte olan Magnifico boğuk boğuk, "Prensi öldürdüm, hanımım," diye açıkladı. "Ne?" Bayta zorlukla yutkundu.

"Ben müziği kestiğim sırada o ölmüştü. Yoksa çalmaya devam ederdim. Commason'a aldırdığım yoktu. Onun en büyük tehdidi ölüm ya da

işkenceyle ilgiliydi. Ama, güzel hanımım, o Prens size çok pis baktı. Ve..." Magnifico öfke ve utançtan boğulurcasına sustu.

Bayta kafasında acayip düşüncelerin belirdiğini farketti ve bunları hemen beyninin derinliklerine yolladı. "Magnifico, tam bir şövalyesin." "Ah, güzel hanımım." Magnifico kızaran burnunu börek tabağına doğru eğdi. Ama nedense artık bir şey yemiyordu. Ebling Mis lumbozdan dışarıya bakıyordu. Trantor'a yaklaşmışlardı. Gezegenin eski maden binaları göz kamaştıracak kadar parlaktı. Toran da psikoloğun yanında duruyordu.

Genç adam acı acı, "Boşuna geldik, Ebling," dedi. "Katır'ın adamları bizden önce davrandı."

Ebling Mis alnını ovuşturdu. Ellerinin o eski tombulluğu kalmamış, sanki büzülüp buruşmuşlardı. Dalgın dalgın bir şeyler mırıldandı.

Toran sinirlendi. "O adamlar Vakfın yenildiğini biliyorlardı. Bence..."

"Ha?" Mis şaşkın şaşkın başını kaldırdı. Sonra da Toran'ın bileğini şefkatle tuttu. Genç adamın daha önce bir şeyler söylediğinin farkında bile değildi. "Toran, ben... ben Trantor'a bakıyordum. Biliyor musun, Yeni Trantor'a eriştiğimizden beri pek garip bir duygunun etkisindeyim... Sanki içimde bir güç beni dürtüyor, itekliyor. Toran, bu işi başaracağım! Başarabileceğimi biliyorum! Kafamda bazı şeyler berraklaşıyor. Bu zamana kadar onları böyle kesinlikle görememiştim.! Toran hayretle yaşlı adama baktı, sonra da omzunu silkti. Bu sözler onun güven kazanmasını sağlamamıştı. Usulca, "Mis?" dedi. "Evet?"

"Biz Yeni Trantor'dan ayrılırken uzay alanına inen gemiyi gördün mü?"

Mis bir an düşündü. "Hayır."

"Ben gördüm. Belki benimkisi kuruntu ama o Filia gemisine benziyordu."

"Han Pritcher'in bulunduğu gemiye mi?"

"Gemide kimbilir başka kimler var... Magnifico'nun bildiği o sır... O gemi peşimizden buraya kadar geldi, Mis."

Ebling Mis sesini çıkarmadı.

Toran heyecanla "Nen var senin?" diye sordu. "Hasta mısın?"

Mis'in düşünceli gözleri ışıl ışıl, bakışları çok tuhaftı. Toran'a cevap vermedi.

23 - TRANTOR HARABELERİ

Trantor denilen dev gezegende aranılan bir yeri bulmak Galaksinin başka hiçbir yerinde görülmeyen bir sorun yaratıyordu. Burada binlerce kilometrelik bir uzaklıktan görülebilecek okyanuslar ya da kıtalar yoktu. Bulutların arasından seçilecek nehirler, göller ve adalar da olmadığı gibi.

Maden kaplı dünya bir tek, dev bir kentti. Bir yabancı dış uzaydan ancak eski imparatorluk Sarayını fark edebilirdi. Yolcular aradıklarını bulmaya çalışırlarken Bayta gemisi de gezegenin etrafında hemen hemen bir hava-arabasının izlediği yükseklikten birkaç defa dolaştı.

Kutup bölgelerindeki buz kaplı maden kuleler havayı ayarlama makinelerinin bozulduğunu ya da ihmal edildiklerini kanıtlıyorlardı. Yolcular kutuptan güneye doğru indi. Bazen gördükleriyle yeni Trantor'dan aldıkları yetersiz haritada işaret edilen yerler arasında bir bağ kurmaya çalışıyorlardı. Ama yolcular bir yeri görür görmez tanıdılar. Gezegenin maden kaplı yüzeyindeki açıklık yetmiş beş kilometre boyundaydı. Bu dünyada pek görülmeyen yeşillikler yüzlerce dönümü kaplıyor, haşmetli ve zarif eski İmparatorluk Sarayının etrafını sarıyordu.

Bayta havada durdu ve yolcular yavaş yavaş yönlerini belirlediler. Onlara sadece süper-caddeler yol gösterebilecekti. Haritaya uzun dümdüz oklar çizilmişti. Aşağıda da yollar düzgün, ışıltılı kurdeleler gibi uzanıyorlardı.

Haritada "Üniversite" diye gösterilen yere kaba kumpas hesabıyla erişebildiler. Bir zamanlar faal bir uzay alanı olduğu anlaşılan düzlüğe indiler.

Gemi madenlerden oluşan karmaşanın ortasına indiği zaman yukarıdan gördükleri güzelliğin bir hayal olduğunu anladılar. Bunun yerinde Büyük Yağmadan geride kalan kırılmış, bükülmüş, yarı harap binalar vardı. Kulelerin tepesi uçmuş, düzgün duvarlar delinerek çarpılmıştı. Ve bir an birkaç yüz dönümlük bir toprak parçasının açığa çıkmış olduğunu fark ettiler. Bu kara topraklar sürülmüştü.

Gemi yavaşça yere konarken Lee Senter de bekledi. Bu gelen garip bir tekneydi. Yeni Trantor'dan olmadığı belliydi. Senter içini çekti. Garip

gemiler ve dış uzaydan gelen insanlarla kurulan karmaşık ilişkiler barış dolu kısa günlerin sona ereceği, o eski ölüm ve savaş kokan şaşaalı zamanlara dönüleceği anlamına gelebilirdi.

Senter, "Grub"un başkanıydı. Eski kitaplar onun sorumluluğundaydı. Ve adam o eserlerde eski günlerle ilgili çok şey okumuştu. Eski çağları istemiyordu.

Yabancı gemi düzlüğe belki on dakikada indi. Ama Senter o sürede çok şeyi çabucak hatırladı. Çocukluğunun geçtiği o büyük çiftlik. Orası Senter'in aklında durmadan çalışan çok sayıda insanla dolu bir yer olarak kalmıştı. Sonra genç aileler yeni topraklara aitmişlerdi. Senter on yaşındaydı o sırada. Babasıyla annesinin tek çocuğuydu. O yolculuk Senter'i şaşırtmış ve korkutmuştu.

Sonra o yeni binalar... O iri maden levhaların kaldırılarak koparılması ve bir kenara atılması gerekmişti. Ortaya çıkan topraklar kazılmış, havalandırılıp canlandırılmıştı. Yakındaki yapılar yıkılmış, yerleri düzeltilmiş, başka binalarsa birer ev haline getirilmişti.

Ekim ve hasat yapılmış, komşu çiftliklerle dostça ilişkiler kurulmuştu...

Toplum gelişerek yayılmış, kendi kendini yönetmenin sağladığı becerikliliğe de kavuşmuştu .Sonra yeni bir kuşak ortaya çıkmıştı. Toprakta doğan, sağlam, ufak tefek çocuklar.

Senter, Grup başkanı seçildiği o müthiş günü hiç unutmamıştı. O gün ilk kez tıraş olmamış ve bir süre sonra liderlere özgü o sakalın uzamaya başladığını görmüştü.

Ve şimdi Galaksi davetsizce buralara kadar sokulup, bütün gezegenlerden uzakta geçirdikleri bu sakin günleri sona erdirebilirdi...

Gemi inmişti. Kapı açılırken Senter sessizce bakıyordu. Tekneden dört kişi ihtiyatla indi. Etraflarına bakınıp duruyorlardı. Yolculardan üçü erkekti. Birbirlerine benzemeyen tiplerdi bunlar; yaşlı, genç, sıska, gaga burunlu. Aralarındaki kadınsa, onlarla eşit durumdaymış gibi rahatça yürüyordu. Senter ortadan ayrık siyah, parlak sakalını sıvazlamaktan vazgeçerek öne doğru birkaç adım attı.

Elleriyle o evrensel barış işaretini yaptı. İki elini sert, nasırlı avuçları yukarı gelecek şekilde öne doğru uzattı.

Yolculardan genç olanı iki adım yaklaştı ve Senter'i taklit etti. "Barışçı amaçlarla geldim"

Lehçesi çok değişikti ama sözleri anlaşılıyordu. Söyledikleri Senter'in içinin rahat etmesini sağladı. Adam kalın sesiyle, "Burada da barışla karşılaşacaksınız," dedi. "Grup sizi memnunlukla ağırlayacak. Aç mısınız? Yemek yiyeceksiniz. Susadınız mı? Su içeceksiniz."

Karşısındaki genç adam ağır ağır cevap verdi. "Bu iyiliğiniz için teşekkür ederiz. Kendi dünyamıza döndüğümüz zaman Grubunuzu takdirle öveceğiz."

Bu cevap biraz garipti ama yine de hoşa gidecek bir sözdü. Senter'in gerisinde Grubun erkekleri dostça gülümsüyorlar, etraftaki binalardan kadınlar çıkıyorlardı.

Senter kendi dairesinde üstü ayna kaplı, kitli kutuyu gizlediği yerden çıkardı. Konuklarına önemli zamanlar için saklanan uzun, tombul sigarlardan ikram etti. Genç kadına gelince kararsızca durakladı. O da erkeklerin arasında oturuyor, yabancıların böyle bir saygısızlığı bekledikleri, hatta buna izin verdikleri anlaşılıyordu. Senter resmi bir tavırla kutuyu genç kadına uzattı.

O da gülümseyerek sigarlardan birini aldı. Kokulu dumanını tiryakilerde görülecek bir zevkle içine çekti. Lee Senter onu çok ayıpladığını belli etmemeye, bu duygusunu baskı altında tutmaya çalışıyordu.

Yemekten önceki resmi konuşma sırasında Trantor'da yapılan tarımdan kısaca söz ettiler.

Yolculardan yaşlıca olanı, "Ya hidroponi bilimi?" diye sordu. "Trantor gibi bir dünyada hidroponi bütün sorunları çözümler."

Senter başını ağır ağır salladı. Neden söz edildiğinden pek de emin değildi. Bütün bildikleri kitaplarda okuduğu o tanıdık olmayan konularla ilgiliydi. "Sözünü ettiğiniz, kimyasal maddelerle yapılan yapay bir tarım yöntemi sanırım. Hayır, bu Trantor'da uygulanamaz. Hidroponi için büyük bir kimya endüstrisi gerekiyor. Savaş ve felaketler yüzünden endüstri sarsıldığı zaman insanlar açlıktan ölüyor. Ayrıca bütün besinlerin yapay bir biçimde yetiştirilmeleri de olanaksız. Bazıları bu yüzden besin değerlerini kaybederler. Toprağı işlemek de daha iyi ve daha ucuz bir yöntemdir. Buna her zaman daha fazla güvenilebilir."

"Yeterince besininiz var mı?"

"Var. Ancak belki fazla çeşitli sayılmaz. Tavuklarımız yumurta veriyor, hayvanlardan süt alıyoruz. Fakat et sağlamak için dış ticarete güveniyoruz."

"Dış ticarete mi?" Genç yolcu birdenbire çok ilgilendi. "Demek ticaret yapıyorsunuz? Peki ne ihraç ediyorsunuz?"

Senter kısaca, "Maden," diye açıkladı. "Etrafınıza bir bakın. Âdeta sonsuz, işlem görmüş maden kaynağımız var. Alıcılar gemilerle Yeni Trantor'dan geliyor ve bizim gösterdiğimiz bir yerdeki binaları yıkıyorlar. Böylece ekilecek topraklarımız da artmış oluyor, Madene karşılık bize et, konserve meyve, konsantre besin, tarım makineleri ve bunlara benzer şeyler veriyorlar. Anlayacağınız, iki taraf da kazançlı çıkıyor."

Ekmek, peynir yediler ve son derecede lezzetli bir çorba içtiler. Masadaki en önemli yiyecek buzlu meyvaydı. Bunu yerlerken "dışarlıklılar" sadece birer konuk olmaktan çıktılar. Genç yolcu Trantor'un bir haritasını açtı.

Lee Senter bunu sakin sakin inceledi. Söylenenleri dinledikten sonra ciddi bir tavırla, "Üniversite toprakları 'statik alan' sayılıyor," diye açıkladı. "Biz çiftçiler orada ekim yapmıyoruz. Hatta o topraklara girmiyoruz bile. Üniversite başka bir çağdan kalan, dokunmadığımız birkaç hatıradan biri." "Biz bilgi peşindeyiz. Hiçbir şeye zarar vermeyeceğiz. Gemimizi rehin olarak alabilirsiniz." Bu teklifi yaşlı yolcu yapmıştı. Heyecan ve hevesle konuşuyordu.

Senter, "Sizi oraya götürebilirim," dedi.

O gece yabancılar rahat bir uykuya daldılar. Ve yine o gece Lee Senter Yeni Trantor'a bir haber gönderdi.

24 - DÖNEK

Üniversite alanındaki birbirlerinden oldukça uzak büyük binaların arasına girdikleri zaman Trantor'daki o sade ve sakin yaşam da sona erdi sanki. Burada ciddi, ıssız yerlere özgü sessizlik vardı.

Vakıftan gelen yabancıların Büyük Yağmanın kanlı ve fırtınalı günleri konusunda hiçbir fikirleri yoktu. O fırtına Üniversiteye ilişememişti. İmparatorluk gücünün kırılmasından sonra tecrübesiz ama cesur öğrenciler şuradan buradan ödünç aldıkları silahlarıyla bir gönüllü ordusu kurmuşlardı. Bütün amaçları Galaksi biliminin merkez türbesini Gilmer'e karşı korumaktı. Yolcular Yedi Gün Savaşını da duymamışlardı. Üniversiteye dokunulmamasını sağlayan anlaşmayı da. Üstelik bu, Gilmer'in kısa yönetimi sırasında İmparator Sarayında etraf onun ve adamlarının çizmelerinin gürültüsüyle yankılandığı sırada sağlanmıştı. Üniversiteyi ilk kez gören Vakıflılar, parçalanmış eski bir dünyadan, zorluklarla dolu bir yenisine geçildiği bir dönemde büyük, zarif ve sakin bir "antika" ya yaklaştıklarını düşünüyorlardı.

Bir bakıma istenmeyen konuklardı onlar. O sıkıntılı sessizlik onlara gitmelerini söylüyor gibiydi.

Sanki akademi atmosferi hâlâ yaşıyordu ve rahatsız edildiği için hiddetle dalgalanmaya başlamıştı. Kütüphane binası görünüşte küçüktü. Ama yer altında genişliyor, hayaller ve sessizlikle dolu dev bir mağara halini alıyordu.

Ebling Mis bekleme salonundaki duvarlardan birine yapılmış olan ayrıntılı bir şemanın önünde durdu. "Galiba katalog odalarını geçtik," diye fısıldadı, insan burada fısıltıyla konuşmak zorunda kalıyordu. "Ben oraya gideyim." Alnı kızarmış, elleri titriyordu. "Benî kimse rahatsız etmesin, Toran. Yemeklerimi bana oraya getirir misin?"

"Nasıl istersen. Sana yardım etmek için hepimiz de elimizden geleni yapacağız. Yanında çalışmamızı ister misin?"

"Hayır. Yalnız kalmalıyım..."

"İstediğini elde edeceğini sanıyor musun?"

Ve Ebling Mis usulca ama güvenle, "Bunu biliyorum." dedi.

Toran'la Bayta bir yıllık evlilikleri sırasında ilk kez normal bir "yuva" kurar gibi oldular. Olağanüstü bir çevrenin ortasında buna hiç uymayan pek sadece bir yaşam sürüyorlardı. Yiyeceklerin çoğunu Lee Senter'in çiftliğinden alıyor, bunlara karşılık her Tüccarın gemisinde bulunan o ufak tefek atomlu araçlardan veriyorlardı.

Magnifico kütüphanenin okuma odasındaki projektörlerin nasıl kullanılacağını kendi kendine öğrendi. Artık orada aşk ve macera romanlarını okuyordu. Ve Ebling Mis gibi o da neredeyse yemek yemeyi ve yatıp uyumayı unutacaktı.

Ebling Mis kitapların arasına gömülmüş gibiydi. Psikolojik referans kitaplarının bulunduğu salona kendisi için bir hamak kurmalarında ısrar etmişti. Yüzü incelmiş, rengi solmuştu. Eskisi gibi öyle bağıra çağıra konuşmuyordu. Sevdiği küfürleri savurmayı ise çoktan unutmuştu. Bazen Toran ya da Bayta'yı bile âdeta güçlükle tanıyordu.

Kendisine yemeklerini getiren Magnifico'nun yanında daha rahat ediyordu. Palyaço bazen saatlerce Mis'in yanında oturuyor, onu garip, dalgın bir merakla seyrediyordu. Yaşlı psikolog sayısız denklemi çözüyor, türlü kitap-filmleri karşılaştırıyor sadece kendisinin görebildiği o sonuca erişebilmek için beynini çılgıncasına zorluyordu.

Bir gün Toran karısının loş bir odada sessizce oturduğunu fark ederek, "Bayta!" diye bağırdı.

Genç kadın sanki bir suç işlemiş gibi irkildi. "Efendim? Beni mi çağırdın, Torie?"

"Tabii seni çağırdım. Neden burada yalnız başına oturuyorsun? Galaksi adına! Trantor'a geldiğimi zden beri davranışların iyice acayipleşti. Nen var

senin?"

Bayta yorgun yorgun, "Torie, lütfen sus," diye mırıldandı.

Genç adam sabırsızca karısının taklidini yaptı. "Torie, lütfen sus!" Sonra birdenbire sesi yumuşadı. "Bana ne derdin olduğunu söylemeyecek misin. Bay? Bir şeye üzüldüğün belli."

"Hayır, hayır. Hiçbir şeye üzülmüyorum, Torie. Ama böyle durmadan dırdır edersen sonunda çıldıracağım. Ben sadece oturmuş... düşünüyordum."

"Neyi düşünüyorsun?"

"Hiç... Yani... daha doğrusu Katır'ı, Haven'i, Vakfı... her şeyi düşünüyorum. Ebling Mis ile İkinci Vakıf hakkında bir ipucu bulup bulamayacağını... Bulduğu takdirde bunun bize bir yararı olup olmayacağını... Böyle milyonlarca şeyi işte... Oldu mu?" Bayta'nın sesi telaşlıydı.

"Eğer oturup olmayacak şeyler kuruyorsan lütfen bundan vazgeç. Bu iyi bir şey değil. Durumu da düzeltmez."

Bayta ayağa kalkarak hafifçe gülümsedi. "Pekala. Çok neşeliyim. Bak gülüyorum işte!"

Magnifico dışarıda telaş ve heyecanla bağırdı. "Hanımım..."

"Ne var? Gel..." Bayta seslenirken birden boğulurcasına sustu.

Açılan kapıda iriyarı, sert yüzlü bir adam belirmişti.

Toran, "Pritcher!" diye haykırdı.

Bayta inledi. "Yüzbaşı! Bizi nasıl buldunuz?"

Han Pritcher içeri girdi. Sesi ciddi, berrak ve son derecede de ifadesizdi. "Ben artık As-komodorum. Katır'ın emrinde çalışıyorum."

"Katır'ın... emrinde mi?" Toran'ın sesi hafifledi ve genç adam sustu.

Şimdi üçü de hiç kımıldamadan duruyorlardı.

Magnifico, Pritcher'e çıldırmış gibi baktıktan sonra Toran'ın arkasına sindi. Diğerleri onun farkında bil e değillerdi. Bayta titreyen ellerini

birbirine kenetledi. "Bizi tutukluyor musunuz? Gerçekten Katır'ın tarafına mı geçtiniz?"

As-komodor çabucak cevap verdi. "Sizi tutuklamaya gelmedim. Bana verilen emirlerde sizden söz edilmiyordu. Sizin bakımınızdan serbestçe hareket edebileceğim. İzin verdiğiniz takdirde eski dostluğumuzdan yararlanmak istiyorum."

Toran müthiş öfkesini baskı altında tutmaya çalışırken yüz hatları çarpıldı. "Bizi nasıl buldunuz? Demek gerçekten o Filia gemisindeydiniz? Peşimize takıldınız."

Pritcher'in tahtadan oyulmuşa benzeyen ifadesiz yüzü belki bir an utançla kırıştı. "Evet, o Filia gemisindeydim. Ama sizinle o zaman... şey... bir rastlantı sonucu karşılaştık."

"Matematik bakımdan olanaksız bir rastlantıydı... "

"Hayır, hayır. Olanaksız değil, binde bir görülecek bir olay. Onun için deminki sözlerimi tekrarlayacağım. Filia'lılara Trantor'un bulunduğu sektöre gitmekte olduğunuzu açıkladınız. Ha, aklıma gelmişken Filia diye bir ülke yok tabii. Ne diyordum? Katır, Yeni Trantor'da bazı kimselerle ilişki kurmuştu bile. Sizi orada tutmalarını sağlamak zor olmadı. Ne yazık ki, ben oraya erişemeden siz Yeni Trantor'dan ayrıldınız. Ama ben de fazla geç kalmamıştım. Trantor'daki çiftliklere gelişinizi bildirmelerini emredecek kadar zaman bulabildim. Gelişinizi haber alınca kalkıp buraya geldim. Oturabilir miyim? Bana inanın, dostça amaçlarla geldim."

Pritcher bir iskemleye oturdu. Toran başını eğerek işe yaramayacak şeyler düşünmeye başladı. Bayta ise uyuşmuş elleriyle çay hazırladı.

Toran birdenbire başını kaldırarak, "Ee, ne bekliyorsunuz, As-komodor?" diye sordu. "Dostluk dediğiniz şey nedir? Bizi tutulamayacaksanız da ne yapacaksınız? Korumak için hapse mi atacaksınız? Haydi, adamlarınızı çağırın ve gereken emirleri verin."

Pritcher sabırlı bir tavırla başını salladı. "Hayır, Toran. Ben buraya kendi isteğimle geldim. Sizinle konuşmak, yaptıklarınızın yararsız olduğuna sizi ikna etmek için. Bunu başaramadığım takdirde çıkıp gideceğim. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar mı? Pekala, propaganda konuşmanızı yapın, nutuk çekin ve gidin. Ben çay istemem, Bayta."

Pritcher genç kadının uzattığı fincanı alarak ciddi bir tavırla teşekkür etti. Çayını yudumlarken Toran'a güçlü bir tavırla baktı. Sonra da, "Katır bir değişken," dedi. "Ve bu değişkenliği yüzünden de yenilmesi imkânsız... "

Toran yüzünü ekşiterek güldü. "Neden? Katır nasıl bir değişime uğramış? Herhalde artık bunu bize açıklayacaksınız?"

"Evet, açıklayacağım. Bunu öğrenmenizin Katır'a bir zararı olmaz. Anlayacağınız... Katır insanların duygusal dengelerini ayarlamayı başarıyor. Bu önemsiz bir oyuna benziyor ama aslında çok etkili bir silah."

Bayta söze karıştı. "Duygusal denge mi?" Kaşlarını çattı. "Lütfen bunu biraz daha ayrıntılı anlatımısınız? Pek anlayamadım."

"Yani Katır... örneğin, bir komutanda kendisine karşı müthiş bir sadakat duygusu uyandırıyor. Onun savaştan kendisinin galip çıkacağına kesinlikle inanmasını sağlıyor. Katır komutanlarını duygularından yararlanarak yönetiyor ve kontrolü altında tutuyor. Bu yüzden hiçbiri Katıra ihanet etmiyor, zayıflık göstermiyor. Ve Katır'ın kontrolü de sürekli. En başarılı düşmanları onun en sadık uyruğu halini alıyorlar, Kalgan diktatörü gezegenini Katır'a bırakıyor ve Vakıf Valisi olarak sadakatle hizmet ediyor." Bayta acı acı ekledi. "Ve siz de ideallerinize ihanet ediyor ve Katır'ın özel elçisi olarak Trantor'a geliyorsunuz. Şimdi anladım."

"Sözlerim henüz sona ermedi. Katır'ın bu gücü tersine kullanıldığı zaman daha da etkili oluyor. Çaresizlik ve umutsuzluk da bir duygudur. Kritik anlarda Vakıftaki önemli mevkideki insanlar... Haven'deki liderler umutsuzluğa kapıldılar. Ve dünyaları fazla savaşmadan teslim oldu."

Bayta heyecanla, "Yani," dedi. "Zaman Mahzeninde kapıldığım duyguların nedeni Katır mıydı? Benim duygusal kontrolümle mi oynuyordu?"

"Benimkiyle de. Herkesinkiyle. Sonlara doğru Haven'de durum nasıldı?"

Bayta arkasını döndü.

Pritcher heyecanla konuşmasını sürdürdü. "Bu güç, dünyaları olduğu kadar bireyleri de etkiliyor. İstediği zaman uysalca teslim olmanızı

sağlayacak bir güç yaratabilir misiniz? Sizi sadık bir hizmetkâr haline sokabilecek bir güç?"

Toran kuşkuyla, "Bu iddiaların doğru olduğu ne malum?" dedi.

"Vakıf ve Haven'in yenilmelerini başka türlü nasıl açıklayabilirsiniz? Ya da benim onun tarafına geçmemi? Düşünün! Bütün bu sürede siz veya ben ya da bütün Galaksi Katır'a karşı ne yapabildik? En ufak bir başarı gösterebildik mi?"

Toran bu meydan okumaya hemen karşılık verdi. "Gösterdik ya!" Ani, öfkeli bir sevinçle haykırdı. "O şahane Katır'ımızın Yeni Trantor'da adamları olduğunu ve onlardan bizi gezegende tutmalarını istediğinizi söylediniz. Öyle değil mi? Ama Katır'ın adamları öldü, biri de feci halde! Herhalde ölmeyi yeğlerdi. Katır, Yeni Trantor'da bizi engelleyemedi. Böylece işlerini altüst ettik."

"Ah, hiç de değil. Onlar bizim adamlarımız değillerdi ki. Veliaht şaraptan şişmiş, sıradan bir adamdı. Diğeri, yani Commason ise şaşılacak kadar aptaldı. Kendi dünyasında gücü vardı. Ama bu onun zalim, kötü ve tümüyle beceriksiz bir insan olmasını engellemiyordu. Aslında onlarla bir ilgimiz yoktu. Ama tabii şaşırtmaca için Veliaht ve Commason'la da temasa geçmiştik..."

"Ama bizi onlar yakaladılar! Gezegende tutmaya çalıştılar."

"Hayır, bu da doğru değil. Commason'un özel bir tutsağı vardı. Inchney adında biri. Sizi gezegende tutmak onun fikriydi. Inchney yaşlı ama şu ara işimize yarayacak. Onu öldüremezdiniz zaten."

Bayta hızla Pritcher'e doğru döndü. Kendi çayına elini bile sürmemişti. "Ama siz kendiniz, duygularınızda değişiklik yapıldığını söylediniz. Katır'a inanıyor ve ona güveniyorsunuz. Bence bu anormal bir inanç ve güven... bir tür hastalık. Onun için fikirlerinizin ne değeri olabilir? Tarafsız düşünme yeteneğinizi tümüyle kaybetmişsiniz."

"Yanılıyorsunuz..." As-komodor başını ağır ağır salladı. "Benim sadece duygularım değişmez bir hale sokuldu. Mantığım her zamanki gibi. Koşullanmış duygularım yüzünden belli bir yönde etki altında kalabilirim. Ama kafamdaki düşünceler bir zorlama sonucu ortaya çıkmıyor. Ayrıca eski duygularım ve eğilimlerimden kurtulduğum için şimdi bazı şeyleri daha iyi görebiliyorum. Sözgelişi, Katır'ın son yedi yılda yaptıklarını iyice

inceledim. Katır değişkenlere özgü o kafa gücüyle önce bir grup paralı askerin komutanıyla adamlarını yanına çekerek işe başlamış. Bu korsanların ve kendi gücünün yardımıyla bir gezegeni ele geçirmiş. O gezegenin kaynakları ve tabii yine gücü sayesinde ilerlemiş, sonunda Kalgan diktatörünün karşısına dikilmiş. Gerisini biliyorsunuz, Kalgan diktatörü onun tarafına geçince Katır da birinci sınıf bir filoya sahip olmuş. O filo ve gücünün yardımıyla Vakfa saldırmış."

"Vakıf, başarının anahtarı. Galakside endüstrinin en ileri olduğu yer orası. Artık Vakfın atom tekniği Katır'ın elinde. Bu yüzden de Galaksinin gerçek efendisi o. Katır o teknik ve gücü sayesinde İmparatorluğun kalıntılarına egemenliğini kabul ettirebilir. Onları deli olan ve fazla yaşamayacağı anlaşılan ihtiyar İmparatorun ölümünden sonra kendisini tahta çıkarmaları için ikna da eder. Böylece Galaksinin bu gerçek İmparatoru gereken unvanı almış olur. Bu durumda, onda bu güç varken, Galakside kim ona karşı koyabilir?"

"Katır şu son yedi yılda yepyeni bir İmparatorluk kurdu. Yani yedi yılda Seldon'un psiko-tarih biliminin yedi yüzyılda yapamayacağı şeyi başardı. Sonunda Galaksi düzen ve barışa kavuşacak. Ve siz bunu engelleyemezsiniz. Bir gezegenin ilerlemesini buna omzunuzu dayayarak nasıl durduramazsanız, Katır'a da öyle engel olamazsınız."

Pritcher'in bu uzun konuşmasını derin bir sessizlik izledi. As-komodorun fincanının dibinde kalan çayı soğumuştu. Pritcher fincanı boşaltarak tekrar doldurdu. Çayı ağır ağır içti. Toran öfkeyle başparmağının tırnağını kemiriyordu. Bayta'nın bembeyaz kesilmiş yüzünde soğuk ve sert bir ifade vardı. Sonra Bayta hafif bir sesle, "Bizi ikna edemediniz," diye açıkladı. "Katır istiyorsa kendisi buraya gelsin ve beyinlerimizi yıkasın. Katır sizi kendi tarafına çekinceye kadar onunla savaştınız sanırım. Son ana kadar. Öyle değil mi?"

Pritcher ciddi ciddi, "Öyle," dedi.

"O halde aynı hakkı bize de tanıyın."

Pritcher ayağa kalkarak kesin ve ciddi bir tavırla, "O halde ben artık gideyim," diye karşılık verdi. "Daha önce de söylediğim gibi, şimdiki görevimin sizinle bir ilgisi yok. Bu yüzden sizin burada olduğunuzu bildirmeme de gerek olmadığını düşünüyordum. Ama bunun pek büyük bir

iyilik olduğunu sanmayın. Katır sizi engellemeyi istiyorsa, o zaman başka adamlarına bu görevi vermiştir. Ve onlar sizi durdururlar. Ama ne olursa olsun, bu işe deminki sözlerimden başka bir katkıda bulunmak istemiyorum."

Bayta usulca, "Teşekkür ederiz," dedi.

"Magnifico'ya gelince... Nerede o? Saklandığın yerden çık, Magnifico? Sana bir zarar verecek değilim."

Bayta birden canlandı. "Magnifico ne olacak?"

"Ona bir şey olacağı yok. Daha doğrusu bana verilen emirlerde ondan da söz edilmiyordu. Hâlâ Magnifico'yu aradıklarını duydum. Ama Katır onu işine geldiği zaman bulduracak. Başka bir şey söyleyecek değilim. El sıkışalım mı?"

Bayta, "Hayır," der gibi başını salladı. Toran çaresizlik ve hor görüyle adama baktı. Gözleri ateş saçıyordu.

Pritcher'in demirden dökülmüşe benzeyen dik omuzları biraz düştü. Hızla kapıya doğru gitti. Sonra orada durarak döndü. "Son bir şey daha... İnadınızın nedenini bilmediğimi sanmayın. İkinci Vakfı aradığınız biliniyor. Katır zamanı gelince gereken önlemleri alacak. Size hiçbir şeyin yararı olmayacak... Ama sizi eski günlerden tanıyorum. Belki de vicdanım beni sizi görmeye zorladı. Her neyse... Size yardım etmeye, çok geç kalmadan ikinizi de son tehlikeden kurtarmaya çalıştım. Hoşça kalın." Sert bir tavırla selâm vererek çıktı.

Bayta sessizce duran Toran'a dönerek, "İkinci Vakfı bile biliyorlar..." diye fısıldadı.

Kütüphanenin derinliklerinde hiçbir şeyden haberi olmayan Ebling Mis, loş gölgelerin arasında yanan tek ışığın altında büzülmüş, kendi kendine zaferle bir şeyler mırıldanıyordu.

25 - BİR PSİKOLOGUN ÖLÜMÜ

Ebling Mis'in sadece iki haftalık bir ömrü kalmıştı...

O iki haftalık sürede Bayta üç kez onun yanına gitti. Birinci sefer Askomodor Pritcher'in geldiği gece yaşlı adamla konuştu. İkinci defaysa bundan bir hafta sonra. Üçüncü görüşmeleri de yine bundan bir hafta sonra oldu. Son gündü bu. Mis'in ölüm günü.

Önce Han Pritcher'in gelip gittiği akşamın gecesi... Fena halde sarsılmış olan genç çift bir saat kadar sıkıntıyla düşünüp durdular. Fikirler kafalarında birbirini kovalayıp duruyordu.

Sonra Bayta, "Torie," dedi. "Durumu Ebling'e haber verelim."

Toran sıkıntıyla, "Onun bir yardımı olur mu?" diye söylendi.

"Biz sadece iki kişiyiz. Ağırlığın birazını olsun üzerimizden atmalıyız. Belki Ebling bir şeyler yapabilir." Toran, "O çok değişti," diye içini çekti. "İyice zayıfladı. Güçsüz bir ihtiyar halini aldı. Kafası da biraz karışık." Bunu belirtmek için elini kaldırarak bir işaret yaptı. "Bazen onun bize fazla yardım edemeyeceğini düşünüyorum. Belki de hiçbir yararı olmayacak. Bazen hiçbir şeyin işe yaramayacağını düşünüyorum."

"Sakın ha!" Bayta'nın sesi neredeyse titremeye başlayacaktı. "Torie, böyle konuşma. Sen böyle sözler söylemeye başladığın zaman Katır'ın bizi de etkilediğini düşünüyorum. Haydi, Torie, meseleyi Ebling'e açalım. Hemen!"

Ebling Mis uzun yazı masasından başını kaldırarak yaklaşan karı kocaya bulanık gözlerle baktı. Seyrelen saçları karmakarışıktı. Dudaklarını uykulu uykulu şapırdatıyordu.

Psikolog, "Ha?" diye mırıldandı. "Biri beni mi istiyor?"

Bayta yaşlı adamın yanında diz çöktü. "Seni uyandırdık mı? İstersen gideriz."

"Gitmek mi? Kimsin sen? Bayta? Hayır, hayır, burada kalın. İskemle yok mu? Şurada bir yerde olacaktı..." Parmağıyla bir köşeyi işaret etti.

Toran iki iskemleyi iterek getirdi. Bayta bunlardan birine oturdu. Psikol oğun gevşek ellerinden birini avuçlarının arasına aldı. "Seninle konuşabilir miyiz, doktor?" Adamın unvanını ender kullanırdı.

"Bir şey mi oldu?" Mis'in dalgın gözlerinde hafif bir pırıltı belirdi. Sarkık yanakları biraz kızardı. "Ne var?"

Bayta, "Han Pritcher geldi," diye açıkladı. "Bırak da ben konuşayım, Toran. Han Pritcher'i hatırlıyorsun, değil mi, doktor?"

"Evet... evet..." Mis dudağını iki parmağının arasına alarak sıktı. Sonra da bıraktı. "Şu uzun boylu adam. Demokrat."

"Evet, o. Katır'ın değişkenliğinin ne gibi bir özelliği olduğunu öğrenmiş. Buraya geldi ve bunu bize açıkladı, doktor."

"Ama bu yeni bir şey değil ki. Katır'ın özelliği sorunu halledildi bile." Mis bir an durdu, sonra da gerçek bir hayretle ekledi. "Bunu size söylemedim mi? Söylemeyi unuttum mu yoksa?"

Toran çabucak atıldı. "Neyi söylemeyi unuttun?"

"Katır'ın değişkenliğinin yarattığı özellikleri tabii! O duyguları etkiliyor ve kontrol altına alıyor! Bunu size söylemedim mi? Neden unuttum acaba?" Ebling Mis dişlerini alt dudağına usulca batırarak düşündü. Sonra sesi ağır ağır güçlendi, gözleri irileşti. Sanki ağır çalışan beyni çok tanıdık bir düşünce dizisini yakalamıştı. Psikolog iki dinleyicisine değil de, onların arasındaki bir noktaya bakarak, rüyadaymış gibi konuşmaya başladı. "Bu aslında o kadar basit ki. Bunun için bir uzman olmaya da gerek yok. Tabii soruna Psiko-tarih biliminin matematik kurallarını uyguladığın zaman çabucak sonuca varıyorsun. Üçüncü dereceden bir denklem bu ve... neyse, neyse... Kabaca ama anlaşılacak bir biçimde açıklanabilir. Oysa Psiko-tarih olgularını her zaman böyle açıklamak mümkün değildir.

"Kendi kendinize sorun... Hari Seldon'un dikkatle yaptığı hesapları ne altüst edebilirdi?" Mis hafif bir endişe ve merakla bir Bayta'ya baktı, bir Toran'a. "Seldon'un ana varsayımları nelerdi? Bir: Önümüzdeki bin yıl içinde insan toplumunda önemli, temel bir değişiklik olmayacaktı.

"Diyelim ki, Galaksi teknolojisinde önemli bir değişiklik oldu. Enerjinin kullanılması için yepyeni bir prensip bulundu ya da elektronik nörobiyoloji çalışmaları tamamlandı. O zaman toplumdaki değişiklikler Seldon'un denklemlerini yararsız bir hale sokacaktı. Ama öyle bir şey olmadı. Değil mi?

"Ya da diyelim ki, Vakfın dışında bir yerde yeni bir silah keşfedildi. Bu Vakfın bütün silahlarını gölgede bırakacak bir şeydi. İşte bu önceden çizilen yoldan kötü bir şekilde sapılmasına neden olabilirdi. Ama pek de kesin bir şekilde değil. Ne var ki, böyle bir şey de olmadı. Katır'ın atom alanını etkileyen silahı pek etkili değildi buna karşı önlem de alındı. Ve Katır'ın ortaya attığı tek yenilik buydu. Ama ikinci bir varsayım daha vardı. Daha ince bir şey. Seldon insanların uyarıcılara karşı gösterdikleri tepkinin değişmeyeceğini düşünmüştü. Diyelim ki, ilk varsayımı çürütülmedi. O halde ikinci varsayım yanlış çıktı! Bir etken insanların duygusal tepkilerini değiştiriyor ve çarpıtıyordu. Yoksa Seldon başarısızlığa uğramaz, Vakıf da yenilmezdi. Ve bu etken Katır'dan başka ne olabilirdi? Haklı mıyım? Bu mantık dizisinde bir hata var mı?"

Bayta tombul eliyle yaşlı adamınkine usulca vurdu. "Hayır, hiçbir hata yok, Ebling."

Mis bir çocuk gibi sevindi. "Bunu ve başka şeyleri çok kolaylıkla buldum. Biz zamanlar çoğu gerçek benim için bir esrar perdesinin arkasında gizliydi. Ama şimdi her şeyi açık seçik görüyorum. Hiçbir sorunla karşılaşmıyorum. Bazen problem olabilecek bir şey görüyorum. Ama nasıl oluyorsa kafam durumu kavrıyor ve her şeyi anlıyor. Tahminlerim, varsayımlarım her zaman doğru çıkıyor, içimde bir şey beni sürüklüyor... Hep ileriye doğru sürüklüyor... Bu yüzden duramıyorum... Yemek yemeyi ve uyumayı istemiyorum... Devam etmeliyim... Sürekli olarak... hep..." Sesi bir fısıltı halini almıştı. Mavi damarları çıkık, sıskalaşmış titrek elini alnına götürdü. Gözlerinde çılgınca bir pırıltı vardı, son ra sönükleşerek kayboldu. Psikolog daha sakin bir tavırla, "Demek size değişken Katır'ın güçlerinden hiç söz etmedim?" diye sordu. "Ama... demin bunu öğrendiğinizden mi söz ediyordunuz?"

Bayta, "Evet," dedi. "Han Pritcher'in buraya geldiğini anlatıyorduk. Hatırlamıyor musun?"

"Katır'ın sırrını size o mu açıkladı?" Mis'in sesinde hafif bir öfke vardı. "Ama bunu nasıl öğrenmiş?" "Katır onun duygularını etkilemiş, kendisini koşullandırmış. Pritcher şimdi bir As-komodor ve Katır'ın adamı. Bize Katır'a teslim olmamızı salık vermeye gelmişti. Senin söylediklerini o da anlattı."

"O halde Katır burada olduğumuzu biliyor. Elimi çabuk tutmalıyım... Magnifico nerede? Yanınızda değil mi?"

Toran sabırsızca, "Magnifico uyuyor," dedi. "Gece yarısını çoktan geçti."

"Öyle mi? O halde... siz geldiğiniz zaman ben de uyuyor muydum?"

Bayta kesin bir tavırla, "Evet, uyuyordun!" diye cevap verdi. "Artık bu gece tekrar çalışacak da değilsin! Hemen yatacaksın! Torie, gel, bana yardım et. Beni itmekten vazgeç, Ebling. Dua et ki, önce duşa sokmuyorum. Ayakkabılarını çıkar, Torie. Yarın da buraya in ve Ebling'i açık havaya çıkar. Yoksa yakında eriyip bitecek. Şu haline bak, Ebling? Neredeyse örümcekler saçlarının arasına ağlar örecekler. Aç mısın?"

Ebling Mis başını olumsuz anlamda salladı ve hamağından aksi aksi, şaşkın şaşkın baktı. "Yarın sabah Magnifico'yu buraya gönderin... "

Bayta örtüyü yaşlı adamın boynuna kadar çekerek sıkıştırdı. "Asıl buraya yarın ben geleceğim. Temiz çamaşırlarla. Güzelce yıkanacak ve çiftliğe gideceksin. Biraz güneş yüzü göreceksin."

Mis bitkince, "Bunların hiçbirini yapacak değilim," dedi. "Duyuyor musun? İşim başımdan aşkın benim." Yastığın üzerine yayılmış olan seyrek saçları gümüş bir püsküle benziyordu. Usulca, bir sır açıklayacakmış gibi, "İkinci Vakfın bulunmasını istemiyor musunuz?" diye fısıldadı.

Toran çabucak döndü ve alçak hamağın yanındaki ranzaya ilişti. "Ne olmuş İkinci Vakfa, Ebling?" Psikolog bir elini örtünün altından çıkardı. Yorgun parmaklarıyla Toran'ın ceketinin kolunu yakaladı. "Vakıflar, Hari Seldon'un başkanlık ettiği büyük bir psikoloji konferansında kuruldu. Toran, o toplantının tutanaklarını buldum. Yirmi beş kalın film rulosu. Çeşitli özetleri zaten incelemiştim." "Ee?"

"Onlardan Birinci Vakfın tam yerini öğrenmek çok kolay. Tabii Psiko-tarih konusunda biraz bilgin olması koşuluyla. Denklemleri kavradığın

zaman Birinci Vakıftan sık sık söz edildiğini de anlıyorsun. Ama Toran, İkinci Vakıftan hiç söz eden yok. Hiçbir yerde sözü geçmiyor."

Toran'ın kaşları çatıldı. "Yani İkinci Vakıf diye bir şey yok mu?"

Mis öfkeyle bağırdı. "Olmaz olur mu? Tabii var. Olmadığını kim söyledi? Ama ikinci Vakıftan, birincisi gibi söz edilmiyor. İkinci Vakfın önemi ve... onunla ilgili her şey... daha iyi gizlenmiş, daha iyi saklanmış. Anlamıyor musun? Çünkü İkinci Vakıf, birinciden çok daha önemli. Asıl değerli olan o! Etkili olan da! Ve ben Seldon Konferansının kayıtlarını buldum. Katır henüz bizi yenemedi... "

Bayta usulca ışıkları söndürdü. "Haydi, uyu artık."

Karı koca hiç konuşmadan yukarıya, kendi dairelerine çıktılar.

Ertesi gün Ebling Mis banyo yapıp giyindi. Trantor güneşini gördü, Trantor rüzgârını hissetti. Ama son kez! O günün sonunda kütüphanenin dev salonlarından birinde kitaplara gömülmüştü bile. Bir daha da oradan çıkamayacaktı.

Ondan sonraki hafta günler eskisi gibi geçti. Yeni Trantor'un güneşi, geceleri Trantor'un gökyüzünde sakin ve parlak bir yıldız gibi ışıldıyordu. Çiftliktekiler bahar ekimiyle meşguldüler, üniversite bahçeleri bomboş ve sessizdi. Bütün Galaksi boşalmış gibiydi. Sanki Katır hiç yaşamamıştı.

Toran sigarasını dikkatle yakarak, ufku saran maden kulelerin arasından gözüken mavi gökyüzüne bakarken Bayta da onu seyrediyor ve bir yandan da düşünüyordu.

Toran, "Güzel bir gün bu," dedi.

"Evet, öyle. İstediklerimin hepsini listeye yazdın mı?"

"Tabii yazdım. İki yüz elli gram tereyağı, on iki yumurta, çalı fasulyesi... Hepsi de burada yazılı, Bay. Bütün istediklerini alacağım."

"İki. Sebzelerin son hasatta toplanmış olanlarından seç. Müzelik antikalar istemem. Ha, sahi, Magnifico'yu gördün mü?"

"Kahvaltıdan beri görmedim. Herhalde aşağıda, Ebling 'in yanında, kitap okuyor olmalı."

"Pekâlâ. Fazla gecikme. O yumurtalar bana akşam yemeği için gerekli."

Toran dışarı çıkarken omzunun üzerinden karısına gülümseyerek el salladı.

Kocası madenlerden oluşan labirentte gözden kaybolurken Bayta da döndü. Bir an mutfak kapısının önünde kararsızca durdu. Sonra yine dönerek sütunlu galeriye girdi. Toprağın derinliklerine inen asansör oradaydı.

Ebling Mis projektörün göz dayanılacak kısmına doğru eğilmişti. Hareketsiz, donmuş gibi oturuyordu. Magnifico onun yakınındaki bir koltuğa yerleşmiş, iyice büzülmüştü. Dikkatle psikoloğu seyrediyordu. Sıska çöp kol ve bacakları birbirine karışmıştı sanki. İri burnu yüzünün sıskalığını daha belirginleştiriyordu.

Bayta usulca, "Magnifico..." dedi.

Magnifico telaşla ayağa kalktı. Heyecanla, "Evet, güzel hanımım," diye fısıldadı.

Bayta ona gülümsedi. "Magnifico, Toran çiftliğe gitti. Ancak bir süre sonra dönebilecek. Sen şimdi uslu bir çocuk gibi onun peşinden gider ve kendisine yetişir misin? Toran'a yazacağım pusulayı vermeni istiyorum."

"Bu istediğinizi memnunlukla yerine getiririm, hanımım. Daima hizmetinizdeyim. Pek işe yaramıyorum ama... "

Sonunda Bayta, Ebling Mis'le yalnız kaldı. Adam o ana kadar yerinden hiç kımıldamamıştı. Genç kadın elini onun omzuna koydu. "Ebling..."

Psikolog irkilerek aksi aksi bağırdı. "Ne var?" Gözlerini kıstı. "Bayta, sen misin? Magnifico nerede?" "Onu gönderdim. Seninle baş başa kalmak istiyordum, Ebling." Bayta sözcüklerin üzerine basa basa konuşuyordu. "Seninle konuşmamız gerekiyor."

Psikolog tekrar projektörüne dönmek için bir hareket yaptı. Ama Bayta omzunu sıkıca tutuyordu. Kumaşın altından Mis'in kemikleri eline geliyordu. Trantor'a geleli beri adamın etleri eriyip kaybolmuştu sanki. Mis'in yüzü zayıf ve sarımsıydı. Uzamış sakallarından birkaç günden beri traş olmadığı anlaşılıyordu. Omuzları iyice kamburlaşmıştı.

Bayta, "Magnifico seni rahatsız etmiyor değil mi. Ebling?" diye sordu. "Galiba artık gece gündüz burada."

"Hayır, hayır! Hiç rahatsız etmiyor! Magnifico'ya aldırdığım bile yok! Sesi sedası çıkmıyor ve beni hiçbir zaman sıkmıyor. Bazen filmleri benim için getirip götürüyor. Daha ben konuşmadan sanki ne istediğimi anlıyor. Ona ilişme." "Pekala .. Ama Magnifico seni düşündürmüyor mu? Beni duyuyor musun, Ebling? O seni düşündürmüyor mu?" Bayta bir sandalye çekerek Mis'in yakınına oturdu. Psikoloğa sanki yanıtı onun gözlerinden çekip almak istiyormuş gibi baktı.

Ebling Mis başını salladı. "Hayır. Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum: Sen de, Han Pritcher da Katır'ın insanların duygularını istediği gibi değiştirebildiğini söylüyorsunuz. Ama bundan emin misiniz? Magnifico bu varsayımı çürütmüyor mu?"

Bir sessizlik oldu.

Bayta psikoloğu şiddetle sarsmamak için kendini güç tuttu. "Nen var senin, Ebling? Magnifico, Katır'ın maskarasıydı. Neden Katır onun duygularını kendisini sevmesini, daima sadık kalmasını sağlayacak şekilde değiştirmedi? Neden Katır'la karşılaşanların arasında sadece Magnifico o değişkenden bu kadar nefret ediyor?"

"Ama... ama onun duyguları da değiştirilmiş. Tabii ya. Bay!" Mis konuşurken gitgide daha güvenli bir tavır takınıyordu. "Katır'ın maskarasına, komutanlarına yaptığı gibi davrandığını sanmıyorsun ya? Komutanlarının kendisine güvenmelerini, inanmalarını istiyor. Maskarasınınsa sadece ondan korkması yeterli. Magnifico'nun etkisinden kurtulamadığı o devamlı paniğin aslında patolojik bir şey olduğunun farkında değil misin? Bir insanın sürekli olarak öyle korkuyla titremesinin normal olduğunu mu düşünüyorsun? Bu kadar müthiş bir korku sonunda gülünç bir hal alır. Herhalde Katır bunu eğlenceli buluyordu. Ayrıca değişkenin işine de geliyor olmalıydı. Bu yüzden Magnifico'nun başlangıçta bize yapabileceği yardım önlenmiş olmadı mı?"

Bayta, "Yani," diye sordu. "Magnifico'nun Katır'- la ilgili bütün bilgisi sahte miydi?"

"Bu insanı yanıltıyordu. Magnifico'nun bildiklerini patolojik bir korku çarpıtıyordu. Katır, Magnifico'nun sandığı gibi fizik bakımından dev bir yaratık değil. Herhalde kafa gücü dışında sıradan bir insan. Ama zavallı Magnifico'ya 'üstün insan' gibi gözükmek onu eğlendirmişse..." Psikolog

omzunu silkti. "Her neyse... Artık Magnifico'nun bildikleri bizim için önemli değil."

"Önemli olan nedir o halde?"

Ama psikolog Bayta'nın elinden kurtularak yeniden projektörüne döndü.

Genç kadın tekrarladı. "Önemli olan nedir o halde? İkinci Vakıf mı?"

Mis ona çabucak bir göz attı. "Ben o konudan hiç söz ettim mi? Sana bir şey söylediğimi hiç hatırlamıyorum. Ben henüz hazır değilim. Sana ne anlattım ki?"

Bayta öfkeyle, "Hiçbir şey anlatmadın," dedi. "Ah, Galaksi! Bana hiçbir şey anlatmadın. Ama biraz açılsan. Çünkü ölüm derecesinde yorgunum. Bu iş ne zaman sona erecek?"

Ebling Mis gözlerini kısarak Bayta'ya baktı. Biraz üzülmüş gibiydi. "Şey... yavrum, seni kırmak istemedim. Bazen dostlarımın kimler olduklarını unutuyorum.. Bu çalışmanın gizli tutulması gerekiyor. Ama Katır'dan, senden değil, yavrum." Hafif bir dostlukla genç kadının omzuna vurdu.

Bayta, "İkinci Vakıftan söz et," dedi. Mis'in sesi hemen ince, hışırtılı bir fısıltı halini aldı. "Seldon'un izlerini ne büyük bir ustalıkla gizlediğini biliyor musun? Seldon Konferansının tutanaklar hemen hemen bir ay öncesine kadar hiç işime yaramadı. Yani sezme yeteneğim böyle acayip bir şekilde gelişinceye kadar... Şimdi bile... her şey pek de kesin sayılmaz. Konferans sonunda yayınlanan bildirilerin çoğunun birbirleriyle ilgileri yok. Hepsinin de anlaşılması zor. Kaç kere konferansa katılan üyelerin Seldon'un asıl amacını bilip bilmediklerini kendi kendime sordum Bazen Seldon'un konferansı dev bir paravana gibi kullandığını, yapıyı tek başına diktiğini de düşünüyorum... "

Bayta ısrarla, "Yani Vakıfları kurduğunu mu?" diye sordu.

"İkinci Vakfı! Bizim Vakfı öğrenmek kolaydı. Ama İkinci Vakıf bir isimdi sadece. Hakkında bilgi veriliyorsa bile, matematik denklemlerin derinliklerine gizlenmişti. Yedi günden beri elde ettiğim parçacıkları birleştiriyorum. Ortaya belli belirsiz bir tablo çıkmaya başladı bile.

"Birinci Vakıf fizik bilginlerinin oluşturduğu bir dünyaydı. Bu, Galaksinin ölmekte olan bilim dallarını temsil ediyor ve onları tekrar

yaşatmak için gereken koşulları sağlıyordu. Ama o bilim adamlarının arasında psikoloji uzmanı yoktu. Bu garip bir eksiklikti ve herhalde özellikle planlanmıştı. Bu durumu genellikle şöyle açıklıyorlardı: Seldon'un psiko-tarih bilimi, bireysel çalışan birimlerin, yani insanların geleceği bilmedikleri ve bu yüzden de olaylara normal bir tepki gösterdikleri takdirde daha başarılı olur. Beni anlıyor musun, yavrum?" "Evet, doktor."

"O halde şimdi beni dikkatle dinle. İkinci Vakıf, konusu zihin ve kafa olan bilimlerin uzmanları tarafından oluşturulmuştu. Bu bizim Vakfın aynadaki görüntüsü gibiydi. Ama orada fizik değil, psikoloji kraldı." Mis zaferle ekledi. "Anlıyorsun ya?"

"Anlayamadım... "

"Ama düşün, Bayta! Kafanı kullan. Hari Seldon psiko-tarih biliminin kesin olayları değil, sadece olasılıkları önceden tahmin edebileceğini biliyordu. Bu bakımdan daima bir hata payı vardı. Zaman geçtikçe bu pay da geometrik dizi şeklinde büyüyordu. Tabii Seldon elinden geldiği kadar buna karşı önlem almaya çalıştı. Bizim Vakfımız bilim bakımından canlı ve hareketliydi. Orduları ve silahları yenebiliyordu. Güçleri birbirlerine düşürmeyi başarıyordu. Ama Katır gibi bir değişkenin kafaya ve duygulara yapacağı saldırı ne olacaktı?"

Bayta heyecanlanmaya başladığını hissetti. "Bununla İkinci Vakfın psikologları savaşacaklardı!"

"Evet, evet, evet! Tabii!"

"Ama onlar şu ana dek hiçbir şey yapmadılar."

"Yapmadıklarını nereden biliyorsun?"

Bayta bu sözü düşündü. "Bilmiyorum tabii. Elinde bir şeyler yaptıklarını gösteren bir kanıt var mı?" "Hayır. Henüz bilmediğim o kadar çok etken var ki. İkinci Vakıf da ilk kurulduğu zaman iyice gelişmiş değildi herhalde. Yani bizim durumumuzdaydı. Biz ağır ağır gelişerek güçlendik. Büyük olasılıkla İkinci Vakıf da öyle. Şu anda ne kadar güçlü olduklarını sadece yıldızlar bilir. Şimdi... İkinci Vakıf Katır'la savaşacak kadar güçlü mü? Hatta Vakıftakiler tehlikenin farkındalar mı? Becerikli liderleri var mı?" "Ama onlar da Seldon planını uyguladıklarına göre, Katır'ı İkinci Vakfın yenmesi gerekir!"

Ebling Mis'in düşünürken zayıf yüzü kırış kırış oldu. "Ah, yine mi bu? Ama İkinci Vakfın kurulması birincinin oluşturulmasından daha zordu. Yapısı çok daha karmaşıktı. Tabii bu yüzden hata yapma olasılığı da daha fazlaydı. Eğer İkinci Vakıf, Katır'ı yenemezse kötü olur! Sonuç için çok kötü... Belki de bizim tanıdığımız ve bildiğimiz insan ırkı tümüyle ortadan kalkar!"

"Olamaz!"

"Pekala olur! Ya Katır'ın çocukları ve torunları onun kafa gücünü kalıtım yoluyla alırlarsa? Anlıyor musun? O zaman normal insanlar o yaratıklarla başa çıkamazlar. Böylece yeni, üstün bir ırk gelişir. Yeni bir aristokrasi. Normal insanlar da, daha aşağı bir ırk olarak tutsak gibi çalıştırılırlar. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Katır bir nedenle bir hanedan kurmasa bile... O yine de kişisel gücüyle çarpılmış, yepyeni bir İmparatorluk yaratabilir. Tabii bu Katının ölümüyle de ortadan kalkar. Galaksi de Katır'ın ortaya çıktığı zamanki noktaya döner. Ama bir farkla! Gerçek ve sağlıklı bir İmparatorluğa temel olacak Vakıflar ortadan kalkmıştır artık. Bu yüzden Galaksi binlerce yıl sürecek bir barbarlık çağına girer. Bu barbarlığın da kolay kolay sonu gelmez."

"Biz ne yapabiliriz? İkinci Vakfı uyarabiliriz miyiz?"

"Bunu yapmak zorundayız. Yoksa İkinci Vakıf hiçbir şeyden haberi olmadığı için çökebilir. Böyle bir

tehlikeyi göze alamayız. Ama onları uyarmak da

imkânsız."

"Neden?"

"İkinci Vakfın nerede olduğunu bilmiyorum ki. Tüm bildiğimiz Galaksinin diğer ucunda olduğu. Ama hepsi bu kadar. Galaksinin öbür ucunda milyonlarca dünya var."

Bayta masaya yığılmış olan filmleri işaret etti. "Ama Ebling, bunlar İkinci Vakfın yerini açıklamıyorlar mı?"

"Hayır, açıklamıyorlar. İkinci Vakfı nerede bulabileceğimi henüz bilmiyorum. Ama bunun bir nedeni olmalı... " Mis'in gözlerinde hayret dolu

bir ifade belirdi. "Sen artık gitsen. Seninle konuşarak yeterince zaman kaybettim. Ve vakit azalıyor! Azalıyor!" Kaşlarını çatarak aksi aksi işine döndü. Magnifico yumuşak adımlarla onlara yaklaştı. "Kocanız eve döndü, hanımım."

Toran o akşam Bayta'nın anlattıklarını dinledikten sonra, "Onun gerçekten haklı olduğuna inanıyor musun, Bay?" diye sordu. "Yani sence Ebling...-" Durakladı.

"O haklı, Torie. Evet, Ebling hasta, bunu biliyorum. Çok değişmesinden, zayıflamasından, konuşma tarzından hasta olduğu anlaşılıyor. Ama Katır, İkinci Vakıf ya da üzerinde çalıştığı başka bir konudan söz edilir edilmez değişiyor. Onu o zaman dinlemelisin. Sözleri gayet mantıklı, dış uzay kadar açık ve gökyüzü kadar berrak. Ebling neden söz ettiğini biliyor. Ben ona inanıyorum."

"O halde hâlâ umut var." Toran bu sözleri yarı soru sorar gibi söylemişti.

"Bunu... bunu henüz bilemiyorum. Belki var Belki de yok! Bundan sonra yanımda her zaman silah taşıyacağım." Bayta konuşurken parlak namlulu atom tabancasını eline aldı. "Ne olur ne olmaz, Torie. Ne olur, ne olmaz... "

"Ne olabilir ki?"

Bayta sanki sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi güldü. "Aldırma. Belki ben de biraz kaçırdım. Ebling Mis gibi... "

Ebling Mis'in o sırada tam yedi günlük bir ömrü vardı... Ve o yedi gün sakin sakin birbirlerini izlediler. Toran biraz sersemlemiş gibiydi. Sıcak günler ve o ağır sessizlik genç adamın uyuşuklaşmasına neden oluyordu. Sanki yaşamın bütün o hareketli yanı kaybolmuş, hayat sonsuz bir kış uykusu halini almıştı. Mis aşağıya saklanıyordu. Ne yaptığı, nasıl sonuçlar elde ettiği belli değildi. Psikolog odaya kapanmıştı. Ne Bayta onu görebiliyordu, ne de Toran. Sadece bir arabulucu görevi yapan Magnifico, psikoloğun varlığını kanıtlıyordu. Magnifico da sessizleşmiş ve düşünceli bir hal almıştı. Ayaklarının ucuna basarak yemek tepsilerini taşıyor, loş odada sessizce oturarak Mis'i seyrediyordu.

Bayta ise gitgide daha çok içine kapanmaya başlamıştı. O canlı, neşeli tavırları kalmamıştı. Eski beceriklilği ve kendine olan güveni kayboluyordu. Genç kadın da yalnız kalmayı tercih ediyor, endişeyle dalgın dalgın düşünüyordu. Toran bir keresinde karısını silahının tetiğini yoklarken

yakaladı. Bayta tabancayı çabucak kaldırdı ve kendisini zorlayarak kocasına yalandan gülümsedi.

"O silahı ne yapıyorsun, Bay?"

"Sadece şöyle bir bakıyordum. Bu bir suç mu?"

"Bir kaza yapacak ve o boş kafanı uçuracaksın."

"Uçurursam da uçururum! Pek büyük bir kayıp sayılmaz!"

Evlilik hayatı Toran'a aksiliği üstünde olan bir kadınla tartışmaya kalkışmanın yararsız bir şey olduğunu öğretmişti. Omzunu silkerek Bayta'nın yanından uzaklaştı.

Son gün Magnifico soluk soluğa genç çifte koştu. Korkuyla kollarını yakalayarak, "Bilgin doktor sizi istiyor," diye açıkladı. "Hiç iyi değil durumu."

Ebling Mis'in gerçekten de hiç iyi olmadığı belliydi. Yaşlı adam yatıyordu. Gözleri anormal derecede irileşmiş, garip garip parlıyordu. Üstü başı pek pisti, neredeyse tanınacak halde değildi.

Bayta, "Ebling!" diye bağırdı.

Psikolog kendini zorladı, ağırlığını sıska koluna vererek doğruldu. Çatlak ve kısık bir sesle. "İzin verin de konuşayım," dedi. "Bırakın konuşayım. İşi bitirdim. Sonucu size açıklayacağım. Görevi siz devralacaksınız. Hiç not tutmadım. Yaptığım hesapları da yaktım. İşin içyüzünü başka hiç kimse öğrenmemeli. Bütün bilgi sadece kafanızda kalmalı."

Bayta sert bir tavırla emir verdi. "Magnifico! Yukarı çık!"

Palyaço istemeye istemeye ayağa kalkarak geriye doğru bir adım attı. Kederli gözlerini Mis'e dikmişti. Psikolog bitkin bir hareketle işaret etti. "Onun önemi yok. Bırak burada kalsın. Otur, Magnifico." Palyaço çabucak koltuğuna çöktü. Bayta gözlerini yere dikip dişlerini ağır ağır alt dudağına geçirdi. Mis boğuk bir sesle, "İkinci Vakfın kazanacağından eminim," diye fısıldadı. "Tabii Katır'a zamansız yakalanmadığı takdirde. İkinci Vakıf sırrını iyi sakladı. Bu gizlilik sürdürülmeli. Çünkü bunun da bir nedeni var. İkinci Vakıfa gitmelisiniz... Vereceğiniz bilgi çok önemli... Belki bu, bütün durumun değişmesini sağlar. Beni duyuyor musunuz?"

Toran âdeta ıstırapla bağırdı. "Evet, evet! Bize İkinci Vakfa nasıl gideceğimizi söyle! O nerede?"

Mis bitkin, "Bunu size söyleyebilirim..." dedi.

Ama bunu yapamadı. Çünkü yüz hatları gerilmiş ve bembeyaz kesilmiş olan Bayta silahını kaldırarak tetiği çekti. Ses etrafta gök gürültüsü gibi yankılandı. Mis'in belinden yukarısı uçtu. Gerideki duvarda da biçimsiz bir delik belirdi. Atom tabancası Bayta'nın uyuşan parmaklarının arasından kayarak yere düştü.

ARAŞTIRMALARIN SONU

Söylenilecek hiçbir şey yoktu. Patlamanın yankıları dış odalara yayıldı. Aşağıya gümbürdeyerek indi ve sonunda boğuk, ölmekte olan bir fısıltı halini aldı. Ama daha önce Bayta'nın yere düşen silahının şiddetli şakırtısını, Magnifico'nun tiz çığlığını ve anlaşılmaz bir şeyler bağıran Toran'ın kükremesini boğdu. Sonra acı dolu bir sessizlik oldu. Bayta başını gölgelerin arasına doğru eğmişti. Bir damla gözyaşı yanağından akarken ışıkta bir an pırıldadı. Bayta o zamana dek hiç ağlamamıştı. Toran'ın büzülen kasları neredeyse kopacaktı ama genç adam gevşemedi. Ona birbirine kenetlenmiş olan dişlerini bir daha açamayacakmış gibi geliyordu. Magnifico'nun yüzü cansız bir maskeden farksızdı. Sonra Toran hâlâ birbirine kenetli olan dişlerinin arasından tanınmayacak bir sesle, boğulur gibi, "Demek sen de Katır'ın tutsağı oldun..." dedi. "O seni de etkiledi."

Bayta başını kaldırdı. Dudakları acı bir neşeyle çarpıldı. "Ben mi Katır'ın tutsağıyım? İşte bu çok komik." Kendini zorlayarak gülümsedi. Saçlarını geriye itti. Sesi ağır ağır eski haline döndü. Ya da eskisine yakın. "Artık her şey sona erdi, Toran. Şimdi konuşabilirim. Ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Ama konuşmaya başlayabilirim... "

Toran'ın gerilen sinirleri bu pek uzun süren an yüzünden birdenbire gevşemişti. Şimdi gevşemiş ve uyuşmuştu genç adam. "Ne hakkında konuşacaksın. Bay? Konuşulacak ne var ki?"

"Bizi izleyen felaketlerden söz edebiliriz. Bundan daha önce de söz ettik, Torie. Hatırlamıyor musun? Yenilginin bizi pek yakından izlediğinden ama bizi hiçbir zaman yakalayamadığından... Biz Vakıftaydık. Bağımsız Tüccarlar hâlâ savaşırlarken Vakıf birdenbire teslim oldu. Ama biz Haven'e dönebilmek için gezegenden tam zamanında kaçmayı başardık. Sonra Haven'deyken... Orası da diğerleri hâlâ savaşırken yenilgiyi kabul etti. Ve biz yine tam zamanında kaçabildik. Yeni Trantor'a gittik. Orasının da artık Katır'a katıldığından emin olabiliriz."

Toran karısını dikkatle dinliyordu. Başını salladı. "Anlayamadım.."

"Torie, gerçek hayatta böyle şeyler olmaz. Sen ve ben önemsiz insanlarız. Bir yıl içinde sürekli olarak bir siyaset girdabından bir diğerine nasıl düştük? Bu, ancak o girdabı da birlikte taşıdığımız takdirde olabilirdi. Bütün bunlar o bulaşıcı hastalığın kaynağını birlikte taşımadığımız takdirde olamazdı ki. Şimdi anladın mı?"

Toran'ın dudakları gerildi. Bir zamanlar bir insan olan şeyden geriye kalan o korkunç, kanlı yığına baktı. Gözlerinde sanki midesi bulanıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Buradan gidelim, Bay. Açık havaya çıkalım."

Dışarıda hava bulutluydu. Rüzgâr zaman zaman etraflarında dolaşıyor ve Bayta'nın saçlarını karıştırıyordu. Magnifico da usulca onların peşinden gelmişti. Şimdi biraz uzakta durmuş, onların konuşmalarına kulak misafiri oluyordu.

Toran sinirli sinirli, "Ebling Mis'i öldürdün," dedi. "Çünkü onun hastalığın kaynağı olduğuna inanıyordun, öyle mi?" Karısının gözlerindeki ifade dikkatini çekmişti, fısıltıyla ekledi. "Ebling Mis, Katır mıydı?" Genç adam kendi sözlerinin ne anlama geldiğini biliyor ve buna inanamıyordu.

Bayta sert bir tavırla güldü. "Zavallı Ebling mi? Galaksi, hayır. Katır değildi o! Eğer Katır olsaydı onu öldüremezdim ki. Bunu yapmaya karar verdiğim an duygularımı anlar ve onları sevgi, bağlılık, hayranlık ya da hoşuna giden başka bir şey haline sokardı. Hayır Ebling'i Katır olmadığı için öldürdüm. Çünkü Ebling, İkinci Vakfın nerede olduğunu öğrenmişti. İki saniye sonra bu sırrı Katır'a açıklayacaktı." Toran aptal aptal tekrarladı. "Bu sırrı Katır'a açıklayacaktı... Katır'a açıklayacaktı..." Sonra tiz bir sesle bağırdı. Denerek dehşetle palyaçoya baktı.

Magnifico'nun duyduklarını anlamamış gibi bir hali vardı. İlk bakışta insan onun büzüldüğü yerde kendinden geçmiş olduğunu sanabilirdi. Toran fısıltıyla sordu. "Katır... Magnifico mu?"

Bayta, "Dinle," dedi. "Yeni Trantor'da ne olduğunu anımsıyor musun? Ah, biraz düşünsene, Torie..." Ama genç adam başını sallayarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Bayta yorgun yorgun konuşmasını sürdürdü. "Yeni Trantor'da bir adam öldü. Veliaht Prens. Adam kendisine hiç kimse dokunmadan can verdi. Öyle değil mi? Magnifico Vizi-Sonor'unu çaldı. Parçası sona erdiği zaman Veliaht ölmüştü. Bu çok garip değil mi? Her şeyden korkan, duyduğu

dehşet yüzünden acizleşen bir yaratık istediği zaman bir insanı öldürme gücüne sahip... "

Toran, "Müzik ve ışık oyunları duyguları çok etkiler..." diyecek oldu.

"Evet, duyguları etkiler! Hem de çok şiddetle! Ve duyguları etkilemek de Katır'ın özelliklerinden biridir! Belki o olay bir rastlantı sayılabilirdi. Duyguları etkileyerek başkalarını öldürebilen bir yaratığın daima korku içinde olması da öyle... Eh, sonuçta Katır sözde onun kafasını değiştirmişti, onun için maskaranın bu hali de kolaylıkla açıklanabilirdi. Ama Toran, ben Vizi-Sonor'un Veliahtı öldüren ses ve ışık oyununun bir bölümünü fark ettim. Birazını. Ama bu benim müthiş bir çaresizlik ve umutsuzluğa kapılmama yetti. Zaman Mahzeni ve Haven de hissettiğim o umutsuzluğa. Toran, o duygu bakımından yanılmış olamam."

Toran'ın kasları geriliyordu. "O duyguyu... ben de duydum... Bunu unutmuştum. Ama aklıma..."

"İşte ilk kez o zaman aklıma bir şey geldi. Daha doğrusu belli belirsiz bir his. İstersen buna önsezi de diyebilirsin. Elimde bir ipucu yoktu. Ama sonra Pritcher bize değişkenliğinin Katır'a sağladığı gücü açıkladı. O zaman durumu bir anda kavradım. Zaman Mahzenindeki o korkunç çaresizliği Katır yaratmıştı. Yeni Trantor'daki umutsuzluğu yaratansa Magnifico'ydu. Duygular aynıydı. O halde Katır'la Magnifico aynı insandı. Ne kadar mantıklı değil mi, Torie? Bu tıpkı bir geometri aksiyomuna benziyor. Aynı şeye eşit olan iki şey birbirlerine de eşittirler." Bayta sinir krizi geçirmek üzereydi. Ama kendini zorlayarak, "Esrarı çözdüğüm zaman ödüm patladı," diye sözlerini sürdürdü. "Magnifico, Katır'sa bu duygularımı da sezer ve onları kendi istediği biçimde değiştirir,' dedim. Duygularımı ona belli edemezdim. Bu yüzden Magnifico'dan kaçmaya başladım. Neyse ki, o da bana pek yaklaşmıyordu. Ebling Mis'in çalışmalarıyla fazla ilgileniyordu. Ebling'i her şeyi açıklayamadan öldürmeye karar verdim. Planımı gizlice yaptım. Elimden geldiği kadar gizlice. Hatta düşüncelerimi kendi kendime bile pek açıklayamıyordum. Asıl Katır'ı öldürebilseydim... Ama bu tehlikeyi göze alamazdım. Durumu fark eder ve ben de o zaman her şeyi kaybederdim."

Toran kesin bir tavırla, "Bu imkânsız," dedi. "Şu biçimsiz yaratığa bir bak! O mu Katır? Magnifico söylediklerimizi bile duymuyor!" Ama bakışları parmağıyla işaret ettiği tarafa doğru kaydığı zaman şaşaladı.

Mgnifico dimdik duruyordu, tetikteydi. Koyu kahverengi gözleri pırıl pırıl, bakışları zekâ doluydu. "Duyuyorum, dostum." Artık eskisi gibi koyu bir aksonla da konuşmuyordu. "Ben sadece burada oturmuş sıkıntılı sıkıntılı düşünüyordum. Bütün zekâma ve dikkatime karşın yine de bir hata yaptım. Ve çok şey kaybettim."

Toran sanki Magnifico'nun dokunmasından, soluğunun kendisini kirletmesinden korkuyormuş gibi sendeleyerek geriledi.

Magnifico başını salladı ve açıkça sorulmamış olan o soruyu yanıtladı. "Evet, Katır benim!" Artık hiç de gülünç ve acayip gözükmüyor, çöp gibi kol ve bacakları, gaga burnu insanda gülme isteği uyandırmıyordu. Korku ve dehşet dolu tavırları kaybolmuştu. Dimdik duruyordu. Duruma hâkimdi. Hem de alışkanlığın verdiği bir kolaylıkla. Hoşgörüyle, "Otursanıza," dedi. "Haydi, oturun. Hatta otların üzerine oturup rahatınıza bakabilirsiniz. Oyun sona erdi. Ve ben size bir hikâye anlatmak istiyorum. Benim zayıf tarafım da bu. İnsanların beni anlamalarını istiyorum." Bayta'ya baktı. Gözleri hâlâ maskara Magnifico'nun o uysal ve kederli gözleriydi. Sonra çabucak, sabırsızca konuşmaya başladı. Girişe gerek görmeden, "Çocukluk günlerimin bir tekini bile anımsamak istemiyorum," dedi. "Belki bunun nedenini anlayabilirsiniz. Zayıflığımın nedeni salgı bezleriydi. Bu burunsa doğduğum gün böyleydi. Normal bir çocukluk çağı geçirmem benim için imkânsızdı. Annem beni göremeden öldü. Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Orada burada sürünerek büyüdüm. İşkenceden farksız olan bu yaşam kafamda ve ruhumda yaralar açtı. Kendi kendime acıyor ve diğer insanlara karşı da kin duyuyordum. Benim acayip bir çocuk olduğumu düşünüyorlardı. Kimse bana yaklaşmıyordu. Çoğu tiksintiden, birkaçı da korkudan. Beni kızdıranların başına garip kazalar geliyordu... Neyse, neyse, bunları bir yana bırakalım. Ama o sürede çok şey oldu. Çocukluk günlerimi araştıran Han Pritcher'i n bir değişken olduğumu anlamasına yetecek kadar olay. Ama açıkçası, ben bir değişken olduğumu ancak yirmi yaşına geldikten sonra kavrayabildim."

Bayta'yla Toran sanki Katır çok uzaklardaymış gibi onu dinliyorlardı. Karı koca yere oturmuşlardı. Katır'ın etraflarını saran sesi sanki onlar için pek de önemli değildi. Palyaço ya da Katır küçük adımlar atarak onların önünde dolaşıyordu. Başını eğmişti, sanki kavuşturduğu kollarıyla konuşuyordu. "Olağanüstü bir gücüm olduğunu çok yavaş yavaş anladım. Hatta sonlara doğru buna bir türlü inanamadım. Benim için bir insan kafası

bir göstergeden farksızdır. İbre o andaki güçlü duygularını işaret eder. Bu pek de uygun bir benzetme değil ama durumu size başka nasıl anlatabilirim? Yirmi yaşından sonra ağır ağır bir insanın kafasının içine uzanarak o ibreyi istediğim tarafa çevirebileceğimi ve sonsuza dek o noktada tutabileceğimi kavradım. Başkalarının bunu başaramayacaklarınıysa daha da geç anlayabildim. "Ama sonra güçlü olduğumu sezmiştim. O zaman çocukluk ve delikanlılık yıllarında çektiklerimi telafi etmeye karar verdim. Belki siz bunu anlayabilirsiniz. Bir hilkat garibesi olmak kolay değildir! Anlayışlı, kafalı bir insan olmak... ve bir hilkat garibesi sayılmak! Alaylar ve zalimlikler! Diğer insanlardan farklı olmak! Daima bir yabancı sayılmak! Siz böyle bir azabı hiç çekmediniz!"

Magnifico gökyüzüne bakarak ayaklarının ucunda öne arkaya sallandı. İfadesiz bir sesle geçmişi anlatmasını sürdürdü. "Neyse... Zamanla neler başarabileceğimi iyice anladım. Galaksiyle yer değiştirebileceğimize karar verdim. Sonuçta insanlar tam yirmi iki yıl istedikleri gibi davranmışlardı. Ve ben bu bakımdan büyük bir sabır göstermiştim. Artık sıra bendeydi. Galaksi açısından başarı oranı hiç de küçümsenecek gibi değildi. Ben bir tek kişiydim! Galaksideyse milyar kere milyar insan yaşıyordu." Bir an durarak Bayta'ya çabucak bir göz attı. "Ama benim bir zayıflığım vardı. Kendi başıma bir hiçtim. İstediğim gücü ancak başkalarının yardımıyla elde edebilirdim. Yani ben aracılar kullanarak başarıya eriştim. Her şey Fritcher'in anlattığı gibi oldu. Bir korsanın sayesinde bir asteroid'deki ilk üssümü ele geçirdim. Bir endüstri kralının sayesinde ilk kez bir gezegen benim oldu. Bunu diğer başarılar, diğer yardımcılar izledi. Kalgan diktatörünü etkiledim. Böylece Kalgan'ı aldım. Büyük bir uzay filosuna sahip oldum. Ondan sonra Vakfa saldırmayı planladım. İçte o sırada sizinle karşılaştım." Katır bir an durdu, sonra da usulca, "Vakıf," dedi. "Karşılaştığım en çetin düşmandı. Vakfı yenebilmek için yöneticil er tabakasından çok sayıda kimseyi yanıma çekmem, etkilemem ve böylece zararsız hale getirmem gerekiyordu. Bunu başarabilirdim aslında. Ama kestirme bir yol olabilirdi. Ben de bunu aradım. Güçlü bir insan iki yüz elli kiloyu kaldırabilir. Ama bu, o adamın bu işi her dakika yapmak isteyeceği anlamına gelmez. İnsanların duygularını kontrol altına almak aslında kolay değildir. Bu yöntemi gerekmedikçe uygulamayı istemem. İşte bu yüzden Vakfa yaptığım ilk saldırı sırasında müttefiklerden yararlanmaya karar verdim."

"Kendi soytarım rolünde Vakfın ajanını ya da ajanlarını aramaya başladım. Hiç kuşkusuz Vakıf araştırma yapması için Kalgan'a birilerini yollamıştı. Artık bu ajanın Han Pritcher olduğunu biliyorum. Ama bir rastlantı sonucu onun yerine sizi buldum. Ben aslında 'telepat'ım. Fakat bu gücümü tam anlamıyla geliştirmiş değilim. Ve Hanımım, siz de Kalgan'a Vakıftan gelmiştiniz. İşte bu yüzden bir hata yaptım. Aslında çok önemli değildi bu. Çünkü Pritcher de sonradan bize katıldı. Ama asıl kötü olan hatanın başlangıç noktasıydı."

Toran ilk kez o zaman kımıldandı. Öfkeyle, "Bir dakika, bir dakika!" dedi. "Yani ben Kalgan'da elimde bayıltıcı tabancayla o teğmenin karşısına dikildiğim ve sizi kurtardığım zaman siz... siz duygularımı kontrolünüz altında mı tutuyordunuz?" Hiddetinden kekeliyordu. "Yani beni daha başlangıçta etkilediniz, öyle mi?"

Magnifico usulca güldü. "Neden olmasın? Bunun imkânsız olduğunu mu sanıyorsunuz? O halde kendinize şunu sorun: Normal halinizde olsaydınız daha önce hiç görmediğiniz bir hilkat garibesi için ölümü göze alır mıydınız? Herhalde daha sonra olanlara kendiniz de şaştınız."

"Evet," diye mırıldandı genç adam. "Öyle. Bu belli bir şeydi."

Katır konuşmasını sürdürdü. "Ama aslında tehlikede değildiniz. Teğmene bizi yakalamaması, gitmemize göz yumması için kesin emir verilmişti... İşte böylece biz üçümüz ve Pritcher Vakfa gittik. Ve planım çabucak biçimlenmeye başladı. Pritcher'i savaş divanına verdiler. Onu yargıladıkları sırada biz de satondaydık. Ben hemen çalışmaya başladım. Yargıç kürsüsündekiler daha sonra savaşta filolarının başına geçtiler. Ama ben onları etkilemiş olduğum için çabucak teslim oldular. Böylece güçlerim Horleggor ve diğer çarpışmaları kolaylıkla kazandılar.

"Pritcher'in sayesinde Dr. Mis'le tanıştım. O bana aklına estiği için bir Vizi-Sonor getirdi. Ve böylece işlerimi son derecede kolaylaştırdı. Ama tabii Vizi-Sonor'u bana vermek Ebling Mis'in aklına da birdenbire gelivermedi. Buna ben de katkıda bulundum."

Bayta, Katır'ın sözünü kesti. "O konserler! Onların anlamını kavramaya çalışıyordum. Ama şimdi her şeyi anlıyorum."

Magnifico, "Evet," dedi. "Vizi-Sonor duyguları bir noktada yoğunlaştırır. Aslında bu bir bakıma duyguları kontrol eden bir ilkel alet de sayılabilir.

Vizi-Sonor'la kalabalık grupları etkileyebilirim. Tek kişiler üzerinde etkinse daha yoğun olur. Terminus'ta Vakfın yenilenmesinden önce verdiğim konserler o genel bozgunculuğun yayılmasını sağladı. Haven'in tesliminden önce orada verdiğim konserler de öyle. Yeni Trantor Veliahtını Vizi-Sonor olmadan da fena halde hasta edebilirdim. Ama öldüremezdim. Anlıyor musunuz? Neyse..."

"Karşılaştığım insanlar arasında benim için en önemli olanı Ebling Mis'ti. O bana... " Magnifico'nun sesinde müthiş bir üzüntü vardı şimdi. Sözlerine çabuk çabuk devam etti. "Duygu kontrolüyle ilgili bilmediğiniz bir özellik daha var. Önsezi ya da sezgi gücü, buna ne ad verirseniz verin, duygular gibi kontrol edilebilir. Hiç olmazsa bunu ben yapabiliyorum. Durumu anlayamadınız değil mi?" Diğerlerinin, "Hayır," cevabını beklemedi. "İnsan kafasını tümüyle, yüzde yüz kullanmaz. Genellikle beynin ancak yüzde yirmi kadarının kullanıldığı söylenir. Bir an beyinde müthiş bir güç belirip kaybolduğu zaman bundan 'sezgi' ya da 'önsezi' diye söz edilir. Ben daha başlangıçta bir insanın beynini yüzde yüz kullanmasını... hem de sürekli olarak kullanmasını sağlayabileceğimi anladım. Tabii bu o insanı sonunda öldürüyor ama çok da yararlı bir şey. Vakfa karşı kullandığım ve atom-alanını ortadan kaldıran o silahı baskı altında tuttuğum Kalgan'Iı bir teknisyen yanmıştı. Tabii yine başkalarından yararlanıyordum."

"Ebling Mis'i bulduğum zaman tam aradığıma kavuştuğumu anladım. Kapasitesi yüksekti onun. Ve benim Ebling Mis'e ihtiyacım vardı. Vakfa savaş ilan etmeden daha önce İmparatorlukla pazarlık etmeleri için delegeler yolladım. Ve tam o sırada İkinci Vakfı da aramaya başladım. Tabii bulamadım. Ama İkinci Vakfı bulmamın zorunlu olduğunu da biliyordum. Bu sorunun çözüm yolu Ebling Mis'ti. Kafası tam kapasiteyle çalıştığı takdirde o da Hari Seldon'un çalışmalarını tekrarlayabilirdi."

"Mis bunu bir bakıma başardı. Onu sonuna kadar zorladım. Acımasız bir işlemdi bu, ama çalışmaların tamamlanması gerekiyordu. Mis sonunda ölümün eşiğine geldi. Ama yaşasaydı..." Yine üzüntüyle bir an durakladı. "O zaman yeteri kadar yaşamış olurdu. Biz üçümüz hep birlikte İkinci Vakfa giderdik. Ve bu benim son savaşım olurdu. Tabii eğer o hatayı yapmasaydım..."

Toran sert bir sesle, "Sözü neden bu kadar uzatıyorsunuz?" diye sordu. "Nasıl bir hata yaptınız? Bunu açıklayın ve bu nutku da kesin."

"Ah, hata karınızdı tabii. Karınız olağanüstü bir insan. Bütün hayatım boyunca onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Ben... ben..." Birden Magnifico'nun sesi titremeye başladı, Katır kendisini zorlukla topladı. Sözlerine devam ederken ciddi bir hali vardı. "Karınız benden hoşlandı. Bunu sağlamak için duygularıyla oynamama gerek kalmadı. Beni ne gülünç buldu, ne de benden tiksindi. Bana acıdı. Bana karşı dostluk duydu."

"Anlayamıyor musunuz? Bunun benim için ne demek olduğunu kavrayamıyor musunuz? O zamana kadar hiç kimse... Neyse... Bayta'nın bu dostluğuna değer verdim. Ben başkalarının duygularını kontrolüm altında tutarken, kendi duygularım bana ihanet ettiler. Anlayacağınız, Bayta'nın kafasına dokunmadım. Duygularıyla oynamadım. O doğal duyguya, acımaya büyük bir önem verdim. İşte hatam bu oldu. İlk hatam."

"Siz, Toran, kontrolüm altındaydınız. Benden hiçbir zaman kuşkulanmadınız. Bende bir gariplik görmediniz. Örneğin, Filia gemisi bizi durdurduğu zaman... Ha, aklıma gelmişken... Onlar yerimizi biliyorlardı. Gemiyle hep temas halindeydim. Komutanlarımla da daima bağlantım olduğu gibi. Bizi durdurdular ve beni Filia gemisine Han Pritcher'in duygularını değiştirmem için götürdüler. O da gemideydi. Bir tutsak olarak. Ama ben gemiden ayrılırken artık Pritcher bir As-Komodor ve Katır'ın adamıydı. Geminin komutası da ona verilmişti. Olanlar öylesine apaçıktı ki... Sizin için bile. Ama siz, Toran, yaptığım açıklamayı kabul ettiniz. Bunun türlü çelişki ve yalanla dolu olmasına karşın. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Toran yüzünü buruşturarak Katır'a meydan okudu. "Komutanlarınızla nasıl bağlantı kuruyordunuz?" "Bu hiç zor değildi. Ultra-dalga vericilerini kullanmak kolay. Aygıtlar rahatça tanınabiliyor. Ayrıca ne yaptığımın fark edilmesi de olanaksızdı Beni vericinin başında yakalayan birinin yanımdan ayrıldığı zaman belleğinin bir bölümü silinmiş olurdu. Böyle şeylerle bazen karşılaşıyordum.

"Yeni Trantor'da yine o budalaca duygularım beni ele verdi. Bayta kontrolüm altında değildi. Ama Veliaht konusunda soğukkanlılıkla davransaydım, o da hiçbir zaman benden kuşkulanmazdı. Adamın Bayta'yla ilgili niyetleri beni sinirlendirdi. Onu öldürdüm. Budalaca bir hareketti bu. Dikkati çekmeyen bir kavga da aynı derecede etkili olurdu.

"Eğer Pritcher'in iyi niyetle yaptığı gevezeliği engelleseydim, Mis'le daha az ilgilenip sizinle meşgul olsaydım, Bayta..." Katır omzunu silkti.

Bayta sordu. "Hikâyenin sonu mu bu?"

"Sonu."

"O halde... şimdi ne olacak?"

"Planımı uygulamaya devam edeceğim. Bu yozlaşmış günlerde Ebling Mis gibi kafalı ve iyi eğitilmiş birini bulabileceğimi pek sanmıyorum. İkinci Vakfın yerini başka yollardan bulmam gerekiyor. Bir bakıma beni yendiniz."

Bayta ayağa fırladı. "Bir bakıma mı? Sadece bir bakıma mı? Biz sizi tümüyle yendik! Vakıf dışında kazandığınız bütün zaferlerin hiçbir önemi yok. Çünkü Galaksi artık barbarlığın hüküm sürdüğü bir boşluk. Vakfı yenmenizse önemsiz bir zafer sayılır. Çünkü o Vakıf sizin yarattığınız türdeki bir krizi engellemek için kurulmamıştı. Asıl yenmeniz gereken İkinci Vakıf! İkinci Vakıf! Ve sizi yenecek olan da yine İkinci Vakıf! Onun yerini bulup Vakıf daha hazırlanamadan gafil avlasaydınız, belki başarılı olurdunuz! Tek şansınız buydu! Ama artık bunu yapamayacaksınız! Her geçen anla İkinci Vakıf size karşı daha iyi hazırlanmış olacak! Şu anda... belki de şu anda çarklar dönmeye başladı bile. Vakıf sizi ezdiği ve pek kısa süren hükümranlığınız sona erdiği zaman bunu daha iyi anlayacaksınız. Tarihin kanlı sahnesinde çabucak, zalimce belirip kaybolan diğer azametli fatihlerden biri sayılacaksınız." Öfke ve heyecanı yüzünden kesik kesik, âdeta zorlukla soluyordu. "Ve biz sizi yendik. Toran ve ben. Artık rahatlıkla ölebilirim."

Ama Katır'ın kederli kahverengi gözleri, Magnifico'nun sevgi dolu, kederli kahverengi gözleriydi. "Sizi de, kocanızı da öldürecek değilim. Bundan sonra ikiniz de bana zarar veremezsiniz. Bu imkânsız. Sizi öldürmek Ebling Mis'i de geri getirmez. O hataları ben, kendim yaptım. Onların sorumluluğunu da üzerime alıyorum. Siz ve kocanız artık gidebilirsiniz. Rahat ve huzur içinde gidin. Bunu 'dostluk' diye tanımladığım bir şey uğruna diliyorum." Sonra ani bir gururla ekledi. "Ama ne olursa olsun, ben hâlâ Katır'ım. Galaksinin en güçlü insanı. Ve İkinci Vakfı da yeneceğim."

Ve Bayta sakin, kesin ve güvenli bir tavırla son darbeyi indirdi. "Yenemeyeceksiniz. Ben yine de Seldon'un dehasına güveniyorum. Hanedanınızın ilk ve son hükümdarı siz olacaksınız."

Son sözleri Magnifico'nun ilgisini çekmişti. "Hanedanım mı? Evet, bunu sık sık düşündüm. Yani bir haneden kurmayı. Bana uygun bir esim olmasını..."

Bayta birdenbire Katır'ın bakışlarının anlamını kavrayarak dehşetle donup kaldı.

Magnifico başını salladı. "Tiksintinizi hissediyorum. Ama bu saçma. Durum başka türlü olsaydı sizi çok kolaylıkla mutlu edebilirdim. Belki bu yapma bir heyecan ve doyum olurdu. Ama bununla gerçek duygu arasında da bir fark göremezdiniz. Ancak... durum başka türlü değil... Ne var ki, kendime Katır adını taktım. Her halde bunun nedeni güçlü kuvvetli oluşum değildi. Bu belli bir şey..."

Katır genç çiftin yanından ayrılarak, hiç arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.